

Liabona

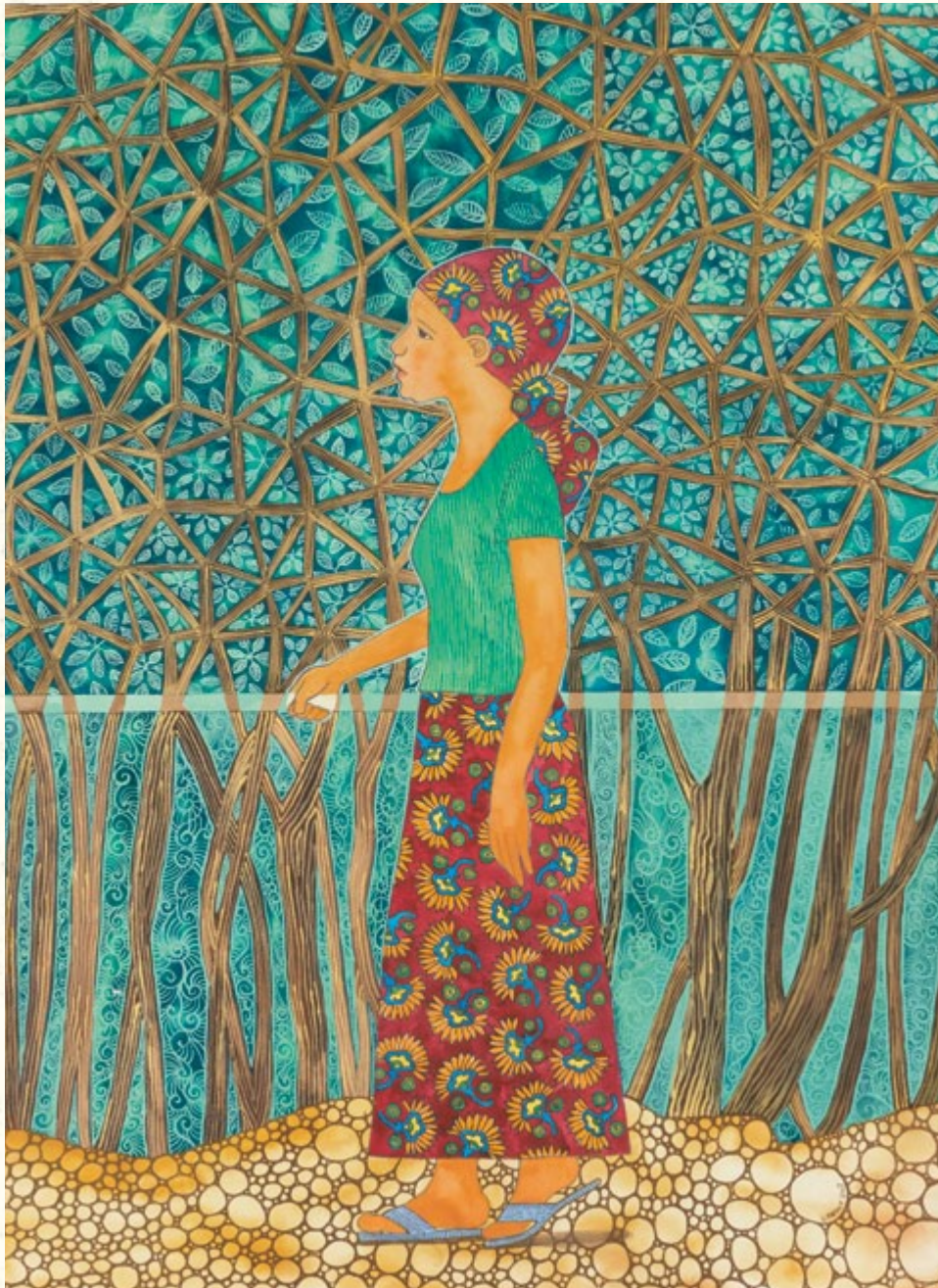

**Han kan helbrede
enhver af os, s. 18.**

**Ældste og søster Holland
om Hjelpeforeningen, s. 28**

Vælg den udvalgte vej, s. 54

Rosa finder en ven, s. 66

Hold fast ved jernstangen, af Louise Parker

Med sit maleri af en kvinde, der holder fast i jernstangen, minder denne sydafrikanske kunstner os om, at vi tilhører en verdensspændende kirke, der er knyttet sammen af mange ting blandt andet vores tro på Mormons Bog.

»Og jeg så en jernstang, og den strakte sig langs flodbredden og førte til det træ, som jeg stod ved.

Og jeg så også en snæver og trang sti, som løb langs med jernstangen lige hen til det træ, som jeg stod ved ...

Og det skete, at jeg så andre trænge sig frem, og de kom hen og fik fat i enden af jernstangen, og de trængte sig frem gennem tågen af mørke, idet de klamrede sig til jernstangen, lige til de kom hen og spiste af træets frugt« (1 Ne 8:19-20, 24).

BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: Se efter de gode sider
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7** Besøgsbudskabet: Under præstedømmet og efter præstedømmets mønster

ARTIKLER

- 14** Adskilt af en oversvømmelse, forenet i bøn
Melissa Merrill
Sådan mødte familien Torres fra Costa Rica en tragedie i tro.
- 18** Helbrederens kunst
Ældste Yoshihiko Kikuchi
Frelseren kan helbrede følelsesmæssige sår og bortjage hadet, hvis vi sætter vores lid til hans forsoning og lader Helligånden blødgøre vores hjerte.

- 24** Et storslået samfund af hellige
Uanset hvor Kirkens medlemmer bor, giver evangeliet dem styrke til at møde livets udfordringer.
- 28** »Kærligheden ophører aldrig«: En samtale om Hjælpeforeningen
Ældste Jeffrey R. Holland og Patricia T. Holland
Ældste og søster Holland fortæller om deres syn på Hjælpeforeningens guddommelige rolle.

FASTE ARTIKLER

- 8** Små og enkle ting
- 10** Det tror vi: Gud åbenbarer sandheder til sine profeter og til os.
- 12** Evangeliske klassikere: Lad jer ikke bedrage
Præsident Joseph Fielding Smith

- 17** Vi taler om Kristus: Lægedom til dem, hvis hjerte er knust
Georges A. Bonnet
- 32** Vores hjem og familie: Forkyndelse af familiedoktrinen
Julie B. Beck
- 38** Sidste dages hellige røster
- 74** Kirkenyt
- 80** Til vi ses: Tryk i min menighedsfamilie
Caroline Kingsley

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Trøsteren Kristus*, af Carl Bloch
© IRI. Bagsiden: fotoillustration:
David Stoker

42

42 Hjemmeundervisning og besøgsundervisning: En tjenestegerning

Ny i hjemme - eller besøgsundervisningen? Disse ni forslag kan hjælpe dig.

Se om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: under regnbuen.

46 Lige til sagen

48 Plakat: Super!

49 Skal jeg rejse eller blive?

Rodolfo Giannini

Da jeg skulle af sted på min mission, lå begge mine forældre på hospitalet. Jeg vidste ikke, om jeg kunne forlade dem.

50 Troens forsvarer

Richard M. Romney

Celva er forsvarer både på og uden for fodboldbanen.

52 Hvad er tolerance?

Ældste Russell M. Nelson

Er der grænser for kristen kærlighed og tolerance?

54 Den udvalgte vej

Ældste Koichi Aoyagi

Når vi er blevet døbt, er vores rejse mod evigt liv først lige begyndt.

58 Pigen med det smukke smil

Michelle Glauser

54

59

59 Særlige vidner: Hvordan kan evangeliet gøre mig glad?

Ældste David A. Bednar

60 Elis operation

Jane McBride Choate

Eli skulle opereres og trængte til at føle fred.

62 Tæl jeres velsignelser

Præsident Henry B. Eyring

Vi kan huske vore velsignelser, når vi følger dette råd.

64 Få Primary hjem: Vor himmelske Fader taler til os gennem sine profeter

JoAnn Child og Cristina Franco

66 Svaret fra aktivitetsdagen

Rebecca Barnum

Jeg havde ikke fået nogen venner i mit nye kvarter og havde ikke lyst til at tage til aktivitetsdag.

68 Vores side

69 Skriftstedsplakat: Moses

70 Til mindre børn

MARTS 2011, ÅRGANG 160, NR. 3
LIAHONA 09683 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun., Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirke, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Seniorsekretær: Laurel Teuschler

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsledelse: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500 655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiensk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

March 2011 Vol. 160 No. 3. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Ældste og søster Holland taler om, hvordan **Hjælpeforeningen kan styrke** enkeltpersoner, familier og menigheder (se side 28). Hvis du vil vide mere, så gå ind på www.reliefsociety.lds.org.

Ældste Kikuchi vidner om Frelserens magt til at helbrede, selv dem, der nærer indgroede fordomme (se side 18). **Hvis du vil vide mere om Frelserens mission**, så gå ind på www.JesusChrist.org.

FOR DE UNGE

Find evangeliske videoklip, artikler og meget mere på www.youth.lds.org.

FOR BØRN

Man kan finde mange børneaktiviteter på www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på flere sprog på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Bøn, 14, 41, 66, 70

Dåb, 54, 68

Eksempel, 40, 70, 72

Enhed, 24

Familien, 28, 32, 49

Fastholdelse, 80

Forsoningen, 17, 18

Helbredelse, 18

Hjælpeforeningen, 7, 28

Håb, 17

Indstilling, 4, 58

Jesus Kristus, 17

Kirkeledere, 9, 47

Konvertering, 38, 54

Kærlighed, 18, 52, 80

Lydighed, 50

Lære, 32

Missionering, 39, 40,

47, 48

Modgang, 14

Offervilje, 39

Ophøjelse, 32

Profeter, 10, 64, 69

Præstedømme, 7, 60

Skrifterne, 10, 13, 73

Taknemlighed, 62

Templet, 46

Tilgivelse, 18

Tjeneste, 28

Tolerance, 52

Tro, 39, 41, 50,

60, 66

Udholdenhed, 54

Undervisning, 32

Velsignelser, 62

Venskab, 66, 80

Vidnesbyrd, 24

Ærlighed, 40

Åbenbaring, 10

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**
Andenrådgiver i Det Første
Præsidentskab

Se efter de gode sider

Da et ungt sidste dages helligt ægtepar ledte efter ny bolig, talte de med eventuelt kommende naboer om kvarteret og områdets skoler.

En kvinde, som de talte med, sagde om den skole, hendes børn gik på: »Det er bare en fantastisk skole! Inspektøren er en pragtfuld og god mand; lærerne er dygtige, venlige og imødekommende. Jeg er så glad for, at vore børn kan gå på den dejlige skole. I vil virkelig synes om at bo her!«

En anden kvinde sagde om sine børns skole: »Den er forfærdelig. Inspektøren er selvoptaget; lærerne er elendige, ubehøvlede og uvenlige. Hvis jeg havde råd til at flytte fra kvarteret, så gjorde jeg det uden tøven!«

Det interessante var, at kvinderne talte om den samme inspektør, de samme lærere og den samme skole.

Har I lagt mærke til, at folk som regel finder lige det, de søger? Hvis man kigger godt efter, kan man finde både godt og dårligt ved næsten enhver. Folk har gjort det samme med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, lige siden dens tidlige dage. De, der søger det gode, finder et venligt og omsorgsfuldt folk – et folk, som elsker

Herren og ønsker at tjene ham og velsigne deres medmennesker. Men det er også sandt, at de, der ser efter det dårlige, kan finde meget, der ikke er ideelt.

Desværre sker det også nogle gange inden for Kirkens egne rækker. Der er ingen ende på deres kreativitet, opfindsomhed og hårdnakkethed, når de søger efter årsager til at kritisere. De synes ikke at kunne give slip på deres nag. De sladrer og finder fejl hos andre. De plejer sårede følelser i årtier og benytter enhver lejlighed til at nedgøre og forklejne andre. Det behager ikke Herren: »For hvor der er misundelse og selvhævdelse, dér hersker der uorden og alt muligt ondt« (Jak 3:16).

Præsident George Q. Cannon (1827-1901) kendte præsident Brigham Young (1801-1877) godt, da han havde arbejdet sammen med ham i mange år, både som medlem af De Tolv Apostles Kvorum og som hans rådgiver i Det Første Præsidentskab. Efter præsident Youngs død skrev præsident Cannon i sin dagbog: »Jeg kritiserede aldrig eller fandt fejl ved Brigham Youngs adfærd, hans vejledning eller hans lære, hverken i hjertet eller i ord eller gerning. Det er mig en glæde nu. Den tanke, jeg

altid havde hos mig, var: Hvis jeg kritiserer bror Brigham eller finder fejl hos ham eller dømmer ham, hvor langt vil jeg så gå; hvis jeg fortsætter, hvor ender det så? Jeg vovede ikke at begive mig ud på sådan en kurs. Jeg vidste, at frafald ofte udspringer af at hengive sig til kritikken og fordømmelsens ånd. Andre, der besad større styrke, visdom og erfaring end jeg selv, kunne gøre meget og undgå dårlige konsekvenser, men selv vovede jeg det ikke.«¹

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

»Du synes måske, at du mangler indsigt i et bestemt princip, som du forbereder dig på at undervise i,« står der i *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 19). »Men når du studerer det under bøn, stræber efter at efterleve det, forbereder dig på at undervise i det og derefter fremfører det for andre, bliver dit eget vidnesbyrd styrket og øget.«

Når du ser efter det gode i livet og i andre, bliver du bedre forberedt på at fremføre dette budskab og vidne om sandheden af det.

Nogle ser på dette glas og betragter det som halvfylt. Andre ser det som halvtomt. Det er helt op til dig, hvordan du ser det.

Præsident Cannons stærke råd er noget, som vi medlemmer af Kirken bør overveje omhyggeligt. Guds ord formaner en Kristi tilhænger til at være »ren ... fredselkende, mild, omgængelig, fuld af barmhjertighed og gode frugter, upartisk og oprigtig.« For de, der stifter fred, er »retfærdighed en frugt af det, der sås i fred« (Jak 3:17, 18).

Vi har et valg. Vi kan se efter det dårlige hos andre. Eller vi kan stifte fred og arbejde på at skænke andre den forståelse, retfærdighed og tilgivelse, som vi så desperat selv søger. Det er vores valg, for det, vi søger, vil vi helt sikkert finde. ■

NOTE

1. George Q. Cannon, dagbog, 17. jan. 1878.

Den lyse side af et hundebid

Tara Stringham

I sommeren 2009 blev jeg bidt i ansigtet af min vens hund. Desværre flækkede biddet min læbe, så jeg skulle sys.

Bagefter følte jeg mig meget modløs. Jeg lod modgangen få magten over mine tanker, og det virkede, som om hele mit liv var ødelagt. Jeg var bevidst over min læbe og ville ikke vise mig udenfor. Det syntes mig, som om mine klaverlektioner, volleyball, kirke, svømning og skolegang var fuldstændig ødelagt på grund af min skade.

Men når jeg bad, modtog præstedømmevelsignelser, talte med min forældre eller havde besøg af familie og venner, blev jeg opmuntret i ånden og følte glæde midt i tristheden. Jeg indså hurtigt, at hvis folk overhovedet tænkte på min

skade, så var det med medfølelse.

Den oplevelse gjorde det muligt for mig at opbygge min karakter, og jeg erfarede, at jeg ikke skulle være så bekymret for, hvad andre mennesker tænkte om mig. Jeg blev også velsignet, fordi min skade fik mig til at indse, at jeg skulle tænke mindre på mig selv og begynde at interessere mig for andre. Min ånd blev styrket utrolig meget i den periode.

Jeg erfarede, at modgang er en del af vor himmelske Faders plan for os. Hvis vi ser efter det gode og ikke det dårlige, kan vi overvinde modgang, blive bedre mennesker og lade erfaringen styrke vores vidnesbyrd.

BØRN

Se efter det gode omkring dig

Du kan se det gode omkring dig, hvis du lærer at se efter det. En måde at lære at erkende velsignelser på, er ved at gøre det til en vane at tælle alt det gode, du har oplevet i løbet af dagen,

inden du går i seng.

Se på dette billede. Hvor meget godt kan du finde? Giv dig i aften tid til at fortælle et familiemedlem om noget af det gode, som du har set i dit liv i dag.

Under præstedømmet og efter præstedømmets mønster

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Min kære søstre, hvor er vi dog velsignede! Ikke alene er vi medlemmer af Kirken, men vi er også medlemmer af Hjælpeforeningen – »Herrens organisation for kvinder«. ¹ Hjælpeforeningen er et bevis på Guds kærlighed til sine døtre.

Vækker det ikke begejstring i jer at tænke på denne forenings begyndelse? Den 17. marts 1842 organiserede profeten Joseph Smith søstrene »under præstedømmet efter præstedømmets mønster«. ²

At være organiseret »under præstedømmet« gav søstrene myndighed og et mål. Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, sagde, at Hjælpeforeningen »ikke kan eksistere uden præstedømmet, ud fra den kendsgerning, at den henter al sin myndighed og indflydelse fra den kilde«. ³ Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Den myndighed, som skulle udøves af Hjælpeforeningens ledere og undervisere ... var den myndighed, som tilflød dem gennem deres organisatoriske forbindelse med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og gennem deres individuelle indsættelser af de præstedømmeledere, som havde kaldet dem.« ⁴

At være organiseret »efter præstedømmets mønster« gav søstrene hellige ansvar. Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har forklaret: »Vi fungerer på præstedømmets måde – hvilket vil sige, at vi søger, modtager og handler efter åbenbaring, træffer beslutninger i råd og beskæftiger os med at udvise omsorg for enkeltpersoner, den ene efter den anden. Vi har også det præstedømmelige formål at forberede os selv til velsignelserne ved evigt liv ved at indgå og holde pagter. Derfor består vores værk, ligesom vore præstedømmebrødræs, i at frelse, tjene og blive et helligt folk.« ⁵

Barbara Thompson, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab:

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg hjælpe søstrene med at nyde velsignelserne af Hjælpeforeningens hellige værk?
2. Hvad kan jeg gøre i denne måned for at øge min evne til at modtage personlig åbenbaring?

Fra skrifterne

1 Kor 11:11; L&P 25:3; 121:36-46.

Fra vores historie

Mens templet i Nauvoo blev opført, ønskede en gruppe søstre at organisere støtte til byggeriet. Eliza R. Snow udfærdigede denne nye gruppes regler. Da hun viste dem til profeten Joseph, sagde han: Fortæl søstrene, at Herren har modtaget deres offer, og at han har noget bedre i vente til dem. »... Jeg vil organisere kvinderne under præstedømmet og efter præstedømmets mønster.« ⁶ Kort tid efter fortalte profeten den nyligt organiserede Hjælpeforening: »Jeg drejer nu nøglen for jer i Guds navn, og denne forening skal fryde sig, og kundskab og intelligens skal tilflyde den fra nu af.« ⁷ Det forventedes, at søstrene hævdede sig til et nyt niveau af hellighed og beredte sig på de præstedømmeordninger, som snart skulle forrettes i templet.

NOTER

1. Spencer W. Kimball, »Hjælpeforeningen; dens løfte og mulighed«, *Den danske Stjerne*, mar. 1977, s. 1.
2. Joseph Smith, som citeret i Sarah Granger Kimball, »Auto-biography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51.
3. Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, *Deseret News*, 22. apr. 1868, s. 81.
4. Dallin H. Oaks, »Hjælpeforeningen og Kirken«, *Stjernen*, juli 1992, s. 34.
5. Julie B. Beck, »Hjælpeforeningen: Et helligt værk«, *Liahona*, nov. 2009, s. 111.
6. Joseph Smith, som citeret i Kimballs »Autobiography«, s. 51.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 446.

Du kan læse mere på www.reliefsociety.lds.org.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6).

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Holland

For halvtreds år siden i denne måned blev den første stav organiseret i Holland i Den Haag. Det var den første ikke-engelsktalende stav i Kirken. Hundrede år tidligere, i august 1861, var Paul Augustus Schettler og A. Wiegers van der Woude de første missionærer, som forkyndte evangeliet i Holland. I løbet af de næste 100 år blev over 14.000 mennesker i Holland døbt. Mange af dem udvandrede til USA. I dag er der næsten 9.000 medlemmer i Holland.

Den 8. september 2002 indviede præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) templet i Den Haag i Holland, som betjener fem stave og et distrikt i Holland, Belgien og en del af Frankrig.

Tempel: Haag i Holland

I KALENDEREN

Unge Pigers årlige møde

Alle unge piger i alderen 12 til 18, deres mødre og Unge Pigers ledere inviteres til at overvære Unge Pigers årlige møde den 26. marts. Mødet omfatter taler af et medlem af Det Første Præsidentskab og af Unge Pigers hovedpræsidentskab. Dette års møde har temaet »Vi tror« (TA 1:3).

Hvor det er muligt, opfordres de unge piger, deres mødre og deres ledere til at samles i kirkebygninger for at se transmissionen. Forhør dig hos din lokale præstedømmeleder eller på www.broadcast.lds.org, hvor du kan få besked om, hvor og hvornår det transmitteres.

KIRKEN I HOLLAND

Medlemstal	8.909
Missioner	1, fælles med Belgien
Stave	3
Menigheder og grene	33
Templer	1

Hvor godt kender du vore kirkeledere?

Der er generalkonference i næste måned, og blandt de mange talere er medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv

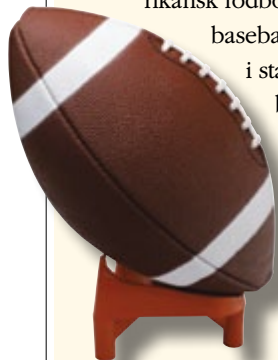
Apostles Kvorum. Se om du kan sætte deres navne sammen med begivenheder eller detaljer fra deres liv.

- A. Som ung holdt han meget af at spille vanball, som er en modificeret udgave af volleyball.
- B. Denne leder har sit navn til fælles med sin far og er kendt blandt familie og nære venner som Hal.
- C. Da denne apostel var diakon, tog hans far, der var kunstner, ham med til den hellige lund. Da de vendte hjem, malede faderen et billede af den hellige lund til ham. Lige siden har denne apostel haft det maleri hængende på sit kontor som en erindring om det særlige besøg.

- D. Da han var fem år, flyttede hans familie til en gård med malkekvæg i Pocatello i delstaten Idaho i USA, hvor han avlede kaniner, red på heste og legede ude på markerne med sine søskende.
- E. Han er det eneste medlem af Det Første Præsidentskab eller De Tolv Apostles Kvorum, som er født uden for USA.
- F. Som highschool-elev fungerede han som elevrådsformand og tog del i debatter.
- G. Som ivrig idrætsmand fra barnsben udmærkede han sig både inden for amerikansk fodbold, basketball, løb og baseball på sin skole og deltog i statsmesterskaberne i både amerikansk fodbold og basketball.
- H. Han spillede dam med sin lille søn

1. Præsident Thomas S. Monson
2. Præsident Henry B. Eyring
3. Præsident Dieter F. Uchtdorf
4. Præsident Boyd K. Packer
5. Ældste L. Tom Perry
6. Ældste Russell M. Nelson
7. Ældste Dallin H. Oaks
8. Ældste M. Russell Ballard
9. Ældste Richard G. Scott
10. Ældste Robert D. Hales
11. Ældste Jeffrey R. Holland
12. Ældste David A. Bednar
13. Ældste Quentin L. Cook
14. Ældste D. Todd Christofferson
15. Ældste Neil L. Andersen

næsten hver aften. Hans søn mindes: »Han spillede altid tre spil dam. Han lod mig vinde et, så slog han mig en gang, og så spillede vi dam omvendt, og der kunne udfaldet være forskelligt.«

- I. Han tjente sit land som pilot under anden verdenskrig, da han var i tyverne.
- J. Han arbejdede på en østerskutter for at tjene penge til college. De andre fiskere gjorde nar ad ham, fordi han ikke drak spiritus, lige indtil en kollega faldt over bord. Takket være sin beslutning om at afholde sig fra spiritus og forblive ædru blev denne apostel sendt ud for at redde den mand, som var faldet over borde.
- K. Som studerende arbejdede han som radiovært.
- L. Inden sit kald til De Tolv Apostles Kvorum var han præsident for Ricks College og var med til at omstille den til Brigham Young University-Idaho.
- M. Han udførte hjertekirurgi på præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), kort før præsident Kimball blev præsident for Kirken.
- N. Ældste Scott var denne apostels missionspræsident i Argentina.
- O. Inden han blev kaldet som generalautoritet, arbejdede han, ligesom sin far, i bilbranchen.

Du kan læse mere biografi om Kirkens ledere på www.newsroom.lds.org.

Svar: A. 5; B. 2; C. 10; D. 15; E. 3; F. 13; G. 11; H. 1; I. 4; J. 9; K. 7; L. 12; M. 6; N. 14; O. 8

GUD ÅBENBARER SANDHEDER TIL SINE PROFETER OG TIL OS

En profet er et særligt vidne om Jesus Kristus og vidner om hans guddommelighed. Gud kalder en profet til at være sin repræsentant på jorden. En profet forkynder sandheden, fortolker Guds ord og følger ellers Guds anvisninger, så han kan velsigne os. Når en profet taler på Guds vegne, er det, som om Gud selv talte (se L&P 1:38). Der er profeter på jorden i dag, ligesom der var i gamle dage.

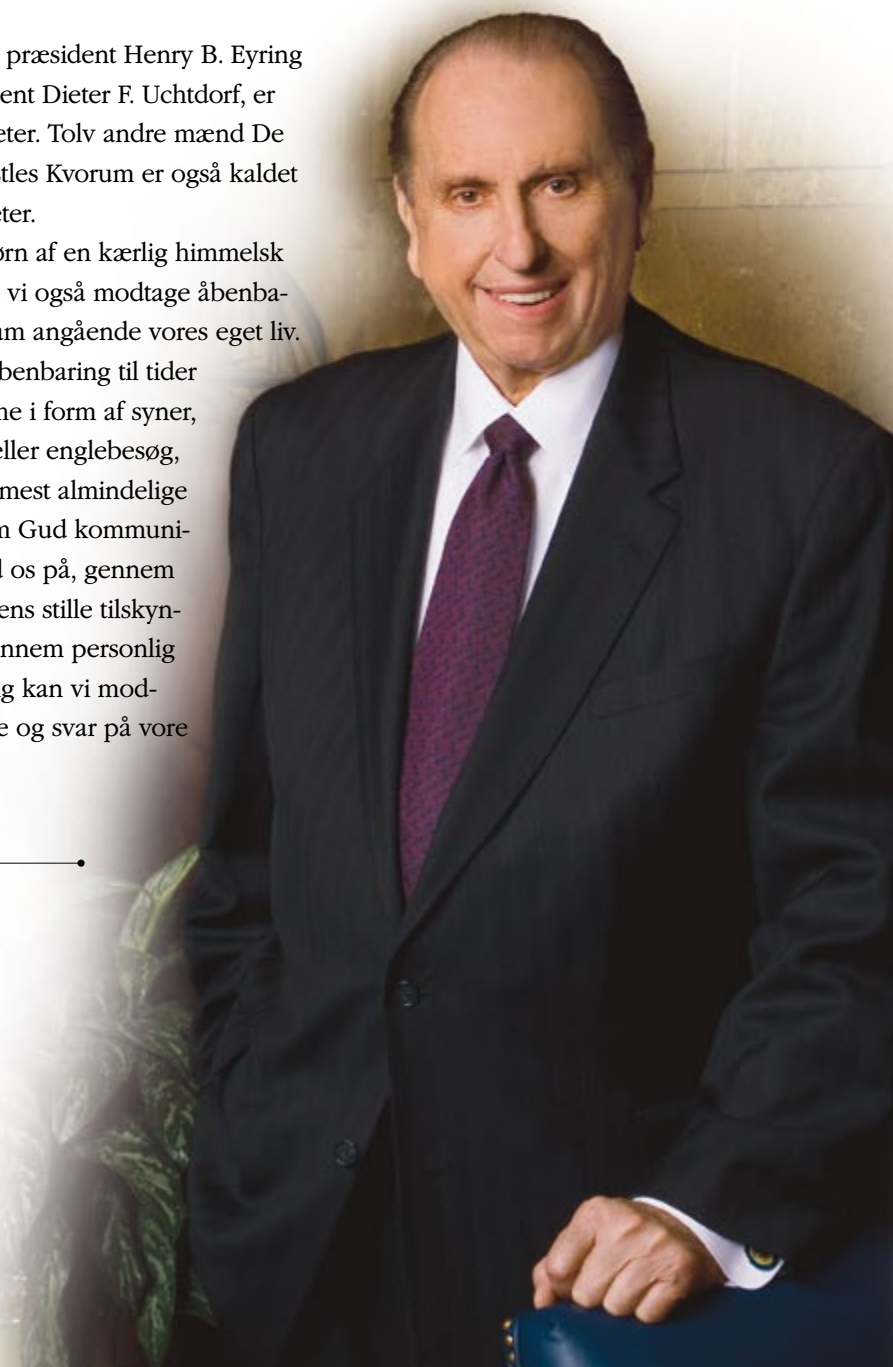
Åbenbaring til hele Kirken kommer gennem præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Thomas S. Monson. Han er Guds profet. Når Kirkens medlemmer taler om »profeten«, så mener de Kirkens præsident. Men der er andre profeter på jorden i dag. Præsident Monsons to

rådgivere, præsident Henry B. Eyring og præsident Dieter F. Uchtdorf, er også profeter. Tolv andre mænd De Tolv Apostles Kvorum er også kaldet som profeter.

Som børn af en kærlig himmelsk Fader kan vi også modtage åbenbaring fra ham angående vores eget liv. Selv om åbenbaring til tider kan komme i form af syner, drømme eller englebesøg, så er den mest almindelige måde, som Gud kommunikerer med os på, gennem Helligåndens stille tilskyndelser. Gennem personlig åbenbaring kan vi modtage styrke og svar på vore bønner.

»**H**vor er vi dog taknemlige for, at himlene virkelig er åbne, at Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet, og at Kirken er grundlagt på åbenbaringens klippe. Vi er et velsignet folk med apostle og profeter på jorden i dag.«

Præsident Thomas S. Monson, »Afsluttende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2009, s. 109.

Hvor kan vi læse inspirerede lærdomme fra nutidige profeter?

1. Lære og Pagter er en samling af åbenbaringer til nutidige profeter. Den kan findes online på www.scriptures.lds.org.

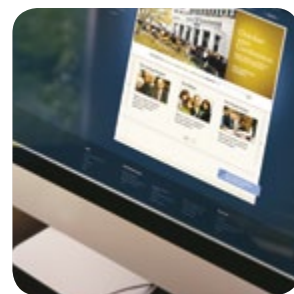
2. Et budskab fra Kirkens præsident eller en af hans rådgivere trykkes hver måned i tidsskriftet Liahona (der fås på forskellige sprog på LDS.org).

3. »Familien: En proklamation til verden« og »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd« er profetiske erklæringer om sandheder om familien og Frelseren. Begge findes på LDS.org.

4. Alle medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum taler hvert halve år ved Kirkens generalkonference. Læs teksten eller se videoklip af deres taler på www.conference.lds.org.

1. Fast, overvej og bed om vejledning.

Hvordan kan vi modtage personlig åbenbaring?

2. Læs i skriften. Det er midler, hvorigennem vor himmelske Fader kan besvare vore bønner og give os vejledning, når Helligånden hjælper os med at forstå det, som vi læser.

3. Gå i kirke hver søndag og besøg, om muligt, templet.

4. Hold budene, så du kan være værdig til at modtage inspiration fra Helligånden. ■

»Ja, jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.

Se nu, dette er åbenbarelsens ånd« (L&P 8:2-3).

Hvis du vil vide mere, så kan du læse Dallin H. Oaks, »To kommunikationslinjer«, *Liahona*, nov. 2010, s. 83; *Evangeliske principper*, 2009, »Guds profeter«, s. 39-42; og *Tro mod sandheden*, 2005, »Åbenbaring«, s. 179-183.

Lad jer ikke bedrage

Joseph Fielding Smith, Kirkens 10. præsident, blev født den 19. juli 1876. Han blev ordineret til apostel den 7. april 1910 og blev opretholdt som præsident for Kirken den 23. januar 1970. I denne tale, som præsident Smith holdt i 1953, fortæller han de unge, hvordan de skal undgå at blive bedraget af verdens falske teorier.

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972):

Skønt nogle ændrer deres standarder for at tilpasse sig verdens tendenser, skal vi stå fast ved skrifterne og evangeliets åbenbarede sandheder.

Vi lever i en meget plaget verden, og jeg vil tale meget direkte: Vi lever i en verden, som har kasseret Gud eller er i fuld gang med det. Vi lever i en verden, hvor kristne præster fra forskellige trossamfund er blevet skræmt af menneskers filosofier og derfor, fordi de mangler Herrens Ånd, har forsøgt at tilpasse skrifterne, eller skrifternes betydning, så de kan få dem til at stemme overens med de falske teorier, der er så fremherskende i verden i dag. Teorier, som er i direkte modstrid med guddommelig åbenbaring, og disse mennesker, som er skræmte og påvirket af falske filosofiers indflydelse, ændrer lærdommene,

så de stemmer overens med disse teorier og ideer, som i bund og grund er gudløse. Det kan vi ikke tillade os ...

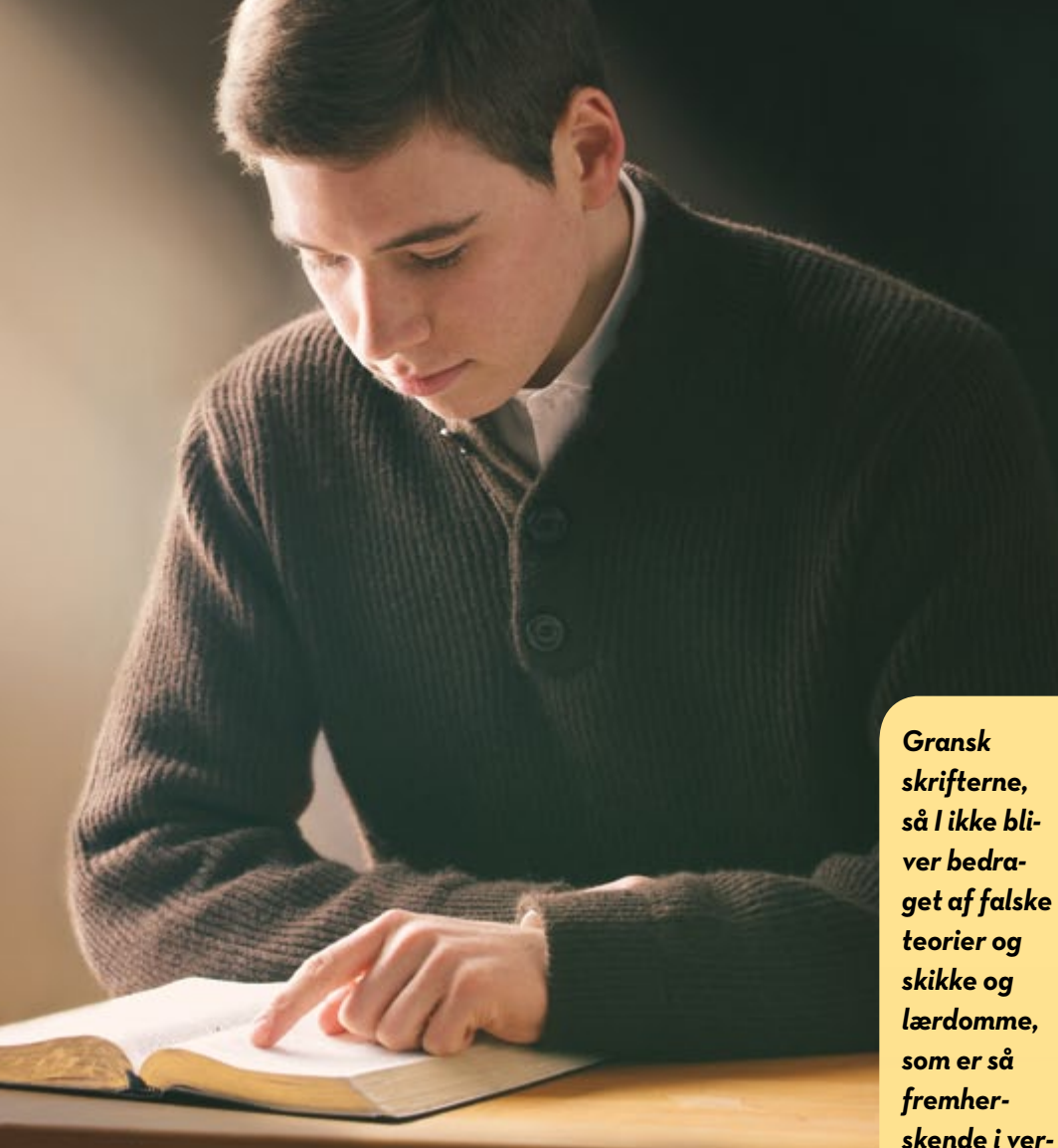
»Lyset skinner i mørket, og mørket begriber det ikke; men den dag skal komme, da I skal begribe selv Gud, idet I bliver levendegjort i ham og af ham.

Da skal I vide, at I har set mig, at jeg er, og at jeg er det sande lys, som er i jer, og at I er i mig; ellers kunne I ikke have fremgang« (L&P 88:49-50).

Det er en vidunderlig åbenbaring. Den dækker så meget af afgørende betydning for ethvert medlem af Kirken. Jeg gad vide, hvor mange af os, der har læst afsnit 88? Lad være med kun at læse det ene afsnit. Tag det,

som jeres tema – der findes intet bedre – og læs hele åbenbaringen. Nej! Læs hele bogen. I det allerførste afsnit af Lære og Pagter, som danner indledningen til denne bog, Herrens indledning, befaler Herren:

»Gransk disse befalinger, for de er sande og troværdige, og de profetier og løfter, som er i dem, skal alle blive opfyldt« (L&P 1:37). »Gransk disse befalinger.« Hvor højt elsker vi Herren? Hvad er det største af alle bud? Herren har her i afsnit 59 i Lære og Pagter fortalt os, hvad det er, idet han anvender det på

**Gransk
skrifterne,
så I ikke bli-
ver bedra-
get af falske
teorier og
skikke og
lærdomme,
som er så
fremher-
skende i ver-
den i dag.**

medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne tidernes fyldes uddeling:

»Derfor giver jeg dem [Kirkens medlemmer] en befaling ved at sige således: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din kraft, dit sind og din styrke; og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham« (L&P 59:5).

Så den første af alle befalinger er at elske Gud af hele vores sjæl og tjene ham i Jesu Kristi navn, og han har befalet os at gøre os bekendt med disse sandheder, som er blevet åbenbaret til os i tidernes

fyldes uddeling.

Hvor mange af os har gjort det? Så jeg siger til jer, og til alle medlemmer af Kirken for den sags skyld, lad ikke hele jeres forståelse hvile på kun et vers [L&P 88:86, det er årets valgsprog i APUP], hvilket er et fremragende tema, men ransag skrifterne, så I ikke bliver bedraget af falske teorier og skikke og lærdomme, som er så fremherskende i verden i dag. Hvis I vil gøre det, hvis I i jeres hjerte har Herrens Ånds vejledning, som ethvert medlem af Kirken har ret til at have, nemlig Helligåndens

følgeskab, så bliver I ikke ført på vildspor af menneskers teorier, for Herrens Ånd vil fortælle jer, at de er falske, og så har I ånden til at kunne skelne, så I kan forstå ...

Hvis I forstår Jesu Kristi evangelium, så gør det jer fri. Hvis jeres softball, volleyball, basketball, løb, dans og andre former for underholdning er blottet for Herrens Ånd, så har det ingen værdi for jer. Lad alt blive gjort i bønnens og troens ånd. Jeg mener, at det er tilfældet – måske er det unødvendigt for mig at nævne det – men lad det nu være således. Gør alt med øjet alene henvendt på Guds ære, og lad os lære at opbygge og styrke os selv og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. ■

Fra »Entangle Not Yourselfes in Sins«, Improvement Era, sept. 1953, s. 646-647, 671-672, 674, 676-678.

Adskilt af en oversvømmelse, forenet i bøn

Indespærret i deres værelser, barrikaderet med møbler, og klyngende sig til grene på træerne gjorde medlemmer af familien Torres det eneste, der kunne redde dem.

Melissa Merrill

Kirkens Tidsskrifter

Den 25. september 2005 begyndte som en rolig og fredfyldt søndag for Victor Manuel Torres Quiros, hans hustru, Yamileh Monge Ureña, og deres familie. De var vendt hjem fra kirke og hvilede sig nu, mens de nød den stille, regnfyldte eftermiddag i deres hjem i bjergene i Costa Rica.

Det havde regnet det meste af weekenden, hvilket ikke var usædvanligt for området eller årstiden. Omkring kl. 17 bemærkede bror Torres, at floden, som løb i nærheden af deres grund, var steget mere end normalt og nærmede sig deres hus. Han advarede roligt sin familie, og som en sikkerhedsforanstaltning anbragte han og hans 11-årige søn, Erick, tæpper foran dørene, så vandet ikke skulle sive ind.

Kort efter gik floden så meget over sine bredder, at vandet stod i halvanden meters højde omkring huset. I løbet af få sekunder bragede vandet

ind gennem vinduerne. (Familien fandt senere ud af, at et jordskred havde forårsaget oversvømmelsen). Bror Torres råbte til sin familie, at de skulle løbe om i baghaven, hvor der var træer og højereliggende områder. Hans tre teenagedøtre, Sofia, Korina og Monica, forlod straks huset.

Men søster Torres kunne ikke komme ud. Så hun løb sammen med Elizabeth, et barn, som familien passede den weekend, ind i et af soveværelserne. De kravlede hurtigt op på sengen, som helt utroligt begyndte at flyde. Ingen af dem vidste, hvor de andre var, eller om de var i sikkerhed. Lille Elizabeth sagde til søster Torres: »Græd ikke. Husk på, at Gud elsker os.« Så begyndte de at bede.

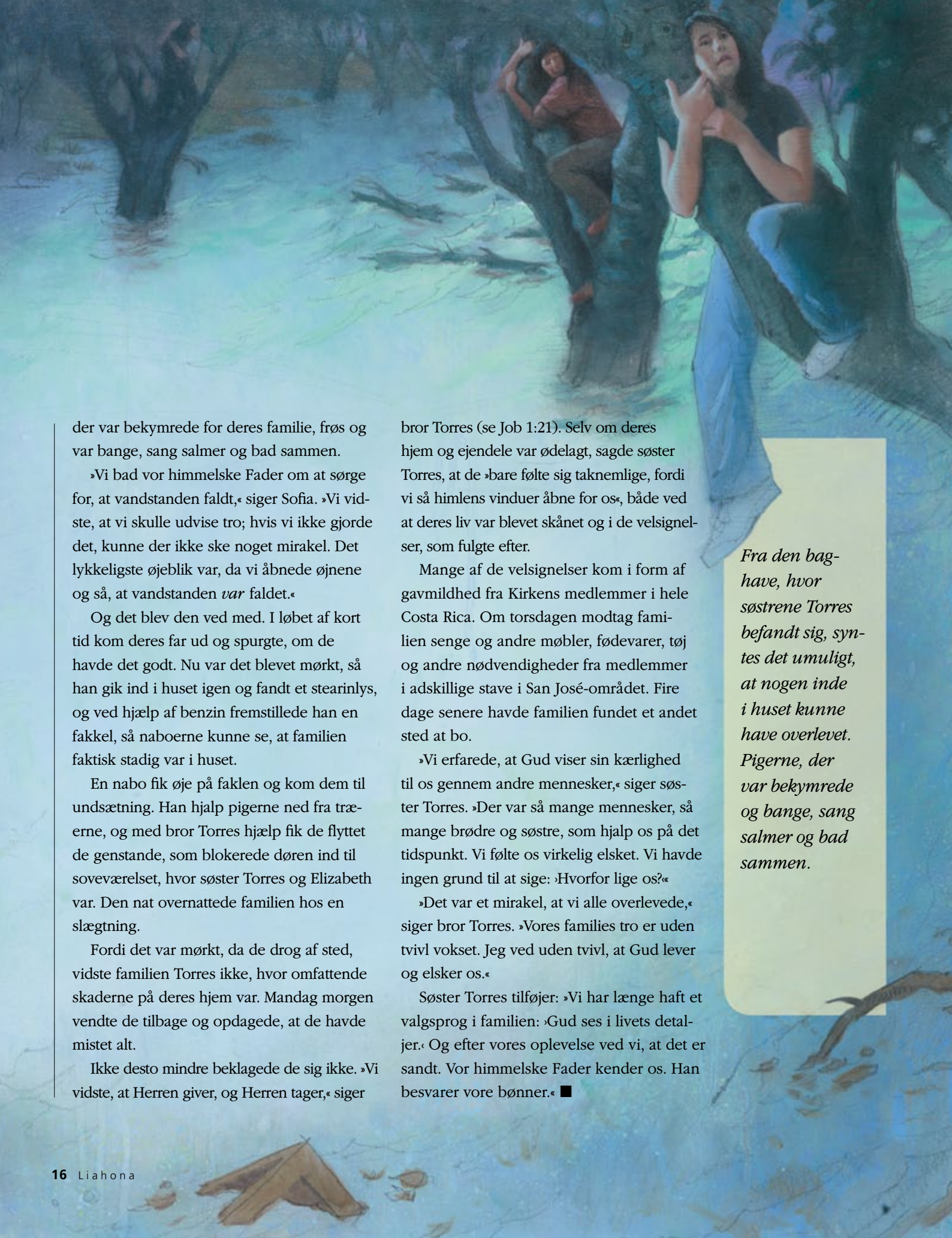
Bror Torres var fulgt efter sine døtre udenfor, da han opdagede, at han ikke vidste, hvor Erick var. Han kæmpede sig gennem strømmen tilbage til huset. Han fandt Erick stående oven på en dyngemurbrokker – en sammenstyrtet mur, nogle møbler, skrammel og flere grene, som vandet havde presset

op mod den lukkede dør. Sammen bevægede de sig ud i køkkenet, hvor bror Torres fik Erick i sikkerhed på et højt sted. Bror Torres opdagede så, at vandmasserne havde viklet en nylonline omkring hans ben, så han havde svært ved at bevæge sig. Det lykkedes ham alligevel at skubbe køleskabet og nogle andre møbler væk, så de ikke længere spærrede for døren og hindrede ham og hans søn i at slippe ud.

Fra køkkenet kunne Erick og bror Torres se pigerne ude i baghaven, men de vidste ikke, hvordan søster Torres og Elizabeth havde det. Bror Torres foreslog, at de sammen bad vor himmelske Fader om hjælp.

Samtidig bad pigerne også udenfor og oppe i guavatræet. Sofia, Korina og Monica kunne se, at vandet strømmede gennem deres hjem. Det syntes umuligt, at nogen, der befandt sig derinde, stadig kunne være i live. Pigerne,

der var bekymrede for deres familie, frøs og var bange, sang salmer og bad sammen.

»Vi bad vor himmelske Fader om at sørge for, at vandstanden faldt,« siger Sofia. »Vi vidste, at vi skulle udvise tro; hvis vi ikke gjorde det, kunne der ikke ske noget mirakel. Det lykkeligste øjeblik var, da vi åbnede øjnene og så, at vandstanden *var* faldet.«

Og det blev den ved med. I løbet af kort tid kom deres far ud og spurgte, om de havde det godt. Nu var det blevet mørkt, så han gik ind i huset igen og fandt et stearinlys, og ved hjælp af benzin fremstillede han en fakkell, så naboerne kunne se, at familien faktisk stadig var i huset.

En nabo fik øje på faklen og kom dem til undsætning. Han hjalp pigerne ned fra træerne, og med bror Torres hjælp fik de flyttet de genstande, som blokerede døren ind til soveværelset, hvor søster Torres og Elizabeth var. Den nat overnattede familien hos en slægtning.

Fordi det var mørkt, da de drog af sted, vidste familien Torres ikke, hvor omfattende skaderne på deres hjem var. Mandag morgen vendte de tilbage og opdagede, at de havde mistet alt.

Ikke desto mindre beklagede de sig ikke. »Vi vidste, at Herren giver, og Herren tager,« siger

bror Torres (se Job 1:21). Selv om deres hjem og ejendele var ødelagt, sagde søster Torres, at de »bare følte sig taknemlige, fordi vi så himlens vinduer åbne for os«, både ved at deres liv var blevet skånet og i de velsignelser, som fulgte efter.

Mange af de velsignelser kom i form af gavmildhed fra Kirkens medlemmer i hele Costa Rica. Om torsdagen modtog familien senge og andre møbler, fødevarer, tøj og andre nødvendigheder fra medlemmer i adskillige stave i San José-området. Fire dage senere havde familien fundet et andet sted at bo.

»Vi erfarede, at Gud viser sin kærlighed til os gennem andre mennesker,« siger søster Torres. »Der var så mange mennesker, så mange brødre og søstre, som hjalp os på det tidspunkt. Vi følte os virkelig elsket. Vi havde ingen grund til at sige: »Hvorfor lige os?«

»Det var et mirakel, at vi alle overlevede,« siger bror Torres. »Vores families tro er uden tvivl vokset. Jeg ved uden tvivl, at Gud lever og elsker os.«

Søster Torres tilføjer: »Vi har længe haft et valgsprog i familien: »Gud ses i livets detaljer.« Og efter vores oplevelse ved vi, at det er sandt. Vor himmelske Fader kender os. Han besvarer vore bønner.« ■

Fra den baghave, hvor søstrene Torres befandt sig, syntes det umuligt, at nogen inde i huset kunne have overlevet. Pigerne, der var bekymrede og bange, sang salmer og bad sammen.

LÆGEDOM TIL DEM, HVIS HJERTE ER KNUST

Georges A. Bonnet

I 1990'erne førte min ansættelse i Kirken min familie og jeg til Afrika, hvor jeg fik til opgave at bistå med nødhjælpsindsatsen i Burundi, Rwanda og Somalia. Det var under en katastrofal periode med hungersnød, vold og krig, og lidelserne var overvældende.

Tusinder befandt sig i flygtningelejre. Hundreder af forældreløse børn boede i primitive bivakker, som de selv havde bygget. Kolera, tyfus og underernæring sås overalt. Stanken af ekskrementer og død øgede følelsen af håbløshed.

Jeg følte mig tilskyndet til at yde al den hjælp, jeg magtede. Kirken samarbejdede med det internationale Røde Kors og andre organisationer, men jeg kunne ikke lade være med at spekulere på, om vores indsats gjorde nogen som helst forskel midt i så omfattende rædsler og tragedier. Det var vanskeligt at ryste følelsen af håbløshed og mismod af sig, og jeg græd ofte, når jeg gik i seng om aftenen.

Det var på dette fortvivlede tidspunkt, at et velkendt skriftsted antog en dybere betydning for mig. Med et citat fra Esajas fortælles det, at Frelseren var »salvet til at læge de sønderknuste, til at udråbe frihed for de fangne og åbne fængslet for dem, der var lænket« (L&P 138:42).

Jeg havde set og talt med mange mennesker, som var »sønderknuste« på de frygteligste måder. De havde mistet deres kære, deres hjem og deres fredelige liv. Og

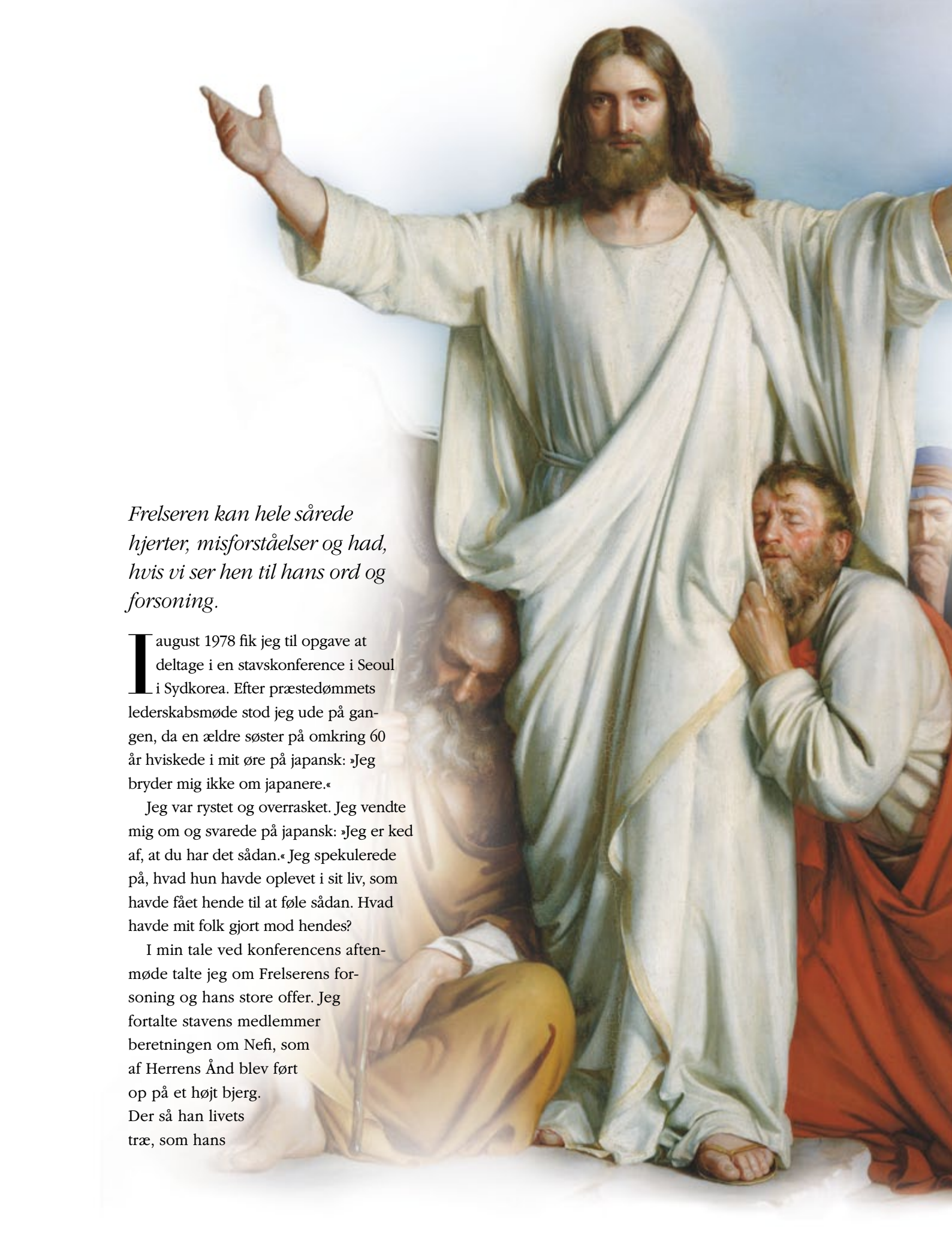
Vi kan alle opnå det sikre håb, at takket være Kristi forsoning kan vores hjerte læges og heles.

dog viste mange af dem tegn på at være blevet »læget«. Når vi for eksempel nærmede os et primitivt hjem, spurgte dets beboere: »Vil I bede med os?« Folk syntes at finde glæde og fred i at anråbe Herren.

Vi kan selvfølgelig ikke kun søge forsoningens virkning i dette liv. Den virker også bagefter. Jeg ved, at der er forløsning for de døde og opstandelse takket være Frelseren. Den smerte, som vi oplever i dette liv – uanset hvor slem den er – bliver fjernet og helet ved forsoningen.

Mormon og Moroni, som levede på en tid med omfattende myrderi og død, skrev om at have et håb, som var forankret i en kærlig Gud, hvis barmhjertighed og retfærdighed overgår al forstand (se fx Moro 7:41). Det styrkede min tro at læse disse profetiske udtalelser. Når jeg spekulerede på, om vores indsats gjorde nogen forskel, følte jeg en forvisning om, at Frelserens nåde er den største forløsende kraft. Vores bedste indsats kan være begrænset, men hans er uendelig og evig.

Der er ingen tvivl om, at verdens tilstand skaber mange former for fortvivlelse, men ingen er hinsides Forløserens helbredende kraft. Vi kan alle have det sikre håb, at vores hjerte ved Kristi forsoning *kan* blive læget og helet. Den vished gjorde, at jeg kunne fortsætte med mit arbejde i forvisningen om, at hans indsats *altid* lykkes. ■

*Frelseren kan hele sårede
hjerter, misforståelser og had,
hvis vi ser hen til hans ord og
forsoning.*

L august 1978 fik jeg til opgave at deltage i en stavskonference i Seoul i Sydkorea. Efter præstedømmets lederskabsmøde stod jeg ude på gangen, da en ældre søster på omkring 60 år hviskede i mit øre på japansk: »Jeg bryder mig ikke om japanere.«

Jeg var rystet og overrasket. Jeg vendte mig om og svarede på japansk: »Jeg er ked af, at du har det sådan.« Jeg spekulerede på, hvad hun havde oplevet i sit liv, som havde fået hende til at føle sådan. Hvad havde mit folk gjort mod hendes?

I min tale ved konferencens aftenmøde talte jeg om Frelserens forsoning og hans store offer. Jeg fortalte stavens medlemmer beretningen om Nefi, som af Herrens Ånd blev ført op på et højt bjerg. Der så han livets træ, som hans

Ældste
Yoshihiko Kikuchi
De Halvfjerds

Helbredere kunst

far, Lehi, havde set, og der så han Jesusbarnet (se 1 Ne 11:1-20). Så spurgte en engel ham, om han kendte betydningen af det træ, hans far havde set i et syn.

Nefi svarede: »Ja, det er Guds kærlighed, som spreder sig vidt omkring i menneskenes børns hjerte; derfor er den yderst ønskværdig, mere end alt andet.« Englens svarede: »Ja, og det, der glæder sjælen mest« (1 Ne 11:22-23).

Guds kærlighed kan hjælpe os med at overvinde fordomme og misforståelser. Vi er virkelig Guds børn, og vi kan lade hans kærlighed trænge ind i sjælen, hvis vi vil.

*Frelser, jeg vil følge dig
og altid handle i dit navn,
give af mig selv og altid
lindre andres sorg og savn,¹*

Frelser, lær du mig at bedømme ret,

Uden at have planlagt det begyndte jeg at fortælle om mit forhold til det koreanske folk. Jeg fortalte forsamlingen, at jeg var vokset op med ni koreanske fætre og kusiner. De kom i vores hjem, og mine søskende og jeg besøgte ofte dem.

Jeg spiste koreansk mad og lærte koreanske sange. Min tante var gift med en pragtfuld koreansk mand. De opdrog deres børn i Japan, i den samme by, hvor jeg voksede op.

Midt i min tale bad jeg en eller anden om at spille klaver, mens jeg sang en koreansk folkesang sam-

men med præsident Ho Nam Rhee, som var den første stavspræsident i Korea. Derefter bad jeg præsident Rhee om at hjælpe mig med at synge den koreanske nationalsang, selv om jeg ikke havde sunget den siden mine drengear. Det var længe siden, jeg havde lært den af min koreanske onkel, og jeg huskede stadig teksten. Så bad jeg forsamlingen om at synge den sammen med mig. De rejste sig alle og sang deres smukke nationalsang. Der blev udgydt mange tårer, og jeg havde svært ved at synge. En vidunderlig og dejlig ånd herskede i salen.

Jeg fortalte stavens medlemmer, at jeg elskede dem, som jeg elskede mine koreanske fætre og kusiner – for vi er alle Guds børn, fordi vi er brødre og søstre i evangeliet, og fordi Gud elsker os (se 1 Ne 11:22, 25). Vi fornemmede alle den evige kærlighed, og

AT VÆRE SANDE DISCIPLE

»Jeg har fået at vide, at racistiske udtalelser og nedladende bemærkninger indimellem høres blandt os. Jeg vil gerne minde jer om, at [ingen], som taler nedsættende om dem, som tilhører en anden race, kan anse sig selv for en sand Kristi discipel. Ej heller kan han anse sig selv for at være i harmoni med Kristi kirkes lærdomme ...

Vi er medlemmer af vor Herres kirke. Vi har en forpligtelse over for ham, så vel som over for os selv og andre.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Behovet for større venlighed«, *Liahona*, maj 2006, s. 58-61.

næsten alle i forsamlingen græd. Jeg sagde til dem: »Jeg elsker jer som mine brødre og søstre i evangeliet.«

Da aftenens møde var forbi, stillede stave-medlemmer sig op på række for at hilse på mig. Den sidste i køen var den 60-årige koreanske søster, som kom hen til mig med tårer i øjnene og undskyldte. Herrens Ånd var stærk. Frelserens helbredende vinger bar os alle, og fredens ånd talte til forsamlingen. Jeg følte mig som en af dem.

*Hvor kan jeg dog dømme andre
i min ufuldkommenhed?*

*I et stille hjerte findes
sorgen, som kun Herren ved.*

Dit budskab ændrede min indstilling

Jeg blev kaldet som medlem af De Halvfjerds i 1977. Siden da har jeg haft det privilegium at besøge hundredvis af stave. Efter et præstedømmelederskabsmøde i Taylorsville i Utah kom en stor mand hen til mig og hviskede, at hans bror var blevet dræbt under anden verdenskrig, og at han hadede japanere. Efter konferencen kom den samme mand hen til mig med tårer i øjnene. Han græd af glæde og omfavnede mig, fordi jeg havde fortalt om min omvendelse og min kærlighed til amerikanere, og det havde rørt ham.

Ved en anden lejlighed kom en søster hen til mig under en stavskonference i Georgia i USA og sagde, at hun havde mistet sin far under anden verdenskrig. Men efter mødet fortalte hun mig: »Jeg skylder dig en undskyldning. Jeg har nærret et had i mit hjerte, fordi min far blev dræbt af japanerne.« Og så sagde

hun: »Du fortalte os, at din far også blev dræbt under krigen, men at du senere antog evangeliet, hvilket ændrede dit liv. Og nu fortæller du os, at du elsker os. Jeg skammer mig over mig selv. Skønt jeg er født i Kirken, har jeg hadet dit folk lige indtil i dag. Men dit budskab har ændret min indstilling.«

Jeg har haft mange lignende oplevelser. Jeg har kunnet møde mange mennesker, og på grund af evangeliet er vi i stand til at elske og forstå hinanden.

Al min skyld er vasket bort

Nogle få år senere ved et foredrag, som blev afholdt efter et besøg ved Adam-ondi-Ahman, bad lederen for Kirkens servicemissionærer i det område mig om at fortælle om min omvendelse. Det gjorde jeg, og så takkede jeg de par, som var til stede ved foredraget, for at have forberedt deres børn på at tage på mission og billedligt talt sendt dem til min dør.

Mens jeg trykkede folk i hænderne og beredte mig på at forlade mødet, tog lederen ordet. »Inden vi afslutter dette møde,« sagde han, »har jeg en personlig bekendelse.« Jeg husker ikke præcis, hvad han sagde, men det var noget i denne stil:

»Som I ved, tjente jeg mit land som marineinfanterist, da jeg var ung. Jeg slog mange japanske soldater ihjel under min tjenestetid. Jeg mente, at jeg

UDSNIT AF MOSES OG KOBBERSLANGEN, AF SÉBASTIEN BOURDON;
FOTOILLUSTRATION: DAVID STOKER

havde tjent mit land trofast, men i mange år blev jeg dybt deprimeret, når jeg så asiater, især japanere. Nogle gange kunne jeg slet ikke fungere. Jeg talte med kirkeledere og drøftede mine følelser med psykologer.

Da jeg hilste på ældste og søster Kikuchi og deres søn, vendte minderne tilbage. Men så hørte jeg ældste Kikuchi bære sit vidnesbyrd og fortælle sin omvendeshistorie og tale om sin kærlighed til Herren og evangeliet og hver af os. Han sagde, at han havde hadet amerikanere og amerikanske soldater, men at evangeliet ændrede hans liv takket være Herrens helbredende kraft. Da jeg hørte det, syntes jeg også at høre Herrens stemme sige: »Det er forbi nu. Det er helt i orden.«

Han strakte hænderne mod himlen og sagde med tårer i sine øjne: »Al min skyld er vasket bort. Min byrde er lettet!«

Så kom han hen og omfavnede mig. Vores hustruer kom hen til os, og vi omfavnede hinanden alle sammen og græd.

Jeg har erfaret, at Frelseren kan hele sårede hjerter, misforståelser og had, hvis vi ser hen til hans ord og forsoning. Han helbreder os på samme måde, som han helbredte israelitterne, som blev bidt af slanger (se 4 Mos 21:8-9; 1 Ne 17:41; Alma 33:19-21). Det er »Guds behagelige ord ... der læger den sårede sjæl« (Jakob 2:8), og det er »ved hans sår [vi] blev ... helbredt« (Es 53:5; Mosi 14:5).

*Kald mig som min broders vogter,
lær mig din barmhjertighed,
så bekymringer og uro
vige må for Herrens fred.*

Han helbreder os på samme måde, som han helbredte de israelitter, som var blevet bidt af slanger. Det er »Guds behagelige ord ... der læger den sårede sjæl«, og det er »ved hans sår [vi] blev ... helbredt«.

ELSKER HVERANDRE

»Moder Teresa, en katolsk nonne, som arbejdede blandt Indiens fattige, har udtalt denne dybe sandhed: »Hvis man dømmes andre mennesker, har man ikke tid til at elske dem.« Frelseren har formanet os: »Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Jeg spørger: Kan vi elske hinanden, som Frelseren har befalet, hvis vi dømmes hinanden? Og jeg svarer – med Moder Teresa: Nej, det kan vi ikke.«

Præsident Thomas S. Monson, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2010, s. 124.

Jeg giver jer ti minutter

Jeg blev født i en lille by på den nordlige japanske ø, Hokkaido. Da jeg var fem år gammel, blev min far dræbt under et amerikansk ubådsangreb. Som dreng følte jeg bitterhed mod amerikanerne. Jeg voksede op uden at vide, hvad der havde forårsaget krigen.

Da jeg var færdig med folkeskolen, var vi fattige. Min mor havde ikke råd til at lade mig gå i gymnasiet, så jeg besluttede at arbejde for at finansiere min videre uddannelse. Der var ingen job at få i vores lille landsby, men jeg fandt arbejde på en tofu-fabrik ni timers kørsel fra vores hjem i Muroran, hvor min mor var vokset op.

Mens jeg boede i Muroran, stod jeg hver dag op kl. 4.30 og fremstillede tofu indtil kl. 12, hvorefter jeg bragte den ud til forskellige forretninger indtil kl. 18. Så tog jeg et bad, spiste og skyndte mig af sted til aftenskole. Jeg vendte hjem kl. 22.30 og gik i seng kl. 23. På grund af min udmattende arbejdsdag, var jeg snart drænet for energi og blev syg.

Jeg boede i fabriksejerens hjem, men jeg sagde mit job op og bad min onkel om lov til at bo hos ham, så jeg kunne gøre mit første gymnasieår færdigt. Selv om jeg fik medicin, blev jeg ved med at være syg. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, så jeg blev fortvilet og troede, at jeg skulle dø. Jeg bad inderligt og sagde: »Hvis der er en Gud, vil du så ikke nok velsigne mig, så jeg kan blive rask.« Og så bad jeg lidt overmodigt: »Hvis jeg bliver helbredt, vil jeg gøre gengæld.«

Mens jeg boede hos min onkel, bankede to udlændinge tidligt en aften på døren. De var

missionærer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En af dem, ældste Law – seniormissionæren – havde været landmand i St. Anthony i Idaho i USA; den anden, ældste Porter – en ny ældste – var fra Salt Lake City. Det var koldt, regnfuldt og næsten mørkt, og de var parat til at vende hjemad. Men af en eller anden grund blev de ved med at banke på døren.

Jeg var alene hjemme, da de bankede på hos mig. Jeg lukkede op og sagde: »Nej tak.«

De unge mænd var ydmyge og vedholdende, men jeg gentog: »Nej tak.« Så tilføjede jeg: »Det var jer, der slog min far ihjel.« Jeg var stadig bitter.

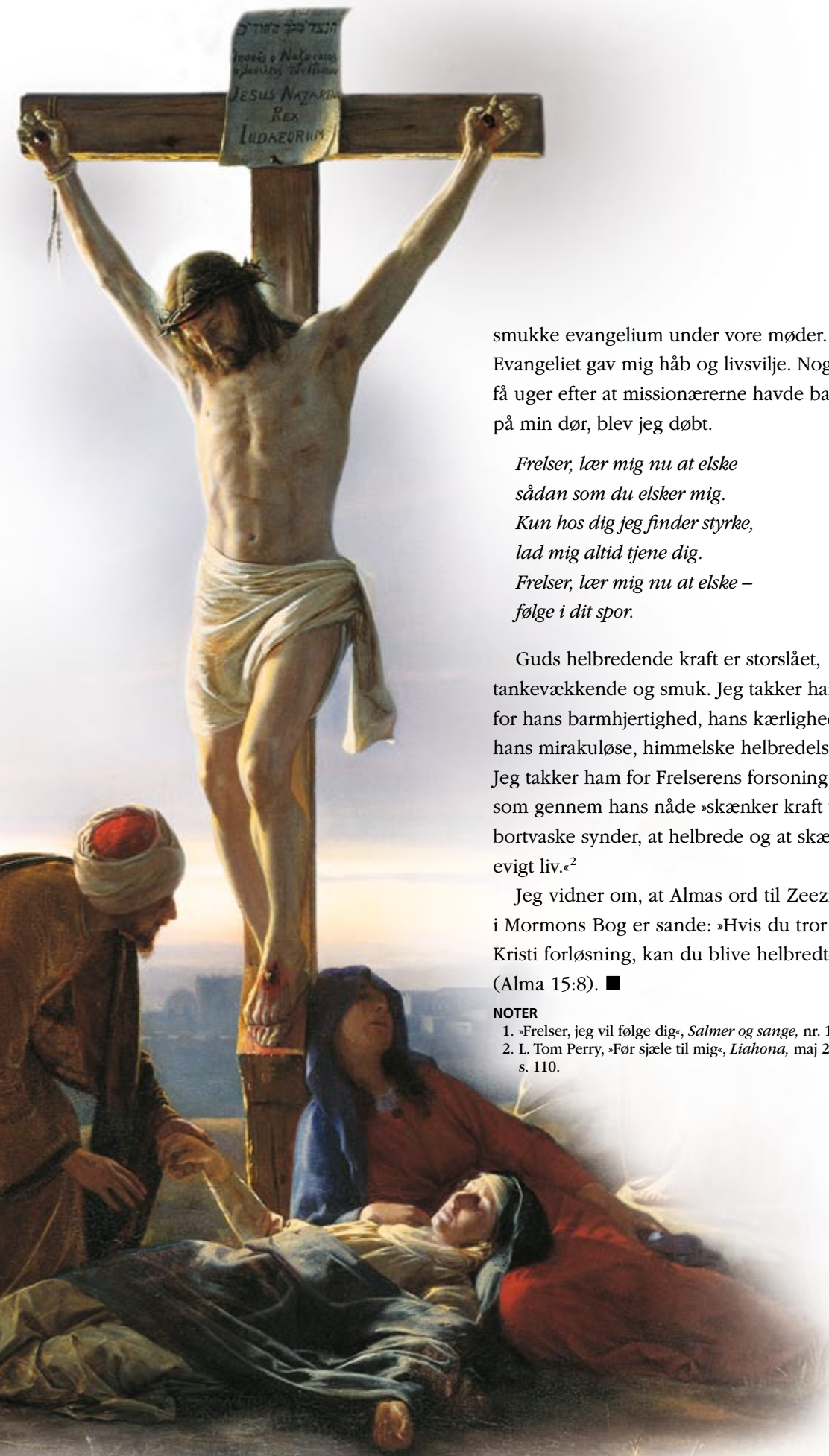
Ældsten fra Idaho lod sig ikke slå ud, men spurgte, hvor gammel jeg var. Jeg sagde: »Hvad har min alder med noget at gøre? Vær venlig at gå.«

Han svarede: »Jeg vil fortælle dig om en dreng på din alder, som så *din* himmelske Fader og *din* Frelser, Jesus Kristus. Det er den beretning, vi vil fortælle dig.« Jeg stod næsten helt stivnet i døren.

Jeg svarede: »Jeg giver jer ti minutter.«

De ti minutter rørte mig dybt og ændrede mit liv. Historien, som missionærene fortalte, var så tankevækkende og smuk. Jeg erfarede, at jeg er Guds barn, og at jeg kom fra ham. Ældsterne kom hver dag, fordi jeg var syg.

Missionærene underviste mig om genoprettelsens

smukke evangelium under vore møder. Evangeliet gav mig håb og livsvilje. Nogle få uger efter at missionærerne havde banket på min dør, blev jeg døbt.

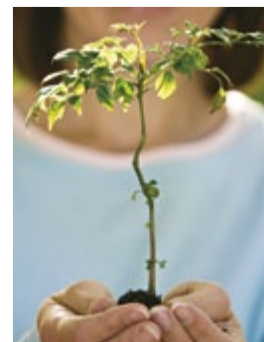
*Frelser, lær mig nu at elske
sådan som du elsker mig.
Kun hos dig jeg finder styrke,
lad mig altid tjene dig.
Frelser, lær mig nu at elske –
følge i dit spor.*

Guds helbredende kraft er storslået, tankevækkende og smuk. Jeg takker ham for hans barmhjertighed, hans kærlighed og hans mirakuløse, himmelske helbredelse. Jeg takker ham for Frelserens forsoning, som gennem hans nåde »skænker kraft til at bortvaske synder, at helbrede og at skænke evigt liv.«²

Jeg vidner om, at Almas ord til Zeezrom i Mormons Bog er sande: »Hvis du tror på Kristi forløsning, kan du blive helbredt« (Alma 15:8). ■

NOTER

1. »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.
2. L. Tom Perry, »Før sjæle til mig«, *Liahona*, maj 2009, s. 110.

Guds helbredende kraft er storslået, tankevækkende og smuk. Jeg takker ham for hans barmhjertighed, hans kærlighed og hans mirakuløse, himmelske helbredelse.

ET STORSLÅET samfund af hellige

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige findes i forskellige lande, er beskæftiget inden for mange forskellige erhverv og kaldelser og står over for mange forskellige udfordringer.

Men Frelseren og hans evangelium rummer løsninger på vore problemer, forener os i kærlighed og et fælles mål og fører os sammen i et verdensomspændende fællesskab.

Uanset om man mødes med 13 andre i en lille gren i Ukraine eller med 200 i en menighed i Mexico, så tilhører man noget, som er endnu større. På grund af vores fælles tro på Frelseren er vi helt bogstaveligt talt »ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19).

Når du nu lærer nogle af dine naboer fra resten af verden at kende i denne artikel (og gennem hvert nummer af Kirkens tidsskrifter), så håber vi, at du finder en vished om, at Jesu Kristi evangelium tilbyder dig det, du skal bruge for at imødekomme dine egne udfordringer.

Vi'iga Faatoia fra Samoa

60 år
Borgmester
Førsterådgiver i biskoprådet

Den tsunami, som ramte Samoa i september 2009, kostede mit barnebarn livet. Den krævede min søsters søns liv. Jeg mistede mit hjem, to biler og næsten alt, hvad jeg ejede. Næsten hele vores landsby er ved at flytte op i bjergene, så det ikke sker igen.

Jeg ved, at Gud elsker dem, der overlevede, for gennem Kirken har han givet os nye hjem, fødevarer og vand. Jeg ved, at han elsker dem, der ikke overlevede, for takket være hans magt kan vi være sammen igen. Vi er blevet velsignet.

Lucia Leonardo fra Guatemala

23 år
Studerende
Andenrådgiver i stavens Unge Pigers præsidentskab

De problemer, som jeg står overfor, er de samme, som andre på min alder har. Hvad skal jeg gøre med mit liv? Hvad skal jeg studere? Hvem skal jeg giftes med? Hvordan tackler jeg gruppepres fra venner, som ikke er medlemmer af Kirken, og som vil have mig til at sænke mine standarder? Til tider er det let at føle sig nedtrykt eller bedrøvet eller nervøs.

Evangeliet har på alle måder været en rettesnor i mit liv. Selv om jeg stadig skal arbejde med nogle af detaljerne, så ved jeg, hvad jeg vil, og jeg ved, hvor jeg skal hen, takket være evangeliet. Det er jeg er taknemlig for. Det gør mig glad. Det hjælper mig til at være stærk og støtte andre, for jeg ved, at når jeg har brug for hjælp, kan jeg bede til min himmelske Fader.

Valerina M. fra Utah i USA

10 år

Det er ikke altid let at være storesøster. Nogle gange bliver jeg irriteret. Men jeg har lært at være en god ven for min lillesøster og lillebror ved at se på min mor og det forhold, som hun har til sine søstre. Hun lærer mig at være et kristuslignende eksempel for alle omkring os. Jeg kan gøre det ved at vise, hvor meget jeg værdsætter vor himmelske Faders og Jesu Kristi kærlighed og også min mor og fars kærlighed.

**Elizabeth Kangethe
fra Kenya**
27 år
Freelancejournalist
Menighedens
hjælpeforeningspræsident

Inden jeg modtog evangeliet, var min verden mørk og trist. Jeg var sen til at tilgive og nærrede dårlige følelser mod enhver, som jeg mente havde krænket mig. Jeg nærrede ingen illusioner om ægteskab, for overalt omkring mig så jeg ægtemænd, som var for-drukne, og kvinder, der blev mishandlet.

Men det ændrede mig at tage imod Jesu Kristi evangelium. Det var dejligt at komme i kirke og se familier, der sad sammen, og at blive undervist om kærlighed, gensidig respekt og forståelse. Jeg begyndte at aflægge mig traditioner, som ikke var i harmoni med evangeliet.

Jeg følte mig tilskyndet til at forsone mig med en indbildt fjende. Vi taler nu ofte sammen. Jeg traf en pragtfuld hjemvendt missionær, som jeg snart skal giftes med i templet.

Jeg er overbevist om, at jeg er på det rette sted. Den kærlighed og omsorg, som medlemmerne har for hinanden, får mig til at føle mig hjemme. Jeg har fået en større mening med mit liv. Jeg ved, at det er helt afgørende, at jeg forbliver trofast indtil enden ved at lade være med at skue bagud mod fortidens mørke og fortrydelse.

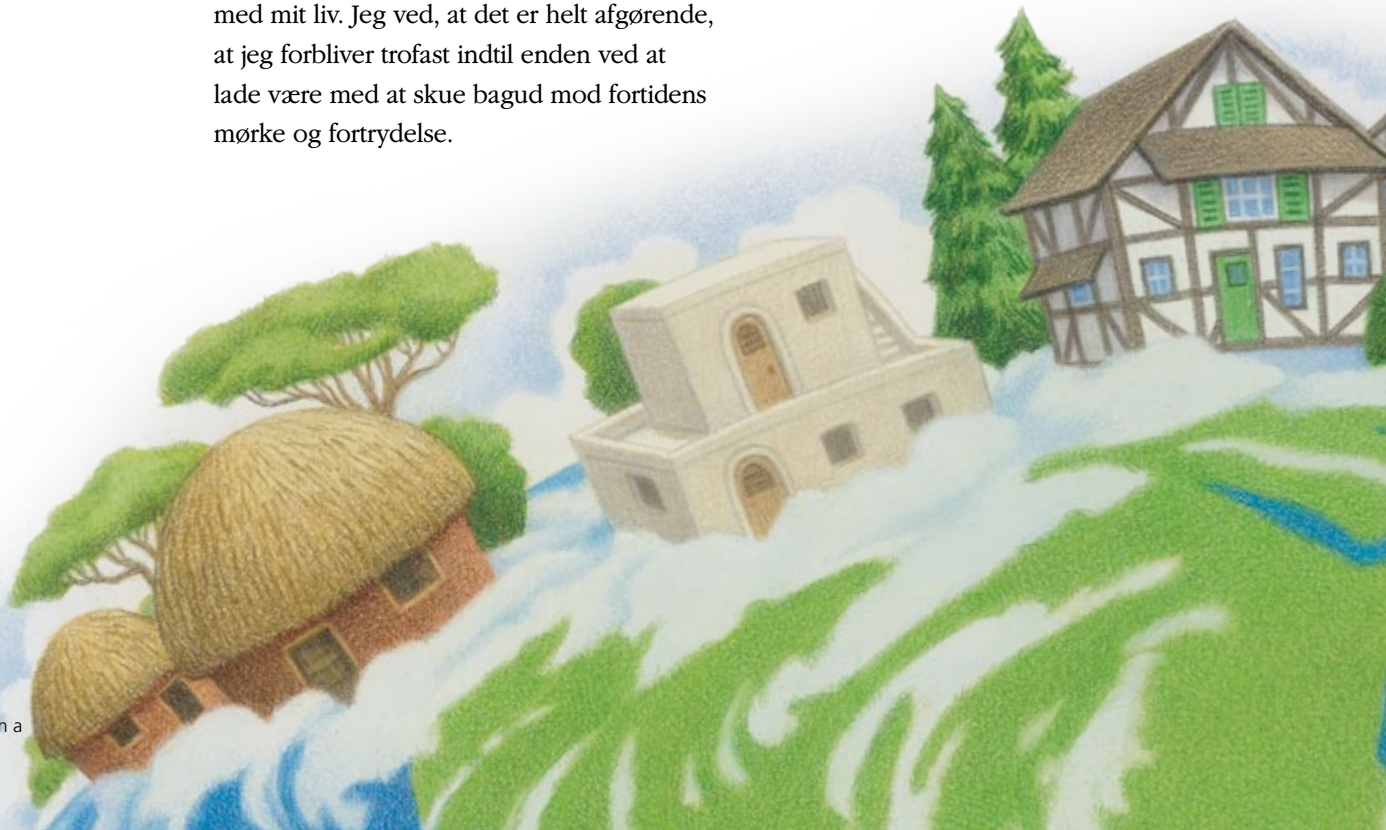

**Harrison Lumbama
fra Zambia**
46 år
Leder i en NGO-organisation
Distriktspræsident

En af de sværeste trængsler i mit liv har været at få pengene til at slå til. Leveomkostningerne er høje i forhold til min indtægt. Hver eneste dag er min hjerne optaget af, hvordan huslejen skal falde, at maden slipper op, at børnenes skolepenge skal betales og så videre.

Det evangelium, som jeg kender, har virkelig hjulpet mig med at bevare forstanden trods alle udfordringer. Når jeg efterlever budene og mine pagter, synes det hele på en eller anden måde tåleligt. Når vi holder tiendeloven, velsigner vor himmelske Fader os, så vi aldrig skal gå sultne, og ved hans nåde kan vi klare livets forhindringer. Evangeliet er blevet en lindrende balsam på livets trængsler. Det har givet os håb om en bedre fremtid, hvis vi er lydige og trofaste.

Uanset hvilken trængsel, der har mødt mig, så har evangeliet haft et svar til mig. Uden det ville mit liv simpelthen have været uden mål og med.

**Varvara Bak
fra Rusland**
25 år
Studerende
Seminarlærer

Jeg ønsker at være mere kristuslignende – jeg forventer ikke at blive fuldkommen, men jeg ønsker at huske på, hvem jeg er, og være bedre i dag, end jeg var i går. Det kan være svært, når standarderne i verden omkring os er så lave. Det er så let at sænke mine standarder.

Men på en måde er det ikke så svært at holde Kirkens standarder. Jeg tror, at mange værdsætter dem med høje standarder. Jeg har altid godt kunnet lide mennesker, som ikke røg eller drak, og som havde en høj moral. Så da jeg undersøgte Kirken, efterlevede jeg allerede mange af evangeliets standarder, og fordi jeg holdt disse befalinger, fik jeg hurtigt et vidnesbyrd om dem.

**Chhoeun Monirac
fra Cambodja**
18 år
Førsterådgiver i Unge Pigers
præsidentskab, seminarlærer

Vi støder alle ind i uventede problemer. Efter at vores familie vendte hjem fra templet i Hongkong, hvor vi var blevet beseglet, og lige inden en af mine søstre skulle rejse på fuldtidsmission, mistede min storebror og storesøster deres job, og min fars løn blev halveret. Det var en svær tid for os 11 i vores lille hjem, men vi holdt de løfter, vi havde indgået i templet.

Da mindede Helligånden mig om et skriftsted: »Men før I søger efter rigdomme, søg da Guds rige« (Jakob 2:18). Det indgød mig håb. Jeg stolede på, at Gud ville velsigne mig og min familie.

Min bror og søster har nu fundet arbejde, så vi kan få mad på bordet, og jeg har været til flere lovende jobsamtaler. Det er et mirakel, som har øget vores tro på Kristus. Jeg ved, at Herren elsker os og kender os. Han kender vore behov. Hvis vi holder hans bud, får vi fremgang i landet (se Mosi 2:22).

»KÆRLIGHEDEN OPHØRER ALDRIG«: EN SAMTALE OM Hjælpeforeningen

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum og hans hustru, Patricia T. Holland, udveksler holdninger om Hjælpeforeningens rolle.

»Jeg kan ikke forestille mig et liv uden Hjælpeforeningen,« siger Patricia T. Holland i et interview med Kirkens Tidsskrifter om Hjælpeforeningens betydning. »Det er, fordi jeg ikke kan forestille mig et liv uden evangeliet, og Hjælpeforeningen har været et sted, hvor jeg personligt har lært rigtig meget om evangeliet.«

Søster Holland og hendes mand, ældste Jeffrey R. Holland, erkender begge evangeliets kraft i deres tilværelse. De påskønner også Hjælpeforeningens indflydelse i opbyggelsen af et stærkt hjem. »Hjælpeforeningen har altid været en styrke for Kirken,« siger ældste Holland. »Den har altid medvirket til at give det, som der var behov for i Kirkens forskellige udviklingsfaser. I dag er dens bidrag blevet endnu vigtigere på grund af de vanskelige tider, vi lever i. Det er som sådan ikke et program. Det er evangeliet – evangeliet omsat til handling i vore enestående kvinders liv. I vanskelige tider erkender vi, at den tilbyder sine medlemmer, og dermed hele Kirken, netop det, som vi har brug for lige nu.«

Her udveksler ældste og søster Holland tanker om Hjælpeforeningen og den styrke, som tilflyder familier og

menigheder og grene, når præstedømmeledere og Hjælpeforeningsledere samarbejder.

Hvilken rolle spiller Hjælpeforeningen i styrkelsen af troen og familierne?

Søster Holland: Der er mere brug for Hjælpeforeningen end nogensinde før, fordi vi møder mange udfordringer i dag. Kirkens kvinder har et større behov for at være retskafne, for at leve tæt på Ånden, og for at være trofaste. Og kvinder har brug for hinanden til at værne om og styrke deres tro.

Ældste Holland: Det, som Hjælpeforeningen gør, er at forkynde evangeliet på en enestående, virksomhedsfuld måde med en særlig kvindelig røst. Hjælpeforeningen er et af midlerne til at føre evangeliske lærdomme og værdier ind i kvinders liv. Men husk på, at evangeliets principper ikke er begrænset af køn. Kærlighed, næstekærlighed og barmhjertighed så vel som styrke, lederskab og beslutsomhed er alle evangeliske principper. Vi bør alle tage imod så mange af de dyder, som vi kan, både mænd og kvinder.

Enhver af os, som vandrer ad evangeliets sti er et individ

– en datter eller søn af Gud. Som individuelle medlemmer må vi være fuldstændig rodfæstede. Ingen organisation kan være stærkere end sine medlemmer, intet hjem stærkere end dets fundament.

Søster Holland: Når jeg tænker på alle de velsignelser, vi som sidste dages hellige nyder i vore templer, menigheder og grene, ægteskaber og familier, så indser jeg, at det alt sammen udspringer af, hvordan præstedømmet og Hjælpeforeningen – mænd og kvinder – arbejder sammen i hjemmet, så vel som i Kirken.

»I lyset af de udfordringer, som kvinder og familier står overfor, kan ingen organisation i verden hjælpe os bedre end Hjælpeforeningen.«

Patricia T. Holland

Ældste Holland: Hver uge kommer kvinder hjem fra Hjælpeforeningen og fortæller mændene i deres liv om det, som de har lært. På samme måde er min hustru og vore døtre igennem årene blevet velsignet af den undervisning i præstedømmet, som vore sønner og jeg har fået og fortalt om.

Søster Holland: Jeg mener, at man i lyset af de udfordringer, som kvinder og familier står overfor, kan sige, at ingen anden organisation i verden kan gøre mere for os i fremtiden end Hjælpeforeningen. Vi skal kalde Kirkens kvinder sammen om deres kaldelse som ledere og som »anførere« for børnenes velbefindende, især nu hvor vi ser familier gå i opløsning. Vi skal marchere sammen, hånd i hånd, for at kunne udføre det arbejde.

Hvordan har Hjælpeforeningen styrket dig og din familie?

Søster Holland: Hjælpeforeningens indflydelse begyndte for mig, længe før jeg blev født, for både min mor og min mormor tjente i Hjælpeforeningen. Da jeg var barn, lærte jeg af dem. Jeg ønskede at blive som dem. De fortalte mig

historier om min oldemor, Elizabeth Schmutz Barlocker, der tjente som hjælpeforeningspræsident i 40 år. Hun gav alt, hvad hun havde, deriblandt også sin egen mad og sit tøj, til sine søstre i evangeliet. Hun troede på, at Gud ville beskytte og velsigne hende i denne tjeneste, og det gjorde han. Disse tre kvinders eksempel og deres tjeneste i Hjælpeforeningen inspirerer mig den dag i dag.

Ældste Holland: Jeg er ikke kommet i Hjælpeforeningen, men jeg er opvokset med dens påvirkning. Min mor tjente i hjælpeforeningspræsidentskabet i vores menighed i det meste af min teenage-tid.

Det var dejligt at opleve det som dreng. De velsignelser kan bestemt tilflyde os fra vore forfædre og velsigne vore børn og børnebørn.

Men mit vidnesbyrd om Hjælpeforeningen er også kommet gennem min hustru. Jeg er stolt over at være gift med en tidligere hjælpeforeningspræsident. Jeg er blevet direkte velsignet på grund af hendes hengivenhed. Da jeg giftede mig med Patricia Terry, vidste jeg, hvilken kvinde hun var, fordi jeg havde set hende tjene Herren. Hun var trådt frem og havde båret sit ansvar i riget. For mig at se var hun enestående. I dag velsigner de værdier og dyder vores ægteskab og vore børn. Så har Hjælpeforeningen velsignet mig? Absolut!

Hvordan kan ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne samarbejde om at styrke menigheden eller grenen?

Søster Holland: Hjælpeforeningen blev organiseret efter præstedømmets mønster. Det viser en smuk parallel mellem præstedømmet og Hjælpeforeningen og styrker tanken om, at mænd og kvinder fremmer retskaffenheden

hos hinanden. Mænd har brug for kvinders velsignelser, og kvinder har brug for mænds velsignelser. Det lærer vi med tydelighed i templet. Menigheder og grene styrkes, jo bedre lederne i præstedømmet og organisationerne samarbejder. Vi har oplevet kraft i menighedsrådsmøderne overalt, hvor vi har boet.

Mænd og kvinder er alle del af Kristi legeme, og sikke et storslået fællesskab det er! Fra skrifterne lærer vi, at »hvis I ikke er ét, er I ikke mine« (L&P 38:27) og »Øjet kan ikke sige til hånden: Jeg har ikke brug for dig« (1 Kor 12:21).

Eldste Holland: I lyset af de komplekse problemstillinger, som vi står over for i dag, skal menighedens ledere samarbejde. Biskoppen er den, der har præstedømmenøglerne til at lede menigheden. Menighedsrådsmødet er det sted, hvor den nødvendige samordning finder sted. Jo bedre rådet fungerer, desto bedre fungerer Kirken. Det gælder for enhver menighed eller gren.

Biskoppen kan anvende menighedsrådsmødet som et forum, hvor han og de andre menighedsledere analyserer menighedens behov. Er der medlemmer, som har brug for timelig velfærd? Er en ung mand ved at forberede sig på at tage på mission? Forbereder ægtepar sig på at tage til templet? Hvad kan vi som menighedsråd gøre for at hjælpe?

Husk på, at en mors bekymringer ikke kan adskilles fra hendes børns og hendes mands behov. Ved hjælp af besøgsundervisning kan hjælpeforeningspræsidenten se hele familiens, så vel som den enkeltes, behov. Det er en stærk ressource, som man kan trække på ved menighedsrådet.

Hvordan kan Hjælpeforeningen støtte Kirken i at møde det 21. århundredes udfordringer?

Eldste Holland: Den aktuelle økonomiske krise, som omfatter hele kloden, har ændret verdens økonomiske udseende. Men forkyndelse af nødhjælpsprincipper og sparsommelighed har altid været en del af Hjælpeforeningen. Verden synes måske, at det virker gammeldags at sylte frugt eller sy tæpper i det 21. århundrede. Men

lige nu er der folk, som er sultne og fryser. I deres øjne er noget henkogt frugt og et varmt tæppe en himmel-

»De samme færdigheder og tanker, som Hjælpeforeningen altid har stået for, rummer mange løsninger på de udfordringer, som vi står over for i verden i dag. »Kærligheden ophører aldrig, er det banner, hvorunder hele den menneskelige familie kan forenes.«

Eldste Jeffrey R. Holland

sendt velsignelse. Sparsommelighed går aldrig af mode. Det er ikke et tilbageskridt til det 19. århundrede, men den vej, vi skal følge, mens vi begiver os ind i det 21. århundrede. De samme færdigheder og tanker, som Hjælpeforeningen altid har stået for, rummer mange af løsningerne på de udfordringer, som vi står over for i verden i dag.

»Kærligheden ophører aldrig« er det banner, hvorunder hele den menneskelige familie kan forenes. Det er ikke et program – det er evangeliets trompet (se 1 Kor 14:8). Evangeliet ophører aldrig, så det er meget passende, at »kærligheden ophører aldrig« er Hjælpeforeningens valgsprog (se 1 Kor 13:8). Det styrker den kendsgerning, at sidste dages hellige mænd og kvinder stræber hen mod det samme mål – at blive Kristi disciple.

Og hvis det blæser op, så lad det blæse op. Hvis uvejret kommer, så lad uvejret komme. Evangeliet er altid løsningen, uanset hvad problemet er. Det vil altid sejre. Vi er bygget på den grundvold, som er Jesus Kristus, og det er

hans klippefaste evangelium, som fører os gennem de svære tider.

Søster Holland: Jeg tror, at der i kvinders hjerte er et ønske om at tjene andre, der lider nød. Og så betyder det ikke noget, om kvinden er ung eller gammel, gift eller ugift. Hjælpeforeningen giver hende den perfekte mulighed for at tjene, fordi der altid er andre, som lider nød. Samtidig har enhver kvinde på et eller andet tidspunkt behov for at blive betjent. »Kærligheden ophører aldrig« er virkelig et evigt princip, som rummer et stærkt budskab, alle kan leve efter.

Ældste Holland: Husk på, at tjeneste i Hjælpeforeningen ikke begrænser sig til Kirkens medlemmer. Vi prøver alle at sørge for vore egne, men Hjælpeforeningens store søsterskab – og især barmhjertigheds-tjeneste – kender ingen grænser. Det hjælper os til at stå sammen med nabofamilien, som ikke tilhører vores tro, eller deltage i en aktivitet for at støtte en betrængt skole i et belastet kvarter eller være med til at værne om det rene, trygge miljø i vores nabolag og lokalsamfund.

Hvilken rolle kommer Hjælpeforeningen til at spille i fremtiden?

Søster Holland: Det er helt klart, at Hjælpeforeningen kommer til at spille en vigtig rolle i fremtiden. Jo mørkere verden bliver, desto klarere skinner evangeliet. Hjælpeforeningen er nøglen til at forkynde evangeliets lærdomme for vore søstre. Den vigtigste af disse lærdomme er den, at Gud, vor himmelske Fader, sendte sin Enbårne Søn, Jesus Kristus, til jorden. Hans forsoning, opstandelse og eksempel lærer os at udvise tro på ham, omvende os, indgå pagter og

MENIGHEDSRÅD: DER, HVOR LEDERE SAMARBEJDER

»**M**enighedsrådet omfatter biskoprådet, menighedssekretæren, menighedsassistenten, højpræsternes gruppeleder, ældsternes kворumspræsident, missionslederen og præsidenterne for Hjælpeforeningen, Unge Mænd, Unge Piger, Primary og Søndags-skolen.

Rådsmedlemmerne opmuntres til at tale åbent ... Både mænd og kvinder bør føle, at deres kommentarer værdsættes på lige fod med andres ... Kvinders perspektiv er ofte anderledes end mænds, og det giver et bredere perspektiv. ...

Menighedsrådsmøder bør fokusere på sager, som styrker den enkelte og familierne« (*Håndbog 2: Forvaltning af Kirken 2010, 4.4; 4.6.1*).

elske hinanden. Jesus Kristus er det lys, som aldrig ophører – det klare lys, som gennemtrænger mørket.

Ældste Holland: I Matt 7:16 står der: »På deres frugter kan I kende dem«. Da vores børn var små, kunne de for eksempel se deres mors hengivenhed mod evangeliet og den rolle, som kvinder spiller i det. De var ofte sammen med hende, når hun tjente sine søstre i Hjælpeforeningen. Nogle gange måtte de bede for, at vores gamle bil ville starte. De så hende trække gennem sneen i en gammel frakke for at tage sig af hjælpeforeningssøstre i New England. De var små, men de har aldrig glemt det. De så deres mors ofre og trofasthed, og derfor er vores datter en sidste dages hellig kvinde, som er dybt engageret i tjenesten, og vore sønner har en dyb respekt og beundring for vore svigerdøtres indsats og hengivenhed. Det er tydeligvis fra deres mors eksempel, at vore børn kender kvinders vigtige og ophøjede plads i deres liv og i Guds rige.

På samme måde vil andre se på frugterne af de sidste dages helliges liv – de frugter, som kommer, når vi arbejder som den levende Guds

disciple. Det er en stråleglans, som aldrig kan formørkes. Hjælpeforeningens fremtid er strålende, fordi evangeliet er strålende. Guds riges lys går aldrig ud. Og efterhånden som menneskers behov øges, lyder evangeliets trompet klarere. I forreste række blandt dem, der bringer dette budskab ud og yder en næstekærlig indsats, er retskafne mænd fra præstedømmet og kvinder fra Hjælpeforeningen i Kirken. ■

LaRene Gaunt og Joshua Perkey fra Kirkens Tidsskrifter stod for dette interview.

Julie B. Beck
Hjælpeforeningens
hovedpræsident

FORKYNDELSE AF FAMILIEDOKTRINEN

Når jeg mødes med unge voksne verden over, spørger jeg dem: »Hvorfor nærer Det Første Præsidentskab så stor omsorg for jer og tilbyder jer så mange ressourcer?« Det følgende er nogle af de svar, som jeg får: »Vi er Kirkens kommende ledere.« »Vi har brug for oplæring, så vi kan forblive stærke.« »Vore vidnesbyrd styrkes i vore seminar- og institutklasser.« »Vi har brug for at møde andre gode, unge sidste dages hellige.« »Vi er fremtidens håb.« Jeg hører sjældent nogen sige: »Så jeg kan blive en bedre far eller mor en dag.« Deres svar har som regel noget med dem selv at gøre, for det er den fase i livet, som de befinder sig i.

Men ikke desto mindre skal forældre, undervisere og ledere lære den opvoksende generation familiedoktrinen. Det er af afgørende betydning for at hjælpe dem med at opnå evigt liv (se Moses 1:39). De skal vide, at teologien om familien bygger på skabelsen, faldet og forsoningen. De skal kende truslerne mod familien, så de kan vide, hvad de kæmper imod og berede sig på det. De skal klart forstå, at evangeliets fylde realiseres i tempelordinancerne og -pagterne.

Familieteologien

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi en teologi om familien, som bygger på

skabelsen, faldet og forsoningen. Skabelsen af jorden gav os et sted, hvor familier kan leve. Gud skabte en mand og en kvinde, som udgør de to vigtigste halvdele af en familie. Det var en del af vor himmelske Faders plan, at Adam og Eva skulle besegles til hinanden og danne en evig familie.

Faldet gjorde det muligt for familien at vokse. Adam og Eva var familieledere, som valgte at opnå jordisk erfaring. Faldet gjorde det muligt for dem at få sønner og døtre.

Forsoningen gør det muligt at blive beseglet som en evig familie. Den gør det muligt for familier at opnå evig vækst og fuldkommenhed. Lyksalighedens plan, der også kaldes frelsesplanen, var en plan for familier. Den opvoksende generation skal vide, at hovedpilene i vores teologi hviler på familien.

Når vi taler om at gøre os værdige til det evige livs velsignelser, taler vi om at gøre os værdige til velsignelsen ved evige familier. Det var Kristi lære, og den er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith. Den står nedfældet i Lære og Pagter 2:1-3:

»Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes

Denne generation kommer til at forsvare familiedoktrinen mere end nogen anden. Hvis de ikke kender læren, kan de ikke forsvare den.

*Vi har en familieteologi,
der bygger på skabelsen,
faldet og forsoningen.*

hjerte skal vende sig til deres fædre.

Hvis det ikke var således, ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde ved hans komme.»

Dette skriftsted taler om templets velsignelser – ordinancer og pagter, som »hele jorden ville blive lagt øde« uden.

»Familien: En proklamation til verden« blev skrevet for at fastslå, at familien spiller en central rolle i Skaaberens plan.¹ Uden familien var der slet ikke nogen plan og ingen grund til et jordisk liv.

Trusler mod familien

Udover at forstå teologien om familien, må vi også forstå truslerne mod familien. Hvis vi ikke gør det, kan vi ikke berede os på kampen. Overalt omkring os ser vi, at familien mister betydning. Antallet af ægteskaber daler, folk gifter sig senere, og antallet af skilsmisser stiger. Antallet af børn født uden for ægteskabet stiger. Antallet af aborter stiger, og abort legaliseres stadigt flere steder. Vi ser faldende fødselstal. Vi ser ulige forhold mellem mænd og kvinder, og vi ser kulturer, der stadig praktiserer overgreb inden for familien. Ofte vægtes en karriere frem for familien.

Mange af vore unge mister troen

på familien som institution. De lægger større og større vægt på uddannelse og mindre og mindre vægt på at skabe en evig familie. Mange ser ikke det at stifte familie som noget trosbaseret. I deres øjne er det en udvælgelsesproces, der kan minde om shopping. Mange tvivler også på deres egen moralske styrke og på deres omgangskreds' moralske styrke. Da fristelserne er så voldsomme, er mange ikke sikre på, at de med held kan holde pagterne.

Mange unge har også utilstrækkelige eller underudviklede sociale færdigheder, hvilket virker hæmmende på dannelsen af evige familier. De bliver stadig bedre til at kommunikere med nogen, som befinder sig 80 km

Blandt truslerne mod familien er skilsmisse, som er stigende.

væk, men stadig dårligere til at føre en samtale med en, der befinder sig i samme lokale. Det gør det vanskeligt for dem at omgås hinanden.

Vi står også over for det problem, som vi kan læse om i Ef 6:12: »Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i rummeligheden.« Der fremsættes dagligt love, som virker imod familien, og definitionen på en familie ændres over hele verden. Pornografi breder sig voldsomt. Den nye målgruppe for dem, der producerer pornografi, er unge kvinder. Forældre skildres som uduelige og gammeldags. Overalt ses mediebudskaber som rakker ned på familien. Unges lyst til at stifte evige familier sløves.

Vi kan se, hvordan det kan ske, når vi læser antikristen Kori-hors ord: »Og således prædikede han for dem og forledte manges hjerte og fik dem til at knejse med hovedet i deres ugudelighed, ja, forledte mange kvinder og også mænd til at begå utugtigheder« (Alma 30:18). Satan ved, at han aldrig får en krop; han får aldrig en familie. Så han retter skytset mod unge kvinder, som

skal skabe de kommende generationers kroppe.

Korihor var en antikrist. Antikrist er mod familien. Enhver lære eller ethvert princip, som vore unge hører fra verden, som er imod familien er også antikristeligt. Så enkelt er det. Hvis vore unge ophører med at tro på deres fædres retfærdige traditioner, som de folk, der beskrives i Mosi 26, hvis vore unge ikke forstår deres rolle i planen, kan de ledes på vildspor.

Undervis den opvoksende generation

Hvad er det, som vi håber, at den opvoksende generation skal forstå og gøre som følge af det, vi underviser

dem? Svaret på det spørgsmål såvel som hovedelementerne i familiedoktrinen findes i familieproklamationen. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde, at proklamationen var »en erklæring om og bekræftelse af standarder, lærdomme og skikke«, som denne kirke altid har haft.²

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde: »Denne orden ... for familieledelse, hvor en mand og en kvinde indgår en pagt med Gud – nøjagtig som Adam og Eva – om at blive besejlet for al evighed, at få afkom ... er den eneste måde, hvorpå vi en dag

Forældre, såvel som ungdomsledere, bør undervise den opvoksende generation i familiedoktrinen, som den findes i skrifterne og familieproklamationen.

FAMILIEN ER EVIG

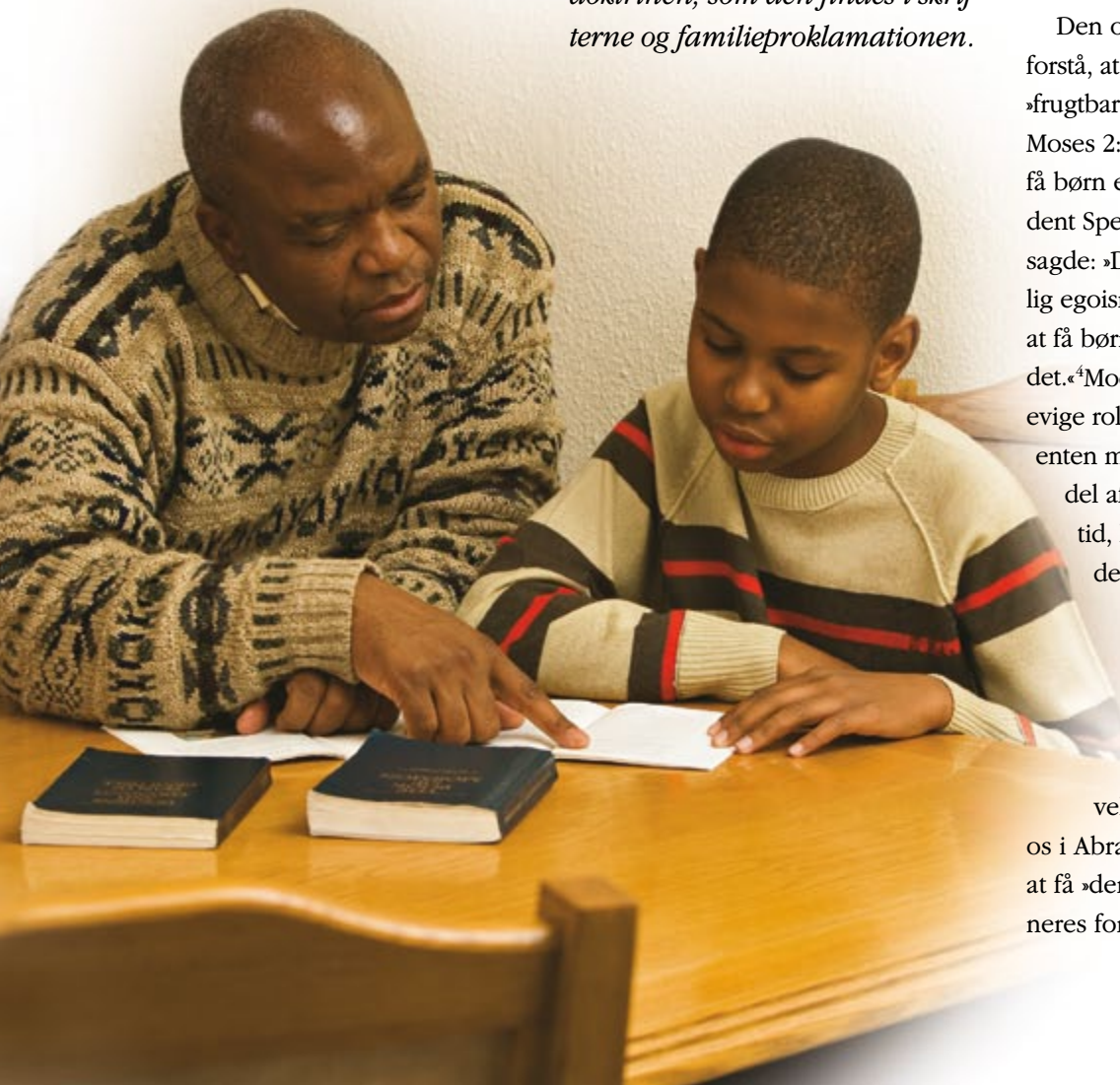
»Familien er ikke en jordisk tilfældighed. Den eksisterede som en organisatorisk enhed i himlen, før denne verden blev skabt; historisk set begyndte den på denne jord med Adam og Eva, som det står skrevet i Første Mosebog. Adam og Eva blev gift og besejlet for tid og al evighed af Herren, og som følge deraf eksisterer deres familie for evigt.«

*Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Familien: En proklamation til verden,« i Dawn Hall Anderson, red., *Clothed with Charity: Talks from the 1996 BYU Women's Conference*, 1997, s. 134.*

kan se Guds ansigt og leve.³

Den opvoksende generation skal forstå, at befalingen om at blive »frugtbare og talrige« (1 Mos 1:28; Moses 2:28) stadig står ved magt. At få børn er et trobaseret værk. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) sagde: »Det er et udtryk for ufatteligt egoisme, når et ægtepar nægter at få børn, selv om de er i stand til det.«⁴ Moderskab og faderskab er evige roller. Hver af os har ansvar for enten mandens eller kvindens halvdel af planen. Ungdommen er den tid, hvor man skal berede sig på de evige roller og ansvar.

Forældre, lærere og ledere kan hjælpe unge mennesker med at berede sig på at modtage Abrahams velsignelser. Hvad er de velsignelser? Abraham fortæller os i Abraham 1:2: At han ønskede at få »den ret, hvortil jeg skulle ordineres for at kunne forvalte disse ...

TIL UNDERVISERE

»Jeres hovedinteresse og jeres vigtigste og eneste pligt er at undervise

om Herren Jesu Kristi evangelium, således som det er blevet åbenbart i de sidste dage. I skal undervise om dette evangelium, idet I benytter Kirkens standardværker som jeres kilde og myndighed samt ordene fra dem, som Gud har kaldet til at lede sit folk i disse sidste dage.«

Præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961),
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab,
Den fastlagte kurs for undervisning i Kirken,
rev. red., 1994, s. 10; se også *Undervisning i
evangeliet: En håndbog for lærere og ledere i
Kirkens uddannelsessystem*, 2001, s. 4.

at blive en, der besad stor kundskab ... at blive fader til mange folkeslag, en fredsfyrste, og ønskede at modtage vejledning og at holde Guds befalinger, blev jeg retmæssig arving, en højpræst, der besad den ret, som tilhørte fædrene«.

Hvad er det for velsignelser, som Abraham modtog? De opnås kun af dem, der har en tempelbesegling og et tempelægteskab. En mand kan ikke blive »fader til mange folkeslag« uden at være beseglet til sin hustru. Abraham kunne heller ikke besidde den ret, der tilhørte fædrene, uden en hustru, der besad den ret, som tilhører mødrene.

Beretningerne om Abraham og Sara og Isak og Rebekka findes i Første Mosebog. Abraham og Sara havde kun en søn, nemlig Isak. Hvis Abraham skulle blive »fader til mange folkeslag«, hvor vigtig var så ikke Isaks hustru, Rebekka? Hun

var så betydningsfuld, at hans sendte sin tjener ud på en flere hundrede kilometer lang rejse for at finde den rette unge kvinde – en, som ville holde sine pagter, en, som vidste, hvad det ville sige at stifte en evig familie.

I 1 Mos 24:60 velsignes Rebekka til at blive mor til »titusinders tusinder«. Hvor finder vi den slags velsignelser? De modtages i templet.

Historien om Isak og Rebekka er et eksempel på den mand, som besidder nøglerne, og den kvinde, som har indflydelse, arbejder sammen om at sikre realiseringen

af deres velsignelser. Deres historie spiller en afgørende rolle. Israels hus' velsignelser afhang af en mand og en kvinde, som forstod deres rolle i planen og deres ansvar for at stifte en evig familie, at føde børn og opdrage dem.

I vore dage har vi ansvaret for at sende »Isak« og »Rebekka« videre fra vore hjem og klasselokaler. Enhver ung mand og ung kvinde bør forstå sin rolle i dette storslåede partnerskab – at de hver især er en »Isak« eller en »Rebekka«. Så vil de tydeligt forstå, hvad de skal gøre.

*Vi bereder vore unge
på templet og på
evige familier.*

ANVEND »FAMILIEN: EN PROKLAMATION TIL VERDEN«

- Hæng et eksemplar af proklamationen op i jeres hjem eller klasselokale.
- Tilskynd de unge til at have et eksemplar af proklamationen i deres skrifter.
- Forbind vigtige udtalelser fra proklamationen med de lektioner, som I underviser i ud fra skrifterne.
- Studér og henvis til proklamationen ved familieaften.

Lev i håbet om evigt liv

Forældre, undervisere og ledere: lev på en sådan måde i jeres hjem, i jeres familie og i jeres ægteskab, at de unge udvikler et håb om evigt liv ved at betragte jer. Lev og undervis med så stor tydelighed, at det, som I underviser i, skærer igennem den støj, som de unge hører, og så det trænger ind i deres hjerte og rører dem.

Lev på en sådan måde i jeres hjem, at I er enestående til det grundlæggende, så I er bevidste om jeres roller og ansvar i familien. Tænk i vendinger som præcision, ikke i perfektion. Hvis I har sat jeres mål, og hvis I er tydelige i jeres stræben mod dem i hjemmet, kan de unge lære af jer. De lærer, at I beder, studerer skrifterne sammen, afholder familieaften, prioriterer spisetiderne højt og taler respektfuldt om jeres ægtefælle. Så vil jeres eksempel give den opvoksende generation stort håb.

Dette ved jeg.

Vi bereder vore unge på templet og på evige familier. De møder mange trusler, som kan afskrække dem fra at stifte en evig familie. Vores rolle i alt dette er at undervise

dem, så de ikke misforstår det hele. Vi skal være helt tydelige, når det gælder de nøglelærdomme, som vi finder i »Familien: En proklamation til verden«.

Denne generation kommer til at forsvare familiedoktrinen mere end nogen anden. Hvis de ikke kender læren, kan de ikke forsvare den. De er nødt til at forstå templerne og præstedømmet.

Præsident Kimball sagde:

»Mange af de sociale normer, som hidtil har styrket og bevaret familien, er ved at blive opløst og forsvinde. Den tid vil komme, da kun de, som fast og aktivt tror på familien, vil være i stand til at bevare deres familier midt i alt det onde, der rykker ind på os ...

Der er de mennesker, der definerer familien på en så utraditionel måde, at de dementerer dens eksistensberettigelse. ...

Vi af alle mennesker, brødre og søstre, bør ikke lade os indfange af de besnærende argumenter om, at familieenheden på en eller anden måde er forbundet til en særlig fase af udvikling, som et moralsk samfund gennemgår. Vi har lov til at modarbejde sådanne bevægelser, der vil bagatellisere betydningen af

familien, og som blæser betydningen af selvisk individualisme op. Vi ved, at familien er evig.«⁵

Jesu Kristi evangelium er sandt. Det blev gengivet ved profeten Joseph Smith. Vi har fylden af Jesu Kristi evangelium i dag. Vi er sønner og døtre af himmelske forældre, som sendte os herved for, at denne jordiske erfaring skulle berede os på de evige familiers velsignelse. Jeg bærer mit vidnesbyrd om vor Frelser, Jesus Kristus, at vi takket være hans forsoning kan blive fuldkomne og i stand til at påtage os vores ansvar i vores jordiske familie, og at vi takket være hans forsoning har et løfte om evigt liv i familier. ■

Fra en tale transmitteret til undervisere i seminar og institut den 4. aug. 2009.

NOTER

1. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, *Liahona*, jan. 1996, s. 100-101.
3. Ezra Taft Benson, »Det håber jeg, I vil lære jeres børn om templet«, *Stjernen*, maj 1986, s. 6.
4. Spencer W. Kimball, »Styrk jeres hjem mod det onde«, *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 3.
5. Spencer W. Kimball, »Familier kan være evige«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 5.

ENDELIG FANDT JEG EN KIRKE

Det meste af mit liv følte jeg en tomhed og længtes efter noget solidt at holde mig til. Jeg tvivlede på, at det, jeg søgte, fandtes i en kirke, så lige fra min tidlige ungdom, undersøgte jeg et antal religioner og filosofier. Mange af dem var gode og fyldt med gode mennesker. Nogle af dem var mærkelige og tilbød ikke noget af det, jeg søgte.

Efter mange års søgen begyndte jeg at kede mig og blev modløs, så jeg gav op. Jeg besluttede at udvikle et forhold til Gud på egen hånd og holde mig fra organiseret religion.

Nogen tid efter at jeg havde truffet denne beslutning, så jeg et fjernsynsprogram, som handlede om åndelige emner. Programmets vært interviewede en sidste dages hellig familie. Mens jeg lyttede til denne familie, fornemmede jeg den kærlighed og stærke tro, som jeg havde søgt. Det gjorde også indtryk på mig, at de sidste dages hellige lagde stor vægt på familien. Måske skulle jeg undersøge bare lige et trossamfund mere.

Nederst på fjernsynsskærmen

stod der et telefonnummer til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Milano-området. Jeg ringede til det og talte med nogle medlemmer i et stavscenter, og de sørgede for, at missionærerne ringede til mig.

Det var en meget travl tid for mig, så da missionærerne ringede for at lave en aftale, spurgte jeg, om jeg kunne ringe tilbage til dem nogle få uger senere, når der var ro på fronten igen. Det sagde de ja til og gav mig telefonnummeret til den lokale hjælpeforeningspræsident, som ringede og inviterede mig i kirke om søndagen. Jeg tog i kirke og nød det hele: Lektionerne, menneskene og Ånden. Jeg følte mig meget glad.

Jeg gik i kirke hver søndag de næste to måneder. Og så i oktober 2008 blev jeg døbt. Min søgen var ikke blot forbi, den var fuldført. Jeg følte ikke længere den tørst og længsel, jeg tidligere havde følt.

Jeg er utroligt taknemlig for at have fundet sandheden, men på en måde er jeg lidt ked af, at det tog mig så lang tid at finde Jesu Kristi evangelium. Ikke desto mindre er jeg taknemlig for de oplevelser, jeg havde under min søgen. Fordi jeg har undersøgt så mange andre trossamfund, føler jeg mig endnu gladere for, at jeg har fundet det rette sted – det sted, hvor jeg hører til. ■

Barbara De Giglio,
Lombardiet i Italien

Jeg besluttede mig for at holde mig fra organiseret religion. Men nogen tid efter at jeg havde truffet den beslutning, så jeg et interview med en sidste dages hellig familie i tv.

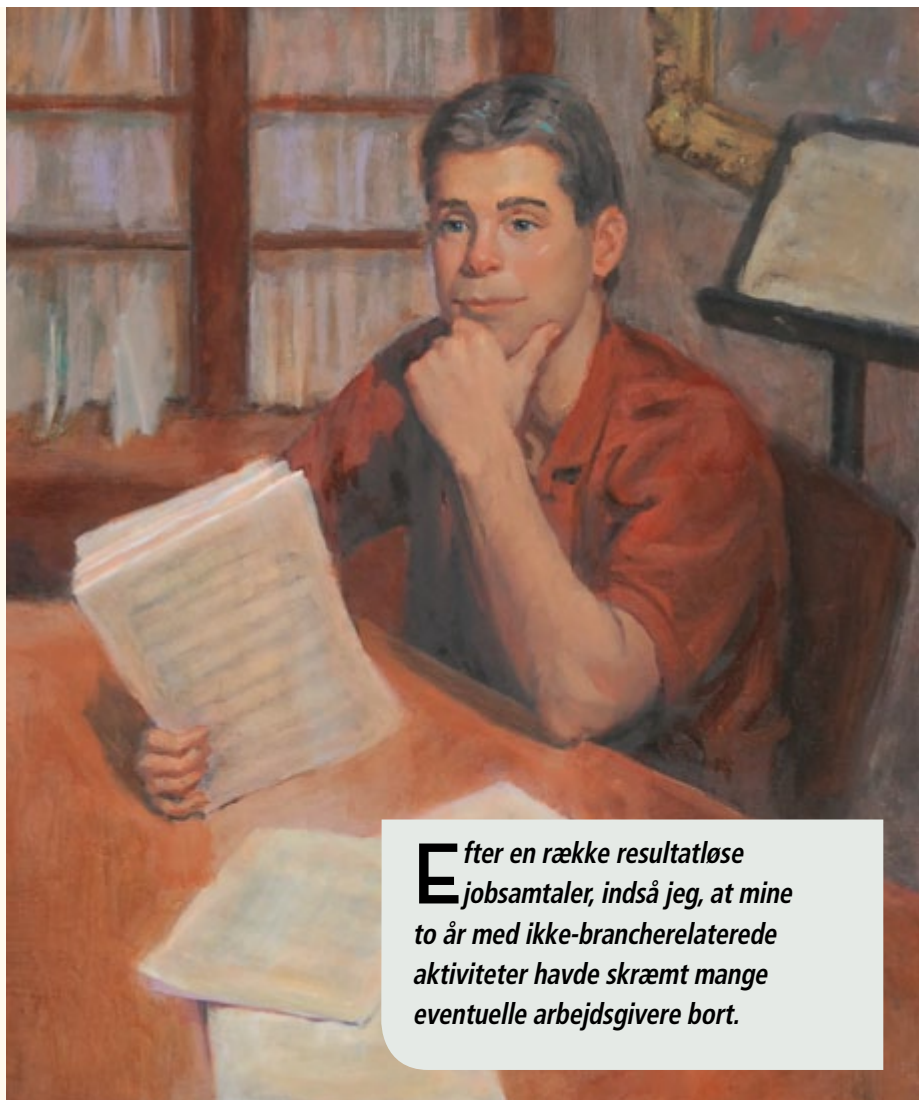
HVAD MED MIN KARRIERE?

Alt så ud til at falde perfekt til rette. Jeg havde taget min eksamen fra Oxford med en kandidatgrad i musik og var begyndt at arbejde for et professionelt orkester i Edinburgh i Skotland. Min karriere var kommet godt i gang, og jeg fik mange venner.

Mens jeg studerede havde jeg besluttet mig for at udskyde min fuldtidsmission. Nu forekom tanken om at tjene som missionær mig fjern. Frygten for en masse forskellige ting, blandt andet frygten for at ødelægge min karriere, fik mig til at tænke, at jeg nok var en undtagelse, og at jeg ikke behøvede at tjene som missionær. Det offer, som det ville kræve, syntes at være for stort.

Men gode venner og dejlige oplevelser med Ånden forårsagede en ændring i mit hjerte. En omsorgsfuld og opmærksom biskops kærlighed hjalp mig til at udvikle et stærkere og dybere vidnesbyrd om det gengivne evangelium. Det varede ikke længe, før jeg vidste, at jeg måtte tage imod kaldet. Jeg havde ingen idé om, hvordan jeg skulle genoptage min karriere i en meget konkurrencepræget branche efter to års pause, men jeg stolede på, at Herren ville velsigne mig for min beslutning. Jeg sagde mit job op uden at vide, hvordan det hele skulle gå.

Jeg blev kaldet til at tjene i missionen i Vestindien, hvor jeg skulle tale fransk. Det var en hård udfordring, men jeg nød at tjene folket der og se dem ændre deres liv. I de to år

Efter en række resultatløse jobsamtaler, indså jeg, at mine to år med ikke-brancherelaterede aktiviteter havde skræmt mange eventuelle arbejdsgivere bort.

koncentrerede jeg mig udelukkende om at gøre min himmelske Faders vilje. Det bragte mig større glæde at tjene andre uselvisk end noget andet, jeg nogensinde have oplevet.

Da jeg vendte hjem, så jeg verden fra et nyt perspektiv med nye prioriteter og værdier, og jeg stræbte efter at bevare mit fokus på Jesu Kristi evangelium. Jeg søgte straks arbejde, men der var kun få muligheder. Efter en række resultatløse jobsamtaler, indså jeg, at mine to år med ikke-brancherelaterede aktiviteter havde skræmt mange eventuelle arbejdsgivere bort. Skulle min mission virkelig koste mig min karriere?

Jeg er taknemlig for, at svaret var nej. Næsten tre måneder senere fik

jeg øje på en ledig stilling, der passede lige til mig. Jeg havde netop de færdigheder, som jobbet krævede. Og ikke blot det, men ansøgerne skulle kunne tale flydende fransk! Min mission havde åbnet døren for den mulighed. Efter tre jobsamtaler blev jeg tilbudt stillingen. Min karriere var nået meget længere, end den ville have været, hvis jeg ikke havde tjent. Jeg fornemmede Herrens nåde og kærlighed. Jeg ved, at han bereder velsignelser til os, når vi gør vores del.

Det, som profeten Joseph Smith sagde, er sandt: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte

vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm, kan blive åbenbaret« (L&P 123:17). ■

David Hooson, London i England

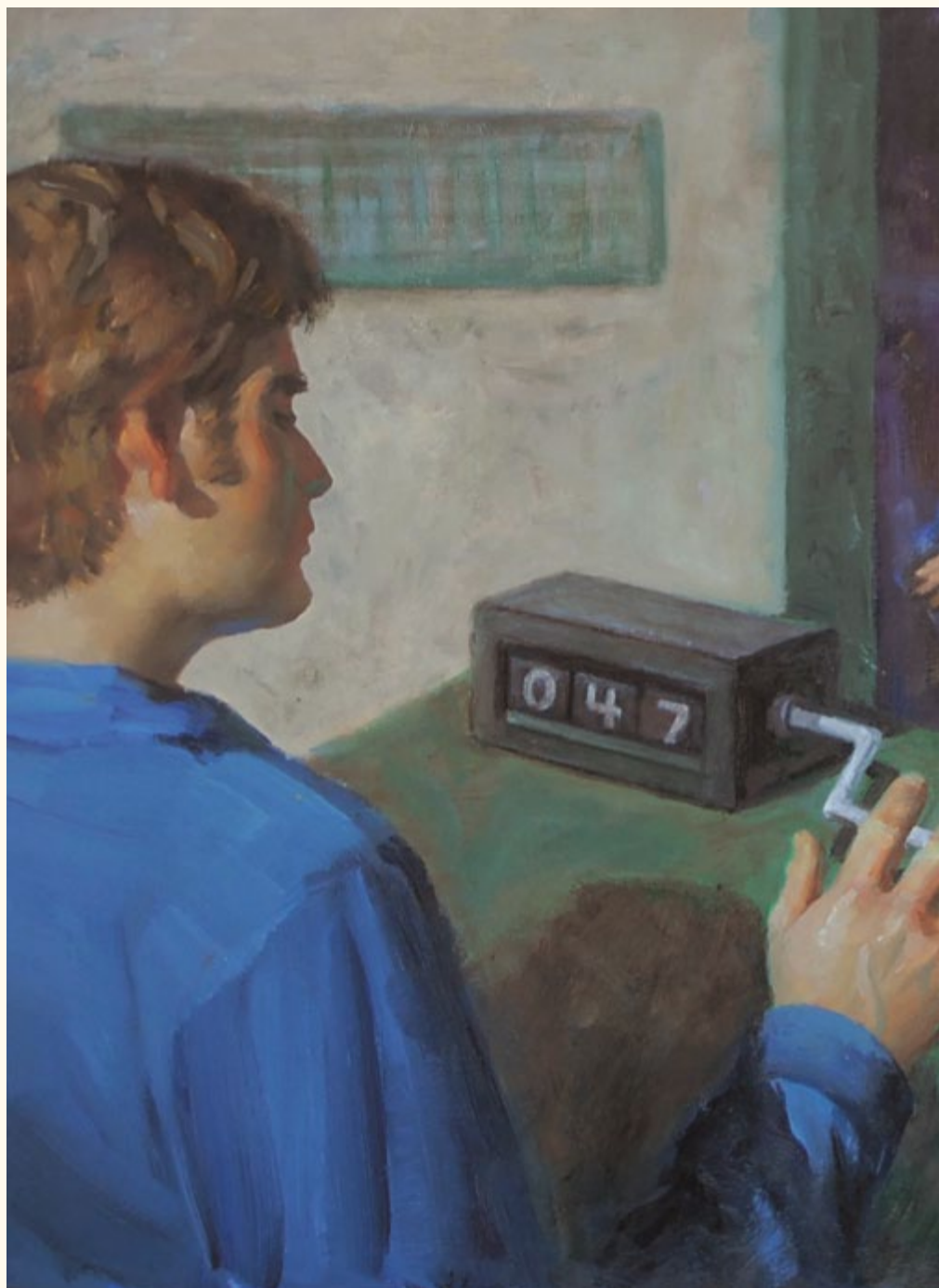
JEG GIK I RETTE MED MINE KOLLEGER

En morgen fortalte fabrikscheferne os, at alle ansatte ud over den normale timeløn ville få akkordløn. Jo mere vi producerede, desto mere tjente vi. Det skete, fire måneder før jeg tog på mission, så nu kunne jeg tjene flere penge til den.

Produktionen steg, og det samme gjorde vore lønninger. Jeg arbejdede med tre kolleger ved en gummihærdningsmaskine, og hver gang jeg så en form komme ud af varmeskabet og skubbede til den automatiske tæller, drømte jeg om pengene, der trillede ind på min bankbog.

Men den nye akkordløn opmuntrede til snyderi. En kollega sneg sig ofte hen til den automatiske tæller, rykkede lidt i tællerarmen og vendte tilbage til sin plads. Da jeg så det, smilede jeg, rystede på hovedet og fortsatte arbejdet. Jeg mente, at så længe jeg ikke selv pillede ved tælleren, så var min ærlighed intakt.

Men inden længe indså jeg, at eftersom jeg fik udbetalt det samme beløb som de andre mænd på holdet, betød det ikke noget, hvem der pillede ved tælleren. Jeg var lige så skyldig i at stjæle fra firmaet, som

de andre var. Skulle jeg finansiere min mission med stjalne penge?

Jeg tænkte dybt over, hvad jeg skulle gøre. Det beløb sig ikke til mange ekstra penge i lønningsposen. Mange mennesker ville sige, at det

ikke var værd at bekymre sig om, men jeg var bekymret. Jeg vidste, at jeg måtte sige noget til mine kolleger.

»Tager du gas på mig?« spurgte Bob (navnene er ændret), som var holdets seniormedlem. »Alle snyder jo. Selv

Men den nye akkordløn opmuntrede til snyderi. En kollega sneg sig ofte hen til den automatiske tæller, rykkede lidt i tællerarmen og vendte tilbage til sin plads.

ledelsen. De forventer det.

Han så ingen grund til at ændre på noget. Hvad skulle jeg nu stille op? Selv uden at snyde med tælleren var vores maskine den mest produktive på hele vores hold. Jeg hørte

ofte andre arbejdere sige, at de ville ønske, at de arbejdede på vores hold.

»Jeg kunne bytte plads med Jack fra den anden maskine,« foreslog jeg Bob.

»Jeg synes, at det er dumt af dig,« sagde han, »men jeg kan godt arbejde sammen med Jack.«

Da Jack og jeg havde byttet plads, mindede Bob mig ofte om, hvor meget mere end jeg, han tjente. Teksten fra »Så sikker en grundvold« dukkede op i mit sind: »Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod!« De ord gjorde det nemmere at ignorere Bobs drillerier.

Men det varede ikke længe, før Bob opsøgte mig. Han sagde, at det ikke gik med Jack, og at holdet ville have mig tilbage. Det overraskede

mig. Jeg fortalte Bob, at jeg gerne ville vende tilbage, men så måtte det være slut med snyderi. Det gik han med til. Mit gamle hold tog imod mig med åbne arme, og snyderiet hørte op.

Jeg forventede at blive prøvet, inden jeg tog på mission, men jeg havde ingen idé om, at min ærlighed og mit mod ville blive sat på prøve. Jeg er taknemlig for, at da jeg havde brug for styrke til at gøre det rette, støttede Herren mig med sin retfærdige og »mægtige hånd«. ¹ ■

Kenneth Hurst, Alabama i USA

NOTE

1. »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38

VI SØGTE BØNNEN

En søndag modtog vores stav den vidunderlige nyhed, at ældste Carlos H. Amado fra De Halvfjerds skulle komme og tale til vores stav tirsdag aften. Min familie og jeg var begejstrede, men jeg var bekymret for, om vi kunne nå hen til mødet.

Jeg var gymnasielærer og skulle undervise tirsdag aften. Desværre fik jeg sjældent lov til at holde fri. Da vi ikke var sikre på, hvad vi skulle gøre, men samtidig fast besluttet på at høre ældste Amado tale, søgte vi Herren i bøn og håbede, at han ville berede vejen.

Dagen før konferencen følte jeg mig tilskyndet til at tale med rektor om at få lov til at gå 20 minutter tidligere, så min familie og jeg kunne nå hen til mødet. Jeg gik hen på

hendes kontor, og inden jeg kunne nå at sige et ord, spurgte hun mig, om jeg ville have noget imod at begynde min tirsdagsklasse to timer tidligere end normalt. Det betød, at min klasse sluttede to timer tidligere.

Sikke en velsignelse for os. Vi ankom til mødet i god tid og fornemmede Ånden i en af Herrens disciples nærhed. Vores femårige søn havde endda det vidunderlige privilegium at få et kram og en lille snak med ældste Amado, inden mødet begyndte. Sammen med resten af forsamlingen nød vi Åndens rige tilstedeværelse. Desuden opnåede vi som familie et vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader kender vore ønsker og hører vore bønner. ■ Miguel Troncoso, Santa Cruz i Argentina

HJEMMEUNDERVISNING OG BESØGSUNDERVISNING:

EN tjenestegerning

• *Ny i hjemme - eller
• besøgsundervis-
• ningen? Tænk over
• disse ni forslag.*

» Jeg ved, at det er sidst på måneden, og jeg er ked af, at vi ikke har nået at tale om besøgsbudskabet,« sagde søster Julie B. Becks besøgs lærer. Men da hun sagde det, var hun på vej ud af Hjælpeforeningens hovedpræsidents hjem med en kurvfuld strygetøj, som hun ville ordne for søster Beck. »Tror du, vi kan tælle dette besøg med?« spurgte hun tøvende søster Beck.

Da søster Beck genfortalte denne oplevelse, fik hun tårer i øjnene, idet hun sagde: »Hvordan kunne denne kære ven og hengivne besøgs lærer dog tro, at jeg *ikke* var blevet undervist og våget over? Det var ikke første gang den måned, at hun var kommet forbi for at hjælpe med noget. Hvordan kunne det være, at hun ikke indså, at hun konstant tjente mig og velsignede min familie? Hendes omsorg og opmærksomhed over for mig er indbegrebet af besøgsundervisning. Selvfølgelig kunne hun rapportere, at jeg var blevet besøgt!«

Som søster Becks eksempel illustrerer, er inspireret besøgs- og hjemmeundervisning andet og mere end formelle besøg og bliver aldrig færdige. Hjemme- og besøgsundervisning drejer sig om at passe på andre, snarere end at gennemføre en proces, og når det udføres korrekt, repræsenterer det omsorg og ikke statistik. Disse opgaver drejer sig om at våge over og tjene hinanden, som

Frelseren tjente. Her er nogle forslag, som kan hjælpe dig:

- **Sørg for at vide, hvem du skal besøge, og hvem din kammerat er.** Ledere i præstedømmet eller i Hjælpeforeningen i din menighed skal give dig navne og kontaktoplysninger på hver familie eller enkeltperson, som du skal besøge. Præsenter dig for din kammerat og de mennesker, du skal besøge og begynd at opbygge et godt forhold.
- **Besøg.** Undervis i vedkommendes hjem, når det er muligt. Hvis det ikke kan lade sig gøre, så kan du overveje at mødes med vedkommende nær hendes eller hans arbejdsplads, gå en tur sammen eller mødes før eller efter søndagens møder. Undervis og inspirér hinanden – måske ved at indlede med Det Første Præsidentskabs Budskab eller Besøgsbudskabet. Bær dit vidnesbyrd Fortæl om, hvad der sker i dit liv. Knyt kærlige bånd ved at være venlig og omsorgsfuld. Lyt opmærksomt. Værn om den fortrolighed, andre viser dig. Bliv ved med at være en ven, for tillid tager tid at opbygge.
- **Bed med og for dem, du underviser.** Det kan være passende at afslutte mødet med at spørge: »Kan vi bede sammen?« Familiens overhoved bør udpege en til at bede. I dagene og ugerne mellem jeres besøg bør du bede for

DIN TRO ØGES

»Jeg blev ringet op af en fortvivlet mor, der boede i en stat langt fra, hvor jeg var. Hun fortalte mig, at

hendes ugifte datter var flyttet til en anden by langt fra hendes hjem. Hun fornemmede ud fra den smule kontakt, hun havde med sin datter, at der var noget galt. Moderen frygtede for sin datters moralske sikkerhed. Hun bad mig inderligt om at hjælpe hendes datter.

Jeg fandt ud af, hvem datterens hjemmelærer var. Jeg ringede til ham. Han var ung. Og alligevel var han og hans kammerat begge blevet vækket om natten ikke kun med bekymring for pigen, men også med inspiration om, at hun var ved at træffe nogle valg, som ville medføre bedrøvelse og ulykke. Kun med Åndens inspiration besøgte de hende. Til at begynde med ville hun ikke tale med dem

om sin situation. De bad hende inderligt om at omvende sig og vælge at følge den sti, som Herren havde banet for hende, og som hendes mor og far havde lært hende at følge. Mens hun lyttede, indså hun, at den eneste måde, de kunne have fået den viden, de havde om hendes liv, var fra Gud. En mors bøn var steget op til vor himmelske Fader, og Helligånden var blevet sendt til to hjemmelærere med en opgave.

... Jeres tro øges, når I tjener Herren ved at tage jer af vor himmelske Faders børn som Herrens lærer i deres hjem. I vil få svar på jeres bønner. I vil selv erfare, at han lever, at han elsker os, og at han sender inspiration til dem, som blot har den mindste spirende tro på ham, og som ønsker at tjene ham i hans kirke.«

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Gifts of the Spirit for Hard Times«, CES-foredrag for unge voksne, 10. sep. 2006, lds.org/broadcast.

Velsignelserne ved besøgsundervisning Silvia H. Allred

Førstærådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Som voksen søster i Kirken får du mulighed og ansvar for at tjene som besøgs lærer. I den kaldelse har du mulighed for at udrette meget godt. Når du besøger dine tildelte søster, kommer du til -

- at lære de søstre, du besøger, at kende, elske dem og vinde nye venner.
- at få mulighed for at forkynde evangeliets lære og bære vidnesbyrd om den.
- at øve en god indflydelse og styrke søstrene.
- at få mulighed for at tilbyde og yde hjælp, når det er nødvendigt.
- at føle Ånden lede dig i dit virke.
- at opleve glæde ved din tjeneste.
- at udvikle dig åndeligt som en af Guds pagtsdøtre.

dem, du er hjemmelærer eller besøgs lærer for. Bed din himmelske Fader om hjælp, så du kan vide, hvordan du skal hjælpe og elske dem.

- **Tjen.** Iagttag og forudse behov. Hvis en af de søstre, du besøger, for eksempel skal til eksamen, kan du tilbyde at lave mad til hende i ugens løb, så hun får mere tid til at studere. Hvis den bror, du er hjemmelærer for, søger arbejde, så præsenterer ham for nogen, som måske kan hjælpe ham.
- **Stil nyttige spørgsmål.** Spørgsmål kan føre til muligheder for at trøste, forkynde relevante evangeliske principper og yde meningsfyldt tjeneste. Du kan fx spørge: »Hvad bekymrer eller foruroliger dig?« »Hvilke spørgsmål har du med hensyn til evangeliet?« Eller du kan være mere specifik: »Kan vi hjælpe dig med noget i hjemmet?« »Har du brug for kørelejlighed til forretningen eller en lægeaftale?« Spørgsmål fører ofte til bedre resultater, end blot at sige: »Ring, hvis du har brug for hjælp.«
- **Søg inspiration.** Ånden kan hjælpe dig med at vide, hvordan du kan hjælpe dem, du skal undervise. Du kan få tilskyndelse til, hvilke emner du skal tage op, eller hvilken hjælp du kan tilbyde. Når du lærer dem, du underviser, bedre at kende, kan du måske blive tilskyndet til at opmuntre dem til at modtage flere af evangeliets ordinancer og pagter eller få yderligere adgang til alle de velsignelser, som evangeliet tilbyder.
- **Indrapportér de rette oplysninger.** Aflæg rapport om det timelige og åndelige velbefindende hos dem, du underviser, samt eventuel hjælp du har ydet og eventuelle behov. Rapportér om fortrolige anliggender direkte til hjælpeforenings- eller kvorumspræsidenten.
- **Sørg for at koordinere med din makker.** Du og din makker kan dele opgaverne imellem jer, så I kan kontakte og betjene alle. I kan skiftes til at besøge dem, yde hjælp og aflægge rapport om de enkeltes velbefindende.
- **Husk:** Hold øje med vigtige begivenheder blandt dem, du underviser, så som fødselsdage og hverdagshændelser, der kan have betydning for dem. ■

Glæden ved at forkynde evangeliet

Min hjemmelærerkammerat og jeg besøgte et ældre ægtepar. Jeg havde kun været hjemme fra min mission i et par uger, men jeg var allerede ved at glemme følelsen ved at forkynde evangeliet. Men det besøg og den lektion,

Herrens glæde

Jeg møder udfordringer, og når det ikke går, som jeg ønsker, er det let at beklage sig. Men jeg ændrede synspunkt, da min kammerat og jeg fik til opgave at besøge en familie, som ikke havde været i kirke længe.

Under vores besøg indså jeg, at familiens udfordringer fik mine problemer til at ligne dråber i havet. Det virkede usandsynligt, at de ville komme i kirke, men min kammerat og jeg blev ved med at arbejde med dem.

En søndag morgen inden nadvermødet følte jeg mig tilskyndet til at stille mig ved indgangen. Til min store forbløffelse så jeg denne familie træde ind i kirkebygningen! Ord kan ikke beskrive den glæde, jeg følte. Mine egne udfordringer blev opslugt af glæden over Herren (se Alma 31:38).

Rati Mogotsi, Sydafrika

som vi fremførte, vækkede atter begejstringen. Ånden brændte stærkt i mit hjerte, og det eneste, jeg kunne gøre, var at smile og prøve at holde tårerne tilbage.

Hjemmeundervisning er vigtigt for unge voksne, fordi vi alle, uanset vore

omstændigheder, har brug for at blive styrket af Ånden. Verden har et stærkt tag i os, og forkyndelsen af det gengivne evangelium er en af de bedste måder at undgå forbudne stier på.

Ramon Kaspers, Holland

Morgendagens venner

Da jeg rejste hjemmefra for at studere i Paris, fik besøgsundervisningen en ny betydning. De søstre, som jeg fik tildelt, forblev ikke navne, som jeg kun svagt kunne sætte et ansigt på; de blev nære venner. Flere gange tilskyndede Helligånden mig til at bede eller faste for dem eller

ringe til dem, trøste dem, lytte, skrive, besøge eller omfavne dem. Disse små handlinger betød meget for dem, men de betød også meget for mig.

Alle disse søstre var forskellige. Nogle var på min egen alder, andre var ældre. Nogle var unge, gifte mødre; andre var

Perfekt i enhver alder

Da jeg fik til opgave at besøge en ældre kvinde, spekulerede jeg på, om vi ville have noget som helst til fælles, når aldersforskellen var så stor. Men jeg fik øjnene op for, at Herren vidste, at min makker og jeg var særligt egnede til at besøge denne søster, som havde brug for nogen at tale med, som også ville lytte.

Jeg opdagede, at jeg kunne være et redskab i Herrens hænder ved at tjene denne søster. Jeg opdagede også, at jeg havde meget at lære af hende. Vores tid sammen bragte os *begge* glæde.

Teboho Ndaba, Sydafrika

ugifte. Vores besøg gav os mulighed for at se bagom forskellene.

For nylig flyttede jeg til en ny by. Mit hjerte glædede sig, da jeg fik til opgave at besøge nogle søstre. I dag er de bare navne. I morgen er de venner.

Nirina J-Randriamiharisoa, Madagaskar

Lige til sagen

Mine venner, der ikke er medlem af Kirken, har talt med mig om det, der foregår i templet.

Hvordan ved de noget om det, og hvad skal jeg sige om det?

Først og fremmest skal du ikke lade dine venners spørgsmål genere dig. Tempelsymboler og -ordinancer er blevet offentligt kendt gennem årene, primært gennem personer, der har forladt Kirken. Men blot fordi det er kendt af personer uden for Kirken, betyder det ikke, at det er mindre helligt. Det, der er vigtigt, er, at vi forsat

betragter det som helligt og viser vores forpligtelse over for Herren.

For det andet kan du, hvis nogen spørger dig om tempelceremonier, helt ærligt sige, at du ikke ved ret meget om dem, fordi du endnu ikke har oplevet dem. Men du kan for at rette på misforståelser forklare, at vi besøger templet for at indgå pagter med vor himmelske Fader, og at det »hjælper os med at fokusere på Frelseren, hans rolle i vor himmelske Faders plan og vores forpligtelse til at følge ham« (*Tro mod sandheden*, 2005, s. 148). Tempelsymboler og -ceremonier er hellige og bør ikke drøftes offentligt, og de kan heller ikke forstås korrekt eller værdsættes ude af sammenhæng med templet.

Du kan lære mere ved at læse følgende kilder, som på nogle sprog begge ligger på LDS.org:

- Hæftet *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel*, 2003.
- Artiklen »Templer«, i *Tro mod sandheden*, s. 147-151. ■

Det er vigtigt at vise vore kirkeledere respekt og huske på, at selv om de er vore venner, bør vi i kirkesammenhænge ære deres kaldelser og vise respekt ved at omtale dem som »bror« eller »søster«. ■

Er det i orden at kalde kirkeledere ved fornavn?

Nogle gange kommer vi så tæt på vore ledere, at vi fristes til at blive skødesløse i vores omgang med dem. Skønt det er godt at være venlig, er det også vigtigt at vise den rette respekt for dem og deres kaldelse. I Kirken er det almindeligt at omtale voksne som »bror« eller »søster«, en hilsen, der både viser respekt og minder os om, at vi er børn af vor himmelske Fader. Andre mere formelle titler, såsom *ældste*, *biskop* eller *præsident* anvendes også som udtryk for respekt. Fuldtidsmissionærerne er et godt eksempel, fordi de omtaler hinanden som »ældste« og »søster«.

Præsident Monson har sagt, at det er et præstedømmesansvar at udføre en fuldtidsmission. Hvad vil det egentlig sige?

Præsident Thomas S. Monson sagde ved sidste generalkonference: »Til de unge mænd i Det Aronske Præstedømme og til jer unge mænd, der bliver ældster: Jeg gentager, hvad profeter længe har

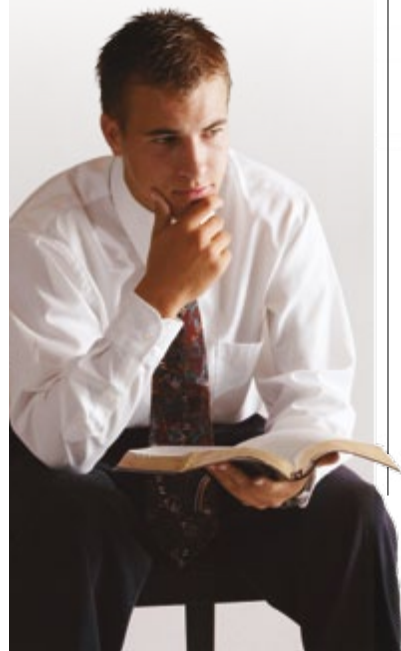
sagt – at enhver værdig, rask ung mand bør berede sig på at udføre en mission. *Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet givet så meget.*¹

En del af det at påtage sig præstedømmet er at påtage sig de ansvar og pligter, som følger med det. Som med enhver anden gave, vor himmelske Fader giver os, forventer han, at man anvender præstedømmet til at velsigne andre. »For af ham, til hvem meget er givet, bliver der krævet meget« (L&P 82:3).

Bærere af Det Aronske Præstedømme skal »advare, forklare, formane, og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59). Som præsident Monson udtalte, så er det en præstedømmebærers pligt at udføre en fuldtidsmission. Når man er på mission, anvender man al sin energi, tid og koncentration på at udføre den pligt: At tjene, forkynde evangeliet og opfordre alle til at komme til Kristus. Selvfølgelig følger der altid velsignelser med at udføre sin pligt. Din mission bliver en tid med stor glæde og åndelig vækst. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 5-6; fremhævelse tilføjet.

SUPER!

**VÆLG
AT VÆRE
EN HELT.**

Følg profeten.
Forbered dig til
at tjene på
en mission.

(Se L&P 15:6).

SKAL JEG REJSE ELLER BLIVE?

Få dage før jeg skulle rejse på mission, blev mine forældre indlagt på hospitalet. Jeg vidste ikke, om jeg kunne forlade dem.

Rodolfo Giannini

Jeg havde været så heldig at blive præsenteret for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gennem en ven. Jeg blev undervist af missionærer, der var kaldet af Gud til at bringe evangeliets lys til verden. To år efter min dåb blev jeg kaldet til at tjene i Milano-missionen i Italien. Inden jeg rejste, havde jeg en stærk åndelig oplevelse.

Mine forældre, der ikke var medlemmer af Kirken, delte ikke min glæde ved denne missionærmulighed. Vi havde frygtelige skænderier, som voldte mig stor sorg.

To dage før jeg skulle rejse på mission, blev begge mine forældre pludselig alvorligt syge. Min mor havde en alvorlig sygdom, der gjorde, at hun blev indlagt. Intet

af det, lægerne prøvede, syntes at hjælpe. Min far havde skrumpelever, og lægerne sagde, at det ville være svært at blive rask.

Den aften knælede jeg og bad til min himmelske Fader og sagde: »Fader, hjælp mig. Min familie er syg, og jeg kan ikke forlade dem i den tilstand. Jeg beder dig, Fader, om at lade mig vide, om jeg skal rejse eller blive?«

Jeg grundede over min situation i nogle få minutter. Så fornemmede jeg en stille, men gennemtrængende stemme, der sagde: »Udvis tro, så skal alt nok ordne sig til det bedste.«

Trods den sorg, jeg følte ved at se min familie syg, besluttede jeg at tage med det fly, der skulle føre mig til Rom og derfra videre til USA, hvor jeg skulle på missionærskole. Mine nætter

på MTC var ikke særlig lykkelige. Jeg tænkte hele tiden på mine forældre. Til sidst fik jeg tilladelse af missionærskolens præsident til at ringe og høre, hvordan de havde det.

I telefonen fortalte min mor mig glædesstrålende, at hun og min far havde modtaget et mirakel fra Herren – det var ord, jeg aldrig havde ventet at høre fra en kvinde, som ikke havde stor tro. Hun fortalte mig, at efter jeg var rejst, fik de det begge bedre, og lægerne kunne ikke forklare det. Mine forældre var raske og lykkelige. Min glæde var fuldkommen.

Takket være denne oplevelse styrkedes mit vidnesbyrd om troens, bønnens og lydighedens kraft. Jeg er taknemlig for, at Herren tog sig af min familie, mens jeg var på mission. ■

TROENS FORSVARER

Kubangila Kasanza Celva fra Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo er en storslået spiller på mange hold.

Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter

Angriberen fra det andet hold dribler hurtigt frem mod målet. Det ser ud til, at han vil score. Men så indhenter Celva ham, løber ved siden af ham, sparker bolden væk og spæner den modsatte vej.

»Jeg er forsvarer,« forklarer 12-årige Celva. »Det er min opgave at hindre de andre i at score.«

Celva er lige sådan en spiller, som man gerne vil have på sit hold. Han er stille, men selvsikker. Han er parat til at hænge i, og han nyder at se alle på holdet få fremgang. Det er de samme egenskaber, der også gør ham til en vigtig del af et andet hold – nemlig hans kirke og hans familie. Og det samme gælder hans villighed til at forsvare sandheden.

Celva og Nefi

Celvas yndlingsskriftsted er 1 Ne 3:7: »Jeg vil tage af sted og gøre det,

som Herren har befalet.« Celva stoler på Herren, præcis som Nefi gjorde. »Han vil ikke bede mig om at gøre noget, uden at berede en udvej, så jeg kan gøre det. Han vil styrke mig og sende andre, som kan hjælpe mig.«

Gå og gør

»Det er vigtigt at *lytte* til det, vi bliver undervist i om evangeliet,« siger Celva. »Men det er også vigtigt at *gøre* det, vi lærer.« Han mindes sin dåb og stræber dagligt efter at anvende Helligåndsgaven til at træffe kloge valg. Han har lige modtaget Det Aronske Præstedømme og ser frem til at komme til templet en dag og indgå yderligere pagter med Herren, og så planlægger han at udføre en fuldtidsmission. Han vil gerne være et godt eksempel for sine brødre og tjene sin mor og far.

»Jeg ærer min mor og far ved at gøre det, de beder mig om, og ved at holde vor himmelske Faders

befalinger,« siger han. »Jeg ved, at det er vigtigt, at jeg som det ældste barn er et godt eksempel for mine brødre, for det, som jeg gør, gør de nok også.«

Forbliv stærk

Celva ved, at det er vigtigt at arbejde hårdt, både når det gælder

HVAD BETYDER ET NAVN?

Celva er et navn med betydning. Det er en kombination af Celvas fars navn, Celestin, og hans mors, Valerie.

»Det minder mig om, hvor glade de var for at være sammen og stifte en evig familie,« siger Celva.

Hans brødres navn har også betydning. Nathan på 7 år er opkaldt efter en vis mand fra Bibelen. Beni på 4 år betyder »velsignet«. Og selv om den toåriges navn er Celestin jun. efter sin far, kalder alle ham for Le Petit (»den lille«).

MERE PÅ NETTET

Hvis du vil se et kort over Kinshasa og se en video med Celva, der synger en salme og bærer sit vidnesbyrd, så gå ind på www.liahona.lds.org.

sport og evangeliet. Familiebøn og personlig bøn, familiestudium og personligt studium, familieaften – det er alt sammen en del af hans faste rutine. Han har et vidnesbyrd om visdomsordet og ved, at der er noget, som er godt at spise, mens andet er dårligt. »Idrætsudøvere bør ikke drikke øl,« siger han med eftertryk.

En sand forsvarer

Her, hvor Kirken skuer ind i fremtiden, er det rart at vide, at der er stærke, unge mænd som Celva, der er ivrige efter at gøre det rette. »Jeg ved, at min himmelske Fader lever, at Jesus Kristus lever, og at Joseph Smith var den profet, som gengav evangeliet til jorden,« siger Celva. »Jeg har det vidnesbyrd, og jeg vil altid forsvare Kirken på enhver måde.« ■

Frelseren har lært os, at vi ikke behøver at tolerere ondskab. »Så gik Jesus ind på tempelpladsen ... og han væltede vekselernes borde.«

Tolerance er en dyd, som der virkelig er brug for i vores turbulente verden. Men vi skal først erkende, at der er forskel på *tolerance* og *tolerere*. Din imødekomende tolerance over for et andet menneske giver ikke vedkommende ret til at handle forkert, og din tolerance forpligter heller ikke dig til at tolerere vedkommendes misgerning. Den skelnen er vigtigt for en forståelse af denne betydningsfulde dyd.

To store bud

Vores vigtigste prioritet i livet er at elske Gud og elske vores næste.¹ Det omfatter vores næste i vores egen familie, i lokalsamfundet, i vores land og i verden. Lydighed mod det andet bud gør det lettere at adlyde det første bud. »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17).

Dåb er vigtigere end baggrund

På ethvert kontinent og på øerne i havet samles de trofaste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Forskelle i kulturel baggrund, sprog, køn og ansigtstræk blegner bort, når medlemmerne glemmer sig selv i deres elskede Frelseres tjeneste.

Kun en forståelse af Guds sande faderskab kan bibringe os en fuldstændig påskønnelse af menneskets broderskab. Den forståelse indgyder

tolerance?

os et ønske om at bygge broer af samarbejde i stedet for isolerende mure.

Intolerance avler strid; tolerance afviser strid. Tolerance er den nøgle, som åbner døren til gensidig forståelse og kærlighed.

Farerne ved grænseløs tolerance

Tillad mig at komme med en vigtig advarsel. Man kunne drage den fejlagtige antagelse, at hvis en smule af noget er godt, så må meget være endnu bedre. Men sådan er det ikke! En overdosis af en nødvendig medicin kan være giftig. Uendelig nåde kunne modvirke retfærdigheden. Så grænseløs tolerance kan føre til ryggesløs eftergivenhed.

Herren optrak grænser, som definerer acceptable grænser for tolerancen. Der opstår fare, når disse guddommelige grænser overskrides. Ligesom forældre lærer små børn ikke at løbe og lege ude på gaden, har Frelseren lært os, at vi ikke bør tolerere ondskab. »Så Jesus gik ind på tempelpladsen ... og han væltede vekselerernes borde« (Matt 21:12; se også Mark 11:15). Skønt Herren elsker synderen, har han sagt, at han »kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse« (L&P 1:31).

Oprigtig kærlighed til synderen kan tilskynde til modig konfrontation – ikke føjelighed! Oprigtig kærlighed støtter ikke selvdestruktiv adfærd.

Tolerance og gensidig respekt

Vores forpligtelse over for Herren får os til at sky synd, men dog følge hans befaling

om at elske vores næste. Vi lever sammen på denne jord, som skal passes, tæmmes og deles i taknemlighed.² Enhver af os kan medvirke til at gøre livet i denne verden til en bedre oplevelse.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har udsendt en offentlig erklæring, som jeg citerer fra:

»Det er moralsk forkert for enhver person eller gruppe at nægte nogen hans eller hendes umistelige værdighed på baggrund af den tragiske og afskyelige teori om racemæssig eller kulturel overlegenhed.

Vi beder alle mennesker overalt om atter at støtte op om de hævdvundne idealer – tolerance og gensidig respekt. Vi mener oprigtigt, at når vi anerkender hinanden i hensyntagen og omsorgsfuldhed, opdager vi, at vi sagtens kan leve sammen på trods af vore store forskelle.«³

Sammen kan vi være intolerante over for overtrædelser, men tolerante over for næsten med kulturforskelle, som de anser for hellige. Vore elskede brødre og søstre over hele verden er *alle* Guds børn. Han er vor Fader. Hans Søn, Jesus, er Kristus. Hans kirke er blevet genoprettet på jorden i disse sidste dage for at velsigne alle Guds børn. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 1994.

NOTER

1. Se Matt 22:36-40; Joh 13:34-35; 15:12, 17; Rom 13:8; 1 Thess 3:12; 4:9; 1 Pet 1:22; 1 Joh 3:11, 23; 4:7, 11-12; 2 Joh 1:5.
2. Se 1 Mos 1:28; L&P 59:15-21; Moses 2:28; Abraham 4:28.
3. Udtalelse fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, 18. okt. 1992; som citeret i »Church Exhorts Ethnic, Religious Tolerance«, *Church News*, 24. okt. 1992, s. 4.

**Ældste
Russell M. Nelson**

De Tolv Apostles Kvorum

**Ældste
Koichi Aoyagi**

De Halvfjerds

Som teenager i Matsumoto i Japan var jeg meget interesseret i at lære engelsk. Som 17-årig blev jeg medlem af den engelske klub på min skole. Ved skoleårets begyndelse besluttede klubben at finde en, der havde engelsk som modersmål, og som kunne undervise os i engelsk konversation. Vi ledte og ledte, men de engelsklærere, vi talte med, skulle have betaling, og det havde klubben ikke råd til. Vi blev modløse og var ved at give op.

Så en dag, da jeg cyklede til skole, så jeg nogle unge amerikanske mænd i jakkesæt, som uddelte løbesedler. Jeg tog en og stak den i lommen. Efter skoletid så jeg nærmer på sedlen og opdagede, at det var en indbydelse til at deltage i gratis klasser i engelsk

konversation. På løbesedlen stod der et navn: »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Jeg havde aldrig hørt om sådan en kirke, men jeg var begejstret; jeg havde jo løst engelsklubben problem!

Den dag, den næste klasse blev afholdt, deltog 30 klubmedlemmer sammen med mig. Missionærerne underviste klassen, og vi syntes alle godt om det. Lige fra den første dag fornemmede jeg, at der var noget anderledes ved missionærerne. Deres varme, kærlighed, positive indstilling og munterhed gjorde et dybt indtryk på mig. Der syntes at stråle et

lys omkring dem – jeg havde aldrig før mødt nogen som dem.

Flere uger senere begyndte jeg at udspørge missionærerne om deres kirke, og de opfordrede mig til at lære mere om den. Det tog jeg imod, og så begyndte de at undervise mig. På det tidspunkt hverken forstod eller værdsatte jeg betydningen af det, som jeg lærte, men jeg fornemmede Ånden, og jeg forstod, at de principper, som missionærerne lærte mig, var gode. Da de opfordrede mig til at blive døbt, sagde jeg ja.

Men inden jeg kunne blive medlem af Kirken, skulle jeg have mine forældres tilladelse. Til at begynde med var de meget imod det – de kristne lærdomme var meget fremmede for dem. Men jeg var ikke rede til at

DEN UDVA

give op endnu. Jeg bad missionærerne om at komme hjem til os og fortælle mine forældre om Kirken, om hvad de havde undervist mig i, og om hvad der ville blive forventet af mig. Ånden blødgjorde mine forældres hjerte, og denne gang gav de tilladelse til, at jeg kunne blive døbt.

På afveje

Da jeg var blevet døbt og bekræftet, kom jeg i den lille Matsumoto Gren, som havde 12-15 aktive medlemmer. Jeg fik nye venner, og det var sjovt at komme der hver uge. Omkring et år senere var jeg færdig med gymnasiet og flyttede til Yokohama for at

gå på universitetet. Den nærmeste gren var Tokyo Centralgren, som havde over 150 aktive medlemmer. Da jeg kom i den nye gren, følte jeg mig som en bondedreng i storbyen. Jeg havde svært ved at finde venner. En søndag blev jeg hjemme fra kirke. Og snart holdt jeg helt op med at komme. Jeg begyndte at få venner blandt mine studiekammerater, som ikke var medlemmer, og Kirken gled længere og længere ud af min bevidsthed.

Dette fortsatte i flere måneder. Så en dag modtog jeg et brev fra en søster i Matsumoto Gren. »Jeg hører, at du er holdt op med at komme i kirke«, skrev hun. Jeg blev overrasket. Der var åbenbart nogen i den nye gren, som havde fortalt hende, at jeg ikke kom i

havde fortalt mig. De havde bedt mig om at læse Moroni 10:3 og lovet, at jeg selv kunne få sandheden at vide. Jeg besluttede, at jeg måtte bede. Hvis jeg ikke følte noget, kunne jeg glemme alt om Kirken og budene, og så ville jeg aldrig gå i kirke igen. Men hvis jeg fik et svar, som Moroni lovede, måtte jeg omvende mig, tage imod evangeliet af hele

LGTES VEJ

kirke mere! Denne søster fortsatte sit brev med et citat fra Lære og Pagter 121:34: »Se, mange er kaldet, men få er udvalgt.« Så skrev hun: »Koichi, du er blevet døbt som medlem af Kirken. Du er blevet kaldet, men du er ikke længere blandt de udvalgte.«

Da jeg læste de ord, fyldtes jeg af anger. Jeg vidste, at jeg måtte ændre på tingene. Jeg indså, at jeg ikke havde noget stærkt vidnesbyrd. Jeg var ikke sikker på, om Gud levede, og jeg vidste ikke, om Jesus Kristus var min Frelser. I flere dage var jeg grebet af bekymring på grund af budskabet i brevet. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Så en morgen huskede jeg noget, som missionærerne

mit hjerte, vende tilbage til Kirken og gøre alt, hvad jeg kunne for at efterleve budene.

Da jeg knælede den morgen, tryglede jeg min himmelske Fader om at give mig et svar. »Hvis du lever – hvis du virkelig er der,« bad jeg, »så lad mig det vide.« Jeg bad om at få at vide, om Jesus Kristus var min Frelser, og om Kirken var sand. Da jeg var færdig, følte jeg pludselig noget. Jeg blev omsluttet af en varm følelse, og mit hjerte fyldtes med glæde. Jeg forstod sandheden: Gud lever *virkelig* og Jesus *er* min Frelser. Herrens kirke var virkelig blevet genoprettet af profeten Joseph Smith, og Mormons Bog er Guds ord.

Jeg behøver vist ikke at sige, at jeg samme dag bad om tilgivelse og besluttede at efterleve budene. Jeg vendte tilbage til Kirken og

Et er at blive døbt. Noget andet er at holde ud indtil enden.

FIRE MÅL

- 1. Opnå så god en uddannelse som overhovedet muligt.**
- 2. Tjen som fuldtidsmissionær.**
- 3. Bliv gift i templet**
- 4. Opnå færdigheder til at forsørge en familie.**

lovede Herren, at jeg ville gøre hvad som helst for at forblive trofast.

Kort tid efter planlagde Kirken at opføre en kirkebygning i Yokohama. Dengang forventedes det, at grenens medlemmer bidrog med penge og ydede en arbejdsindsats i forbindelse med byggeriet. Da missionspræsidenten opfordrede grenens medlemmer til at bidrage med alt, hvad de kunne, kom jeg i tanker om mit løfte om at gøre alt, hvad Herren måtte bede mig om. Så hver eneste dag i næsten et år arbejdede jeg på byggeriet efter mine forelæsninger på universitetet.

Indfri fire mål

Omkring dette tidspunkt besøgte ældste Spencer W. Kimball (1895-1985), som da var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, Japan og opfordrede Kirkens unge til at indfri fire mål: (1) at få så meget uddannelse, som muligt, (2) at udføre en fuldtidsmission, (3) at gifte sig i templet og (4) at opnå færdigheder, så man kunne forsørge en familie. Indtil da havde jeg end ikke overvejet at opnå de fire mål. Men senere knælede jeg og bad:

»Himmelske Fader, jeg vil gerne nå de fire mål. Vil du ikke nok hjælpe mig.«

Jeg vidste, at jeg, for at holde mig på de udvalgte sti, måtte følge Herrens tjeneres vejledning. Jeg forpligtede mig til at gøre alt, hvad jeg kunne for at følge ældste Kimballs råd og arbejde hårdt for at opbygge Kirken.

I de næste år arbejdede jeg fortsat på mine fire mål. Jeg tjente som bygningsmissionær i to år og var med til at opføre to kirkebygninger i mit fædreland. Så blev jeg kaldet på fuldtidsmission. Kort tid efter at jeg var vendt hjem, giftede jeg mig i templet med den kvinde fra Matsumoto Gren, som havde

skrevet det brev til mig. Senere fik jeg mit drømmejob i et udenlandsk handelsfirma. Da jeg fulgte Herrens ord og hans profeters vejledning, følte jeg igen, at jeg var på de udvalgte sti. Og jeg stræber efter at forblive på den sti den dag i dag.

At høre hans røst

Mine unge brødre og søstre, Frelseren kalder hele tiden på os og beder os følge ham. Herren har sagt: »Mine får hører min røst ... og de følger mig« (Joh 10:27). I har hørt Herrens røst; I har fulgt ham ved at blive døbt i hans kirke. I er faktisk blevet kaldet. Men at

være udvalgt er noget helt andet.

Beslut nu at gøre alt, hvad der kræves for at forblive trofast. Beslut at holde ud til enden ved at efterleve alle Guds befalinger. Sæt jer retfærdige og værdige mål. Få en uddannelse, udfør en mission, gift jer i templet og sørg for jeres familie, både åndeligt og timeligt. Hvis I endnu ikke har opnået et vidnesbyrd, så knæl ned og bed jeres himmelske Fader om at hjælpe jer med at opnå en kundskab om sandheden. Og når så svaret kommer, må I helhjertet forpligte jer til at tjene Herren. Gør alt, hvad der skal til for at vandre på de udvalgte sti. ■

Pigen med det smukke smil

Jeg var bange, men jeg fandt et hemmeligt våben til at overvinde min frygt.

Michelle Glauser

flere måneder havde jeg forberedt mig på denne dag sammen med min spillelærer. Jeg deltog i en årlig konkurrence for musikstuderende, Achievement in Music, hvor man får point for en lang række emner – fra teoretisk kundskab til dynamikken i et stykke musik, man har lært udenad. Nu var dagen endelig kommet, og med den meldte nerverne sig også.

Den mest skræmmende del af konkurrencen var at fremføre et stykke musik for dommerne. Jeg kendte mit stykke, men jeg rystede på hænderne, mens jeg spillede.

Den frygtede præstation var overstået. Nu kunne jeg slappe af, fordi jeg bare skulle fremlægge min afhandling om komponisten. Jeg fandt det rette sted og ventede i en kø foran to døre. Nysgerrigt kiggede jeg på døren til venstre. En venlig lærer opmuntrede eleverne, når de nervøst trådte ind og præsenterede sig. Det

var helt tydeligt, at hun ville hjælpe dem til at slappe af.

Så kiggede jeg på lokalet til højre. Der var en anden spillelærer, en ældre lærer, men hun så så streng ud, at jeg blev helt kold om fingrene. Jo mere jeg betragtede hendes behandling af eleverne, desto mere skræmt blev jeg. Det eneste, jeg kunne tænke, var: »Jeg håber, at jeg skal ind til den første dommer.«

Jeg gennemlæste min afhandling igen og igen. Da jeg nåede op forrest i køen, håbede jeg, at eleven til venstre blev først færdig. Til min fortvivlelse begyndte eleven til højre at gå hen mod døren. Der ville jeg bare ikke ind. Så slog en tanke ned i mig: »Bare smil.«

Jeg gik ind med lette fjed og smilede så bredt som aldrig før. Som man siger, så kan man føle sig glad ved at foregive at være glad. Jeg strålede, mens jeg hilste på dommeren. Så læste jeg min afhandling op

med klar røst og holdt små pauser for at smile til hende. Da jeg havde fremlagt den, takkede jeg hende, fordi hun havde givet sig tid til at lytte. Hun virkede ikke skræmmende mere. Da jeg trådte ud af lokalet, følte jeg mig lettet og glad.

Nogle måneder senere læste min spillelærer dommernes udtalelser op for mig. Ved den sidste kommentar sagde hun: »Hold da op, du har virkelig gjort indtryk på den dommer. Hun skrev: »Michelle, pigen med det smukke smil.« Jeg behøvede ikke at spørge hende, hvem der havde skrevet det.

Ved at ændre min indstilling kunne jeg yde mit bedste. Når jeg står over for noget vanskeligt, kan jeg, i stedet for at vise mig uvillig, beslutte mig for at gøre det til en opløftende og dejlig oplevelse. Jeg ved, at min indstilling påvirker min oplevelse. Når jeg bevarer en positiv indstilling, kan jeg nyde mine udfordringer. ■

Særlige vidner

Ældste Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum fortæller om sine tanker omkring emnet.

HVORDAN KAN EVANGELIET GØRE MIG GLAD?

Fra en tale, holdt på Brigham Young University-Idaho, 23. aug. 2002.

Vor himmelske Faders plan for lykke er skabt for at give vejledning til hans børn, for at hjælpe dem med at blive lykkelige og for at bringe dem sikkert hjem til ham.

I dette liv oplever vi omsorg, kærlighed, venlighed, glæde, sorg, skuffelser, smerte og fysiske begrænsninger på forskellige måder, som bereder os på at leve sammen med vor himmelske Fader igen. Der er lektier, vi skal lære, og erfaringer, som vi skal gøre her på jorden.

Kilden og årsagen til sand glæde er evangeliets sandheder og lydighed mod de evige love.

Lydighed mod evangeliets principper indbyder til Helligåndens konstante følgeskab. Helligånden kan hjælpe os til at vide, forstå og at efterleve Jesu Kristi lærdomme.

For jeres egen lykkes og beskyttelses skyld indbyder jeg jer til at studere og mere flittigt efterleve Frelserens evangelium. Vi bør ikke alene efterleve evangeliet, men vi bør *elske* at efterleve evangeliet. Når vi gør det, modtager vi utallige velsignelser, større styrke og sand glæde.

I ved, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, og I har et ansvar for at »ved studium og også ved tro« (L&P 88:118) at lære det, som I skal og ikke skal gøre.

Elis operation

»Alle de, der modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren« (L&P 84:35).

Jane McBride Choate

Bygger på en virkelig begivenhed

Eli kiggede på bunken af lektier, som hans ven havde afleveret til ham efter skoletid. Eli var gået glip af endnu en uge i skolen på grund af sin øreinfektion.

Den aften kom Elis forældre ind på hans værelse. Hans mor satte sig på kanten af Elis seng og holdt ham i hånden. »Lægen mener, at du skal opereres, Eli,« sagde hun.

»Hvordan opereres?«

»Han vil sætte et rør ind i dit øre, så du ikke får betændelse mere,« sagde mor. »Det gør ikke ondt, og du er ude af hospitalet igen efter en dag.« Hun klemte hans hånd.

Eli stoledede på sine forældre. Men tanken om en operation skræmte ham. Han tænkte på den historie om Joseph Smith, som han havde hørt i Primary. Da Joseph var syv år, fik han betændelse i

knoglen i benet. Infektionen blev værre, så lægerne til sidst besluttede at fjerne en del af knoglen, for ellers ville Joseph måske miste benet eller dø.

På Joseph Smiths tid gav lægerne folk spiritus for at dulme smerten under en operation, men Joseph ville ikke drikke den spiritus, som lægen tilbød ham. Og han nægtede at lade sig binde til sengen. Han sagde, at hvis hans far ville holde ham, skulle han nok ligge stille. Josephs far holdt ham fast i sine arme under hele den smertefulde operation. Operationen gik godt, og Joseph kom sig.

Eli tænkte på Josephs mod og hans tro på sin far. »Må jeg få en velsignelse, far?« spurgte han. Eli vidste, at en præstedømmevelsignelse kunne hjælpe ham. Ved begyndelsen af skoleåret havde Elis

far givet ham en velsignelse.

»Det var da en god idé,« sagde hans far.

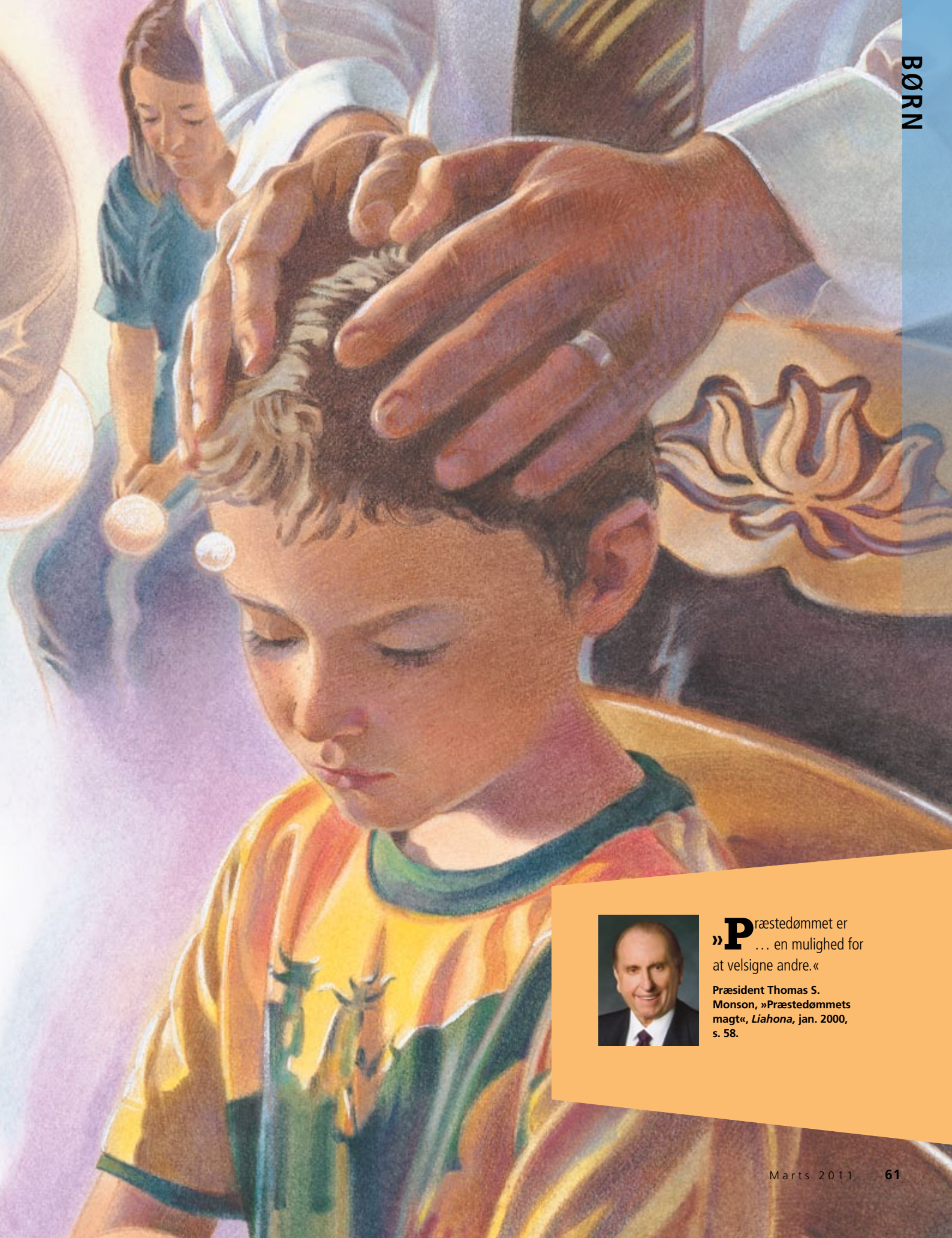
Elis mor foldede sine arme og bøjede hovedet. Eli kunne mærke sin fars hænder på sit hoved. Hans fars stemme lød tryk, da han velsignede Eli og sagde, at han ikke ville være bange, og at han ville komme sig fuldstændigt.

Da velsignelsen var forbi, var Eli ikke bange mere. »Nu er jeg klar til operationen,« sagde han.

Tre dage senere tog han af sted til hospitalet og vendte hjem den næste dag. Øreinfektionen forsvandt hurtigt, og Eli indhentede snart de lektier, som han var bagud med.

Eli var taknemlig for, at han var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og at han kunne blive velsignet med præstedømmet. ■

»**P**ræstedømmet er ... en mulighed for at velsigne andre.«

Præsident Thomas S. Monson, »Præstedømmets magt«, *Liahona*, jan. 2000, s. 58.

Præsident
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første
Præsidentskab

Tæl jeres velsignelser

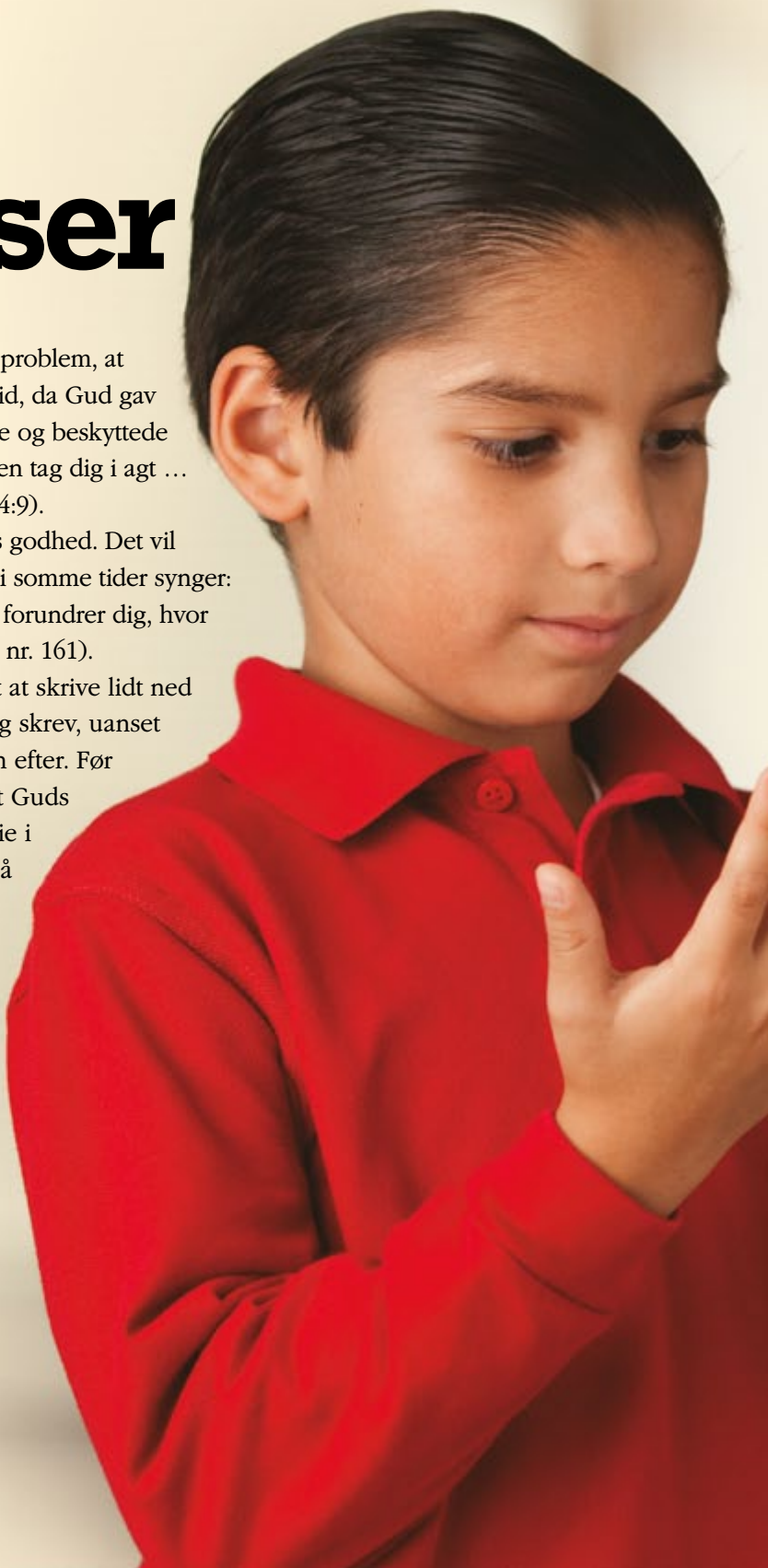
Lige siden verdens begyndelse har det været et problem, at Guds børn glemte Gud. Tænk blot på Moses' tid, da Gud gav dem manna og på mirakuløs og synlig vis ledte og beskyttede sine børn. Men profeten advarede alligevel sit folk: »Men tag dig i agt ... at du ikke glemmer, hvad du selv har oplevet« (5 Mos 4:9).

Find måder, hvorpå du kan erkende og huske Guds godhed. Det vil opbygge jeres vidnesbyrd. I husker måske den sang, vi somme tider synger: »Tæl da Herrens gaver, nævn dem hver især, og det vil forundrer dig, hvor rig du er« (»Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161).

Da mine børn var meget små, begyndte jeg dagligt at skrive lidt ned om, hvad der var sket. Der gik aldrig en dag, uden jeg skrev, uanset hvor træt jeg var, eller hvor tidligt jeg skulle op dagen efter. Før jeg skrev, overvejede jeg dette spørgsmål: »Har jeg set Guds hånd række ud til os eller vore børn eller vores familie i dag?« Når jeg tænkte dagen igennem, så jeg beviser på det, som Gud havde gjort for en af os, som jeg ikke havde indset i dagens travlhed. Jeg indså, at fordi jeg bestræbte mig på at huske, kunne Gud vise mig, hvad han havde gjort.

Helligånden hjælper os med at se, hvad Gud har gjort for os. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud elsker og velsigner os mere, end de fleste af os endnu har indset. Jeg ved, at det er sandt, og det bringer mig glæde at huske ham. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2007.

OG DET VIL FORUNDRE DIG,

Du kan lære at lægge mærke til de velsignelser, som vor himmelske Fader giver dig, på samme måde som præsident Eyring gjorde – nemlig ved at skrive dem ned.

1 Læg en notesbog eller en dagbog og en kuglepen eller blyant ved siden af din seng.

2 Hver aften, inden du beder og går i seng, skriver du:

- Datoen.
- To eller tre gode ting, som er sket den dag.
- Fortæl, hvorfor du mener, at de gode ting er velsignelser fra vor himmelske Fader.

3 Når du beder, så vær sikker på at takke din himmelske Fader for de gode ting, som du kan huske. Du kan også fortælle din familie om de velsignelser, du har fundet!

FOTOILLUSTRATION: WESTON COLTON; ILLUSTRATIONER: KEITH CHRISTENSEN

SÅDAN VELSIGNEDE HERREN ISRAELITTERNE

Anden Mosebog i Det Gamle Testamente fortæller os om, hvordan Herren hjalp sit udvalgte folk, da de havde problemer. Sammenlign hvert problem med en velsignelse, som Herren sendte til sit folk.

PROBLEMER

1. Herrens udvalgte folk var slaver i Egypten.

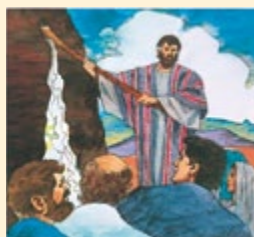
2. Farao, Egyptens konge, ville ikke lade dem rejse.

3. Farao lod folket rejse, men sendte så sin hær efter dem for at føre dem tilbage.

4. Folket blev tørstige i ørkenen.

5. Folkets mad slap op, og de var sultne.

6. Folket havde brug for hjælp til at følge Herren.

VELSIGNELSER

A. Herren sendte mange plager over Egypten, og Farao lod endelig folket rejse.

B. Herren gav Moses de ti bud. Han lod hele folket høre sin røst og viste sig for nogle af dem.

C. Herren fortalte Moses, at han skulle slå på en klippe med sin stav, så ville der løbe vand ud.

D. Herren fortalte Moses, at han skulle føre folket ud af Egypten og ind i det forjættede land.

E. Herren delte Det Røde Hav, så folket kunne undslippe.

F. Herren sendte folket føde, der smagte som brød og honning. Det kaldtes *manna*, og de fandt det på jorden hver morgen.

Vor himmelske Fader taler til os gennem sine **profeter**

JoAnn Child og Cristina Franco

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Hvis du skulle bede nogen om at overbringe et vigtigt budskab til mennesker, du holder af, hvilken slags menneske ville du da vælge? Du ville sikkert vælge en, som er ærlig, ansvarlig og pålidelig.

Vor himmelske Fader giver sit budskab til mennesker på jorden gennem profeter. Han ved, at hans profeter er ærlige, ansvarlige, pålidelige og retskafne.

I skrifterne kan vi læse skrivelser fra mange profeter, som skrev inspirerede budskaber fra vor himmelske Fader til hans børn. Lad os lære lidt om profeternes skrivelser i skrifterne.

Malakias overbragte folket Herrens budskab om at betale tiende og offerydelser (se Mal 3:8-10).

Alma den Yngre forlod sit embede som overdommer for at rejse rundt som missionær i hele landet (se Alma 4:15-20). Han fortalte mange mennesker om Guds budskab.

Moroni overbragte til os alle vor

himmelske Faders budskab, da han gav os løftet i forbindelse med læsning af Mormons Bog: »Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft« (Moro 10:4).

Joseph Smith fik overdraget et særligt budskab fra vor himmelske Fader og Jesus Kristus (se JS-H 1:11-20). Joseph Smith brugte sit liv på at overbringe alle mennesker det budskab.

Vi er velsignet med at have en profet i dag. Vi kan høre budskaber fra vor himmelske Fader, når vi lytter til profeten.

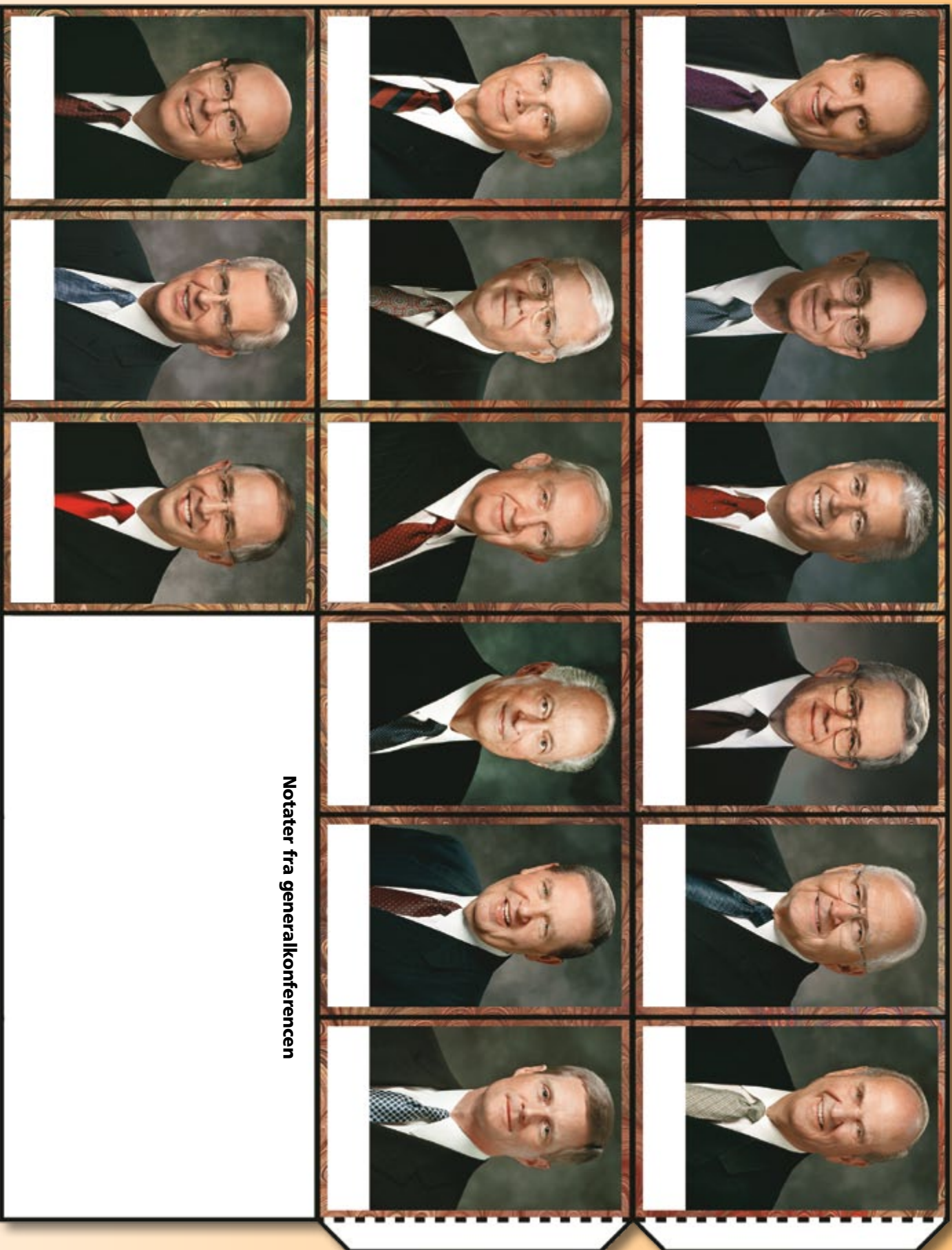
Aktivitet

Klip papirstrimlerne med billederne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle ud. Lim enden af en papirstrimmel til begyndelsen af den næste. Fold papiret frem og tilbage langs linjerne, så det bliver til en lille bog.

Ved hjælp af listen herunder skriver du hver generalautoritets navn under hans billede. Lyt til deres taler ved generalkonferencen og benyt den lille bog til at tage notater i. Fortæl om dine tanker om generalkonferencen under et familiemåltid eller ved familieaften. ■

Thomas S. Monson
Henry B. Eyring
Dieter F. Uchtdorf
Boyd K. Packer
L. Tom Perry
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks
M. Russell Ballard
Richard G. Scott
Robert D. Hales
Jeffrey R. Holland
David A. Bednar
Quentin L. Cook
D. Todd Christofferson
Neil L. Andersen

Notater fra generalkonferencen

Svaret fra aktivitetdagen

»I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet« (Eter 12:6).

Sikke en frygtelig dag! Jeg talte ikke med nogen i skolen i dag. Jeg legede ikke med nogen i frikvartererne. Og jeg sad ikke sammen med nogen i spisefrikvarteret. Min familie havde boet i en ny by i to uger, og jeg havde stadig ikke nogen venner!

Da jeg traskede op mod vores nye hus, fik jeg øje på min lillesøster, som legede med genboens datter. Hun vinkede. »Hej, Rosa!«

Jeg vendte hovedet væk og sagde ikke noget. Der er tre piger på alder med min lillesøster her på vejen. Hvor mange piger er der på min alder? Ingen. Ikke én!

Jeg skubbede hoveddøren op og smed min rygsæk på gulvet.

»Søster Garcia fra Primary ringede for at minde dig om aktivitetdagen i dag,« sagde mor.

»Jeg vil ikke med til aktivitetsdag,« mukkede jeg. »Jeg har tilbragt hele dagen sammen med børn, jeg ikke kender. Jeg har ikke lyst til at bruge en time mere på piger, jeg ikke kender!« Nogle mennesker har måske let ved at tale med folk, de ikke kender, men det har jeg ikke.

»Jeg ved, at det har været svært at flytte hertil og forlade alle dine gamle venner,« sagde mor. »Jeg har bedt om, at vi alle snart må få nye venner.«

»Også jeg,« sagde jeg. »Jeg beder om det hver eneste aften, men indtil nu har vor himmelske Fader ikke svaret mig. Det er, som om han slet ikke hører efter.«

Mor klemte min hånd. **»Det kan være, at opringningen fra søster Garcia er dit svar,« sagde hun.**

»Hvordan kan det være svaret på mine bønner?« spurgte jeg.

»Nogle gange, når vi beder, forventer vor himmelske Fader, at vi gør noget for at være med til at besvare vores bøn,« sagde mor. »Det hedder at handle i tro. Vi skal gøre mere end bare at bede. Nogle gange skal vi handle i tro, før vi får velsignelsen.«

»Kunne det være rigtigt?« tænkte jeg. »Kunne det virkelig være svaret på mine bønner at tage med til den aktivitetsdag?«

Senere spurgte mor, om hun skulle køre mig til aktivitetdagen. Jeg tog en dyb indånding og nikkede. Selv om jeg var bange, føltes det rigtigt at gøre det.

Mit hjerte hamrede, da vi nåede hen til kirken. Søster Garcia tog imod mig og viste mig hen til en stol

»Gud vil ikke altid straks belønne dine ønsker. Gud vil snarere give dig det, som ifølge hans evige plan er bedst for dig.«

Ældste Richard G. Scott, De Tolv Apostles Kvorum, »Troens styrkende kraft i tider med usikkerhed og prøvelser«, *Liahona*, maj 2003, s. 77.

ved bordet. Hendes venlige stemme og varme smil fik mig til at føle mig bedre tilpas.

En pige på den anden side af bordet kiggede på mig. »Hej, jeg hedder Teresa,« sagde hun. »Er du ny her?«

Jeg havde en klump i halsen, så jeg nikkede bare.

»Jeg tror, jeg har set dig i skolen,« sagde Teresa. »Hvilken klasse går du i?«

Jeg gjorde en nervøs synkebevægelse. »Mrs. Lees klasse,« svarede jeg.

»Jeg går i klassen lige ved siden af!« sagde hun.

Vi talte om vores klasser og vores yndlingsfag. Da vi talte, overraskede det mig, hvor meget vi havde til fælles.

Vi kunne endda begge to lide at løbe på rulleskøjter!

Da mor hentede mig efter aktivitetsdagen, sprang jeg ind i bilen.

»Mor, må jeg lege med min nye ven, Teresa?« Jeg vinkede til Teresa, og hun vinkede tilbage.

Mor syntes, at det var en god idé, og resten af aftenen løb min nye ven og jeg på rulleskøjter ude på min vej.

Den aften knælede jeg ved min seng og takkede min himmelske Fader, fordi han havde besvaret min bøn. Til at begynde med var jeg bange for at gå til aktivitetsdagen, men jeg er glad for, at jeg gjorde det. Jeg er glad for, at jeg var modig nok til at handle i tro. ■

Vores side

Sonja K., 5 år, Rusland

DEN VIGTIGSTE DAG I MIT LIV

Det her er et billede af min far og mig på min dåbsdag for to år siden. Jeg vil altid huske den dag, fordi det var den vigtigste dag i mit liv. Det var den dag, hvor jeg indgik en pagt med min himmelske Fader. Jeg ved, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever, og at de elsker mig højt.

Jeg holder meget af at besøge templet. Selv om jeg endnu ikke kan komme indenfor, så nyder jeg at være der, og jeg minder altid mine forældre om at tage i templet.

**Milton Aarón V.,
10 år, Ecuador**

»Vores præsident Thomas S. Monson«, af Tyla J., 7 år, Utah i USA

Send din tegning, dit foto, din oplevelse eller dit vidnesbyrd liahona@ldschurch.org til Vores side til med »Our Page« i emnefeltet.

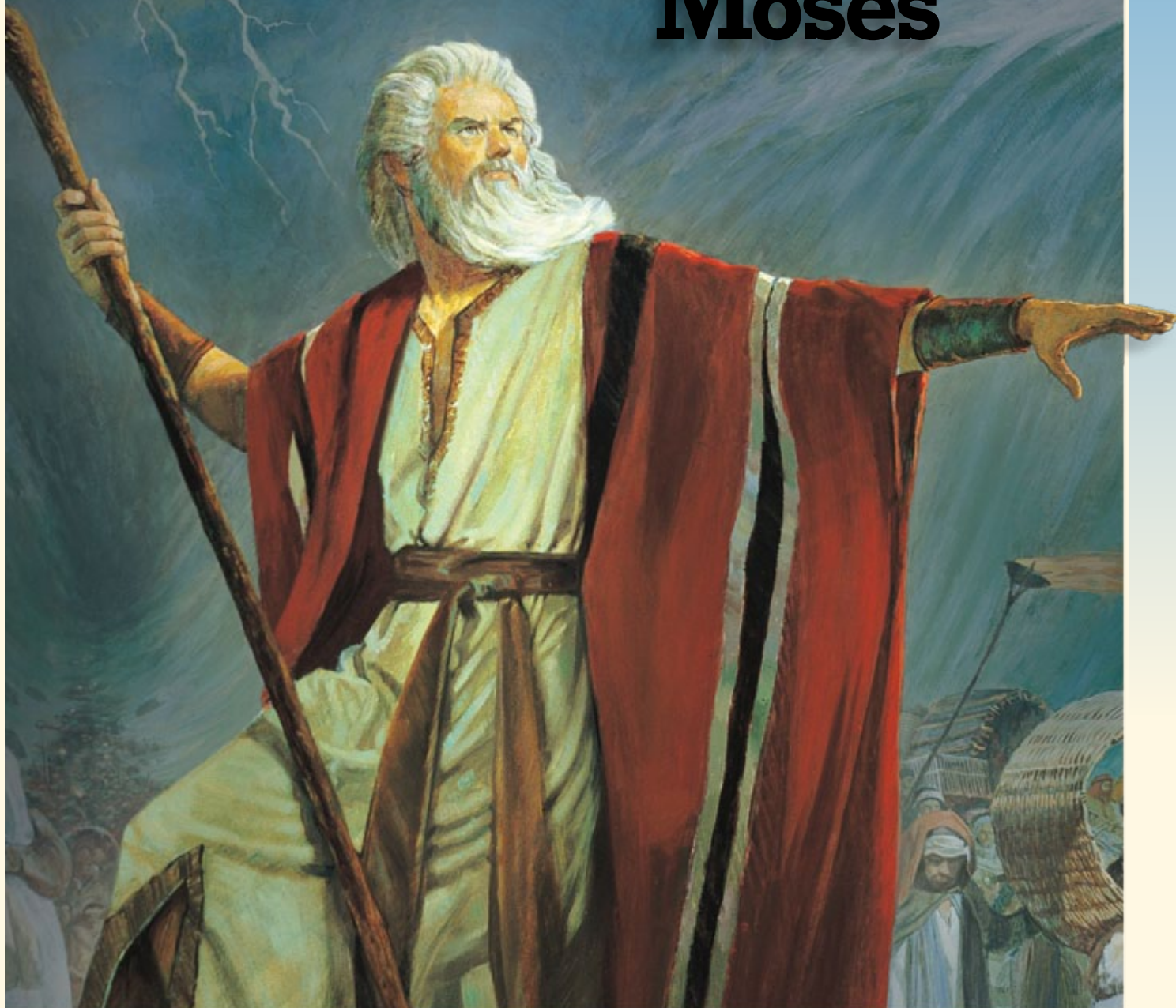
Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder (skal være i alderen 3-12 år), forældrenes navne, menighed eller gren og stav samt forælders skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

**Celeste og
Giuliana C, 7
og 6 år, fra
Argentina, kan**

lide at hjælpe deres mor ved at rydde op på deres værelse og lægge deres legetøj og sko væk. De passer også deres lillebror og leger med ham, når deres mor har travlt. Familien holder af at besøge tempelområdet sammen. Celeste og Giuliana siger, at det knytter dem sammen som familie.

Moses

Om Moses

Herren gav Moses magt til at udføre mirakler. Han delte Det Røde Hav, så israelitterne kunne flygte fra Egypten. Senere modtog han de ti bud.

Du ved måske ikke altid, hvorfor Herren vil have dig til at gøre noget bestemt, men hvis du er lydige og udviser tro, som Moses gjorde, vil Herren velsigne dig.

Her kan du læse mere

2 Mos 3-14 Moses udfører mirakler og fører israelitterne ud af Egypten.

2 Mos 19-20 Herren åbenbarede de ti bud for Moses.

Daniels eksempel på bøn

Laurie Williams Sowby

Bygger på en virkelig begivenhed

»Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende« (1 Tim 4:12).

1. Daniel var rigtig glad. Han fløj med flyvemaskine hen for at besøge sine bedsteforældre i Peru. De var ikke medlemmer af Kirken, men han elskede dem, og de elskede ham.

2. Daniel var glad for at se sine bedsteforældre, da han nåede til Peru. Han havde også en smule hjemve. Alt var anderledes i Peru end hjemme i Spanien. Men han vidste, at der var noget, som kunne være det samme.

4.

Fordi Jesus har sagt, at vi skal.

Hvorfor vil du gerne bede?

Rigtigt! Hvordan beder man?

3.

Kan vi bede inden sengetid?

5.

Vi skal knæle ned, bøje vores hoved og lukke øjnene.

6.

Vi kan takke vor himmelske Fader for vore velsignelser og bede ham om at hjælpe os.

7. Daniels bedsteforældre var så imponerede, at de bad hver morgen og aften, mens Daniel besøgte dem.

8. Daniel følte sig glad, når han bad sammen med sine bedsteforældre. Han vidste, at vor himmelske Fader også var glad.

VÆR ET GODT EKSEMPEL

Daniel lærer at vise et godt eksempel. Tegn et smilende ansigt i cirklerne ved siden af de billeder, der viser Daniel som et godt eksempel. Tegn et trist ansigt i cirklerne ved siden af de billeder, der viser Daniel som et dårligt eksempel.

HJÆLP TIL FORÆLDRE

- Læs historien »Daniels eksempel på bøn« sammen med dit barn. Fortæl om en oplevelse, hvor nogens gode eksempel har hjulpet dig.
- Fortæl historien om Abinadi fra Mormons Bog (se Mosi 11-17). Forklar, at Abinadis stærke eksempel og lærdomme var med til at omvende Alma til sandheden.

Skriftstedsleg

Skrifterne indeholder historier om profeter og andre, som har været gode eksempler på, hvordan man er lydige mod vor himmelske Fader. Følg stregerne og find ud af, hvilken bog i skrifterne historien om hver enkelt profet stammer fra.

Mormons Bog

Det Nye Testamente

Det Gamle Testamente

Den Kostelige Perle

Daniel

Joseph Smith

Johannes Døber

Nefi

Anvendelse af konferencen forandrer menneskers tilværelse

Melissa Merrill

Kirkens Tidsskrifter

Kort tid efter generalkonferencen i oktober 2010 besluttede Jared og Kathleen Smith fra Utah i USA sig for at køre rundt i nabolaget med deres tre børn for at nyde efterårsbladenes flotte farver. Inden de tog af sted, lagde bror Smith en flaske med indviet olie i sin lomme. Han havde tænkt over ordene fra præsident Henry B. Eyrings præstedømmetale om altid at være parat til at yde præstedømmetjeneste (se »Tjen med Ånden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 59).

På vej hjem kørte familien Smith forbi en gruppe mennesker, der omringede en lille pige, som lå på jorden og tilsyneladende havde fået en slags hovedlæsion. De hørte en dame råbe: »Er der nogen, der har noget indviet olie? Kom nu!« Bror Smith trak hurtigt ind til siden og gav sin olie til pigens far. Efter en præstedømmevelsignelse kom pigen til bevidsthed og begyndte at tale til sine forældre. Lidt efter ankom ambulancen og kørte hende til hospitalet.

»Vi følte varme og fred i hjertet over at have været på det rette sted på det rette tidspunkt, over at have medbragt olie og over at være parat, som præsident Eyring havde sagt,« siger bror Smith. »Vore børn så velsignelsen ved præstedømmets kraft, og vi tog derfra med en følelse af vor himmelske Faders kærlighed til både os og den lille pige og hendes familie.«

Ligesom familien Smith er mange familier blevet velsignet, fordi de har fulgt de råd, som de modtog under generalkonferencen. Idet medlemmerne forbereder sig til endnu en generalkonference, fortæller tre familier her deres beretning om at følge den profetiske røst.

Se flere beretninger (på engelsk) eller fortæl os om jeres egen oplevelse (på alle sprog) ved at læse hele artiklen i afsnittet Church News and

Ældste James B. Martinos konference-tale gav Anne Te Kawa fra New Zealand den fornødne selvtillid til at bede om den vejledning, hun havde brug for.

Events på LDS.org på lds.org/church/news/how-general-conference-changed-my-life.

Anne Te Kawa, Tararua, New Zealand

Tidligt i 2010 kæmpede jeg med nogle alvorlige personlige udfordringer. Min biskop foreslog, at jeg måske ville have gavn af at kontakte en professionel rådgiver. Ideen chokerede mig. Jeg arbejder og uddanner mig inden for behandling af stof- og alkoholafhængighed, så jeg tænkte: »Jeg er praktisk talt selv rådgiver! Jeg har ikke brug for hjælp udefra.«

Jeg kæmpede stadig med nogle af mine udfordringer – og min egen stolthed – ved aprilkonferencen. Ældste James B. Martino fra De Halvfjerds holdt en tale, »Alt virker sammen til vores bedste« (se *Liahona*, maj 2010, s. 101), der handler om at klare prøvelser.

Hans budskab rørte mig, og jeg besluttede at bede om vejledning til, hvad jeg skulle gøre. Jeg forlod konferencen med lyst til at søge tro og til at have tillid til, at Frelseren ville vejlede mig gennem Helligånden.

I to uger spekulerede, bad og overvejede jeg, hvad jeg skulle gøre for til sidst at beslutte mig for at prøve rådgivning. Det har været en god og

vellykket oplevelse. Desuden har jeg ved at genlæse ældste Martinos tale, få styrke ved at bede til vor himmelske Fader og ved at stole på hans Søns, Jesu Kristi, forsoning, fået en vedvarende tryghed. Jeg vidner om, at det at søge Herren i ydmyghed altid er måden at overvinde prøvelser på. Han vejleder os til at vide, hvad vi er nødt til at gøre.

Andrea Roueche, Texas, USA

Min mand Collin og jeg blev forældre i oktober 2009. Da vores datter Eliza var 5 måneder gammel, begyndte vi at tale om, hvornår vi kunne inddrage hende i vores familieaften og skriftstudium. Var det umagen værd at holde familieaften, når hun var vågen? Kunne hun virkelig få noget ud af, at vi læste Mormons Bog højt?

Under generalkonferencen i april 2010 sagde ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum: »Unge i alle aldre, ja, selv små børn, både kan og vil reagere på den helt særlige ånd i Mormons Bog« (»Vær altid vågne og udholdende«, *Liahona*, maj 2010, s. 41).

De forandringer, vi har foretaget, har været enkle og gradvise. Vi spiller regelmæssigt en CD med primarysange for Eliza. Vi læser nogle få vers i Mormons Bog med hende ved spisetid. Vi er begyndt at have familiebøn, lige inden Eliza skal i seng. Når vi er ude at gå tur, peger jeg på fuglene og fortæller: »Jesus skabte de fugle til os.« Hun forstår det måske ikke lige nu, men det kommer hun til.

Jeg har opdaget, at dette har lettet min bekymring for fremtiden. Jeg føler,

at hvis jeg gør min del i at undervise Eliza i det, hun har brug for at vide, og følger de profetiske råd, bliver hun velsignet i fremtiden.

Sela Fakatou, West Midlands, England

I vores familie har alle travlt. Nogle gange tager vi os ikke tid til at lytte omhyggeligt til hinanden eller til at være venlige og høflige. Så som forberedelse til en generalkonference, bad vi om at vide, hvordan vi kunne knytte os tættere sammen som familie.

Ældste Robert D. Hales' tale, »Vores pligt mod Gud: Forældres og lederes mission for den opvoksende slægt« (se *Liahona*, maj 2010, s. 95) besvarede vores bøn og spørgsmål.

Jeg blev især rørt over historien om ældste Hales' barnebarn, der spørger: »Bedstefar! Er du derinde?« Ældste Hales fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede: »At være *der* betyder at forstå, hvad der rører sig i hjertet på vore unge og omgås dem. Og at omgås dem betyder ikke blot at tale med dem, men at gøre ting sammen med dem.«

Vi har arbejdet på at forbedre vores omgang med hinanden. Ved spisetid taler vi om dagen, der er gået. Vi taler om udfordringer, vi møder, og hvordan det, vi lærer fra skrifterne, hjælper os med at konfrontere og overvinde disse udfordringer.

Det har krævet en indsats at skabe tid til disse forandringer. Men efterhånden som disse gode vaner er blevet en del af vores familieliv, har jeg følt en særlig kærlighed til min familie. Når jeg har fulgt de profetiske råd, jeg har modtaget ved konferencen, er svar på andre spørgsmål kommet til mig, og jeg har set, hvordan jeg kan blive mere som Frelseren, Jesus Kristus. Mere end nogensinde før føler jeg fred i stedet for bekymring. ■

Collin og Andrea Roueche fik de svar, de søgte i ældste David A. Bednars konferencetale.

Plant selvhjulpenhedens frø på et lille sted

Allie Schulte

Velfærdsafdelingen

Mange kirkemedlemmer bor i lejlighed eller små huse uden jord til at dyrke en køkkenhave. Andre bor i tørre områder, hvor jorden er ufrugtbar. Nogle føler, at de ikke har tid eller økonomiske midler til at dyrke deres egne afgrøder. Alligevel med tro, flittighed, tålmodighed og lidt kreativitet kan alle med held få en køkkenhave.

Når medlemmer bønsumt overvejer rådet om at dyrke en køkkenhave og søger måder at adlyde dette princip, vil de blive forbløffet over de løsninger, de finder. Her er nogle erfaringer og råd fra medlemmer, som har fulgt rådet om at dyrke en køkkenhave.

Køkkenhave, selv med få midler

Selvom Noelle Campbell fra Houston i Texas bor i en lille lejlighed i byen, har hun opdaget, at de fleste af de materialer, som hun skal bruge til at dyrke en køkkenhave, findes i hendes hjem. Hun begyndte at plante grøntsager på terrassen i genbrugsemballage – alt fra plastbøtter fra vaskepulveret til spandene fra kattegruset.

Hun var forbløffet over al den mad, hun kunne frembringe i de små bøtter. Hun udvidede derfor sin have, stadig med genbrugsmaterialer fra sit hjem. Gamle boghylder og spande blev til en lodret køkkenhave. Stellet fra en lille, gammel trampolin bliver nu brugt til at støtte bønner, ærter og andre planter, der skal bindes op. Hun bruger endda gamle riste fra grillen, som hendes tomater kan støtte sig op ad.

»Jeg elsker udfordringen ved at dyrke min køkkenhave i emballager, at se min terrasse

FOTO: NOELLE CAMPBELL

Kasser, spande, flasker og anden emballage kan bruges til at forvandle små steder til frugtbare køkkenhaver.

forvandler sig fra en lille betonplade på 2½ m x 2½ m til en grøn, levende og udbytterig køkkenhave,« siger Noelle.

Brug emballage

I Alberta i Canada ved Shirley Martin af erfaring, at man kan dyrke næsten alle slags planter i noget så enkelt som en genbrugsflaske. Hun siger, at nøglen til en vellykket køkkenhave sået i spande og krukker er lys, selv hvis det blot er et vindue eller en lampe, der er fremstillet til at fremme planters vækst, samt vanding, da spande og krukker udtørre hurtigere end en køkkenhave.

»I år,« siger Shirley, »dyrker jeg en køkkenhave i nogle få pletter på min terrasse med nogle krydderurter, salat, tomater, løg, purløg og peberfrugt. Det er fantasien, der sætter grænsen.«

Lær ved at gøre

Kwan Wah Kam fra Hong Kong besluttede i første omgang at plante en køkkenhave for at supplere sit forråd. Hun havde aldrig før forsøgt at dyrke sin egen mad, men formodede, at hun kunne lære alt, hvad hun havde brug for at vide ved at læse det i bøger.

Selvom Kwan fandt en masse nyttige oplysninger, så opdagede hun hurtigt, at hun lærte mest ved bare at dyrke køkkenhaven. For hvert år har hun lært mere om, hvilken jord der er bedst til de forskellige frø, hvordan man skelner mellem gode og dårlige frø, forskellige måder at vande og gøde planter samt den bedste årstid til at dyrke forskellige grøntsager.

Det, som Kwan lærte, var dog ikke kun begrænset til køkkenhaven. En aften truede en frygtelig storm med at ødelægge hendes have. Om morgenen var hun overrasket over at se, at hendes planter ikke var blevet ødelagt, men i stedet voksede sig stærkere på grund af det ekstra vand.

»Jeg lærte af den oplevelse, at med tro på Gud kan vi blive stærkere, når vi med mod møder prøvelser og modgang,« siger Kwan. »De velsignelser, jeg har fået fra min køkkenhave, er både timelige og åndelige.« ■

»Der har kun været nogle få år, hvor jeg ikke har haft en køkkenhave. Selv nu med en ejerlighed i byen sår og høster jeg stadig hvert år i min køkkenhave ... Hvert forår, når jeg ser et lille, ubetydeligt frø og anbringer det i et velforberedt bed, forundres jeg over, hvor meget det vil frembringe.«

Ældste L. Tom Peary fra De Tolv Apostles Kvorum, »The Law of the Harvest«, *New Era*, okt. 1980, s. 4.

TEMPELNYT

Præsident Monson tager det første spadestik i Rom

Præsident Thomas S. Monson tog det første spadestik til templet i Rom i Italien den 23. oktober 2010. Templet blev bekendtgjort to år tidligere, og med de tre etager fordelt på 3.700 m² bliver templet det 12. tempel i Europa og det første

Præsident Thomas S. Monson tog det første spadestik til templet i Rom i Italien den 23. oktober 2010.

i Italien. Når det er færdigbygget, kommer det til at betjene medlemmer i Italien og nabolandene. Den 6 hektar store grund bliver et religiøst og kulturelt center, som omfatter en multifunktions-kirkebygning, et besøgscenter, slægtshistorisk center og gæstehjem for tempelbesøgende.

Tempel undervejs i Argentina

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum tog det første spadestik til templet i Córdoba i Argentina den 30. oktober 2010. På grunden stod en af Kirkens første kirkebygninger i Argentina. »Hvor er det vidunderligt, at grundens endelige formål bliver at favne Herrens hus,« siger ældste Andersen. Templet bliver Argentinas andet tempel. Der er også et tempel i Buenos Aires.

Det første spadestik er taget i Gilbert i Arizona

Ældste Claudio R. M. Costa fra De Halvfjerds' Præsidium tog det første spadestik til templet i Gilbert i Arizona den 13. november 2010. Templerne i Gila Valley og Gilbert blev bekendtgjort den 26. april 2008 og var de første templer, som præsident Monson bekendtgjorde, da han blev Kirkens præsident. Templet i Gilbert bliver Arizonas fjerde tempel. Et femte tempel i Phoenix er stadig under planlægning. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Elsker plakaterne

Liahona er altid så interessant! Fordi det indbyder os til at medvirke på så mange måder. Jeg kan identificere mig mere med det, og jeg føler mig som en del af det. Jeg elsker plakaterne. Jeg indrammer dem og hænger dem op på mit kontor. Tak for alt det, I gør.

Bertha Viola Retiz Espino, Mexico

Medlemstallet stiger

Vi, medlemmerne i Abuakwa Gren i Ghana, fejrede for nylig vores første år som gren. Til at begynde med var vi 50 ved nadvermødet, og nu er vi 128. Vi elsker vore ledere. Vi læser og studerer *Liahona*, vi køber ekstra eksemplarer til nyomvendte og andre, som ikke har tidsskriftet, og vores medlemstal stiger for hver dag. Vi ved, at Mormons Bog er sand.

Christopher Pidoal, Ghana

Et anker på oprørt vand

Hvor er jeg taknemlig for at have *Liahona* i mit hjem! Den er en kilde til kraft. En dag, da mit sind blev bombarderet med dårlige tanker, fordybede jeg mig i *Liahona* og disse tanker forlod mig. *Liahona* hjalp mig til at fjerne disse tanker og virkede som et anker på et oprørt hav.

Victorino F. Dela Cruz jun., Filippinerne

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Adskilt af en oversvømmelse, forenet i bøn«, s. 14:

Når I har læst artiklen, ønsker I måske at lægge vægt på bønnens principper ved sammen at læse Alma 34:18-27. Bed familien om at fortælle om oplevelser, hvor deres bønner er blevet besvaret.

»Helbrederens kunst«, s. 18:

Når I har læst og drøftet afsnittene i denne artikel, kan familien sammen synge »Frelser, jeg vil følge dig« (*Salmer og sange*, nr. 152). Tal som familie om de positive måder, hvorpå man kan reagere, hvis nogen fornærmer en. Drøft, hvordan forståelse og anvendelse af forsoningen i jeres liv kan »hele sårede hjerter, misforståelser og had.«

»Forkyndelse af familiedoktrinen«,

s. 32: Når I genfortæller Julie B. Becks budskab, bed da familien om at drøfte vigtigheden af familiedoktrinen. Drøft de trusler, som familien møder, og hvordan man kan overvinde dem med tro. Hjælp med at løse eventuelle bekymringer eller betænkeligheder, som jeres børn kan have ved med tiden at stifte deres egen familie.

»Tæl jeres velsignelser«, s. 62.

Før I som familie læser denne artikel, anbring da ting i lokalet som en påmindelse om jeres velsignelser. Det kan være tøj, mad, skrifterne, billeder af Frelseren, fotografier af jeres familie osv. Bed familien om at finde disse »velsignelser« og fortælle, hvorfor de er taknemlige for dem. I kan bede familien om at nævne ting, de er taknemlige for, og foreslå, at de engang imellem gennemgår listen.

Familieaften væk fra hjemmet

Tre af mine børn studerer og er rejst hjemmefra, så vi holder familieaften via internettet. Jeg sender dem en e-mail, hvor jeg fortæller om de åndelige oplevelser, vi har haft hjemme og de lektioner, vi har fået gennem *Liahona* eller skrifterne – især Mormons Bog. Hvis jeg en uge glemmer at skrive, siger de alle: »Mor! Kom nu! Vi savner familieaften.« På denne måde har de været i stand til at styrke os, selvom de fysisk ikke er her.

Jeg tror, at familieaften er et inspireret program, fordi det hjælper os til at bygge vores grundvold på vor Frelser, Jesu Kristi klippe. Familieaftenen hjælper os også med at opnå det, som Herren ønsker for os – at vi kan blive en familie, der er sammen for evigt. ■

Norma Leticia Treviño de Taylor, Nuevo León, Mexico

Hvorfor håndbøger?

Da kirkeledere under to verdensomspændende oplæringsmøder for ledere introducerede de to nye håndbøger og forklarede, hvordan man iværksætter retningslinjerne deri, besvarede de også spørgsmålet: Hvorfor er håndbøgerne vigtige?

Blandt de mange måder, hvorpå Kirkens håndbøger kan være en velsignelse, er: De (1) bevarer procedurermæssig integritet i en tid med hurtig vækst, (2) reducerer Det Første Præsidentskabs byrde og (3) letter åbenbaring i den lokale administration.

Enhed og vækst

Håndbøgerne hjælper til at bevare integriteten af retningslinjer, procedurer og programmer i en kirke, der oplever hurtig vækst over hele verden.

»Vores medlemstal er steget, siden Kirken blev organiseret i 1830. Og det vil fortsat stige med tusinder af enheder overalt i verden,« sagde præsident Thomas S. Monson under det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere i november 2010. »Det ville være nærmest umuligt at bevare Kirkens enhed omkring retningslinjer, procedurer og programmer uden disse håndbøger.«

Det Første Præsidentskabs byrde

Håndbøgerne hjælper med at reducere den tidskrævende byrde, som Det Første Præsidentskab har

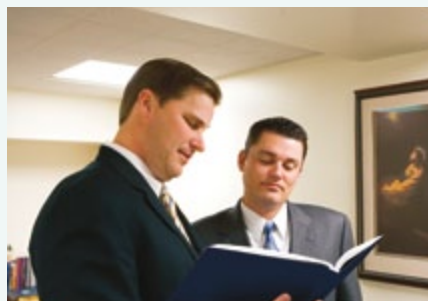

FOTO: WEDEN C. ANDERSEN

Kirkeledere, der er bekendt med og følger håndbøgerne, indbyder Helligåndens vejledning til inspiration.

med at besvare spørgsmål og rette fejl omkring retningslinjer.

»Når vi i Det Første Præsidentskab afholder vore faste møder på hverdage, er vi nødsaget til at tage os af og rette op på fejl,« sagde præsident Monson. »De fleste af disse fejl kunne være undgået, hvis ... ledere var bekendte med håndbøgerne og fulgte deres retningslinjer og procedurer.«

Præsident Monson sagde, at velmenende ledere, der ikke er fortrolige med Kirkens retningslinjer og procedurer, sommetider træffer beslutninger, der fører til eventuelle skadelige afvigelser i Kirkens programmer.

»Hvad enten I har været medlem af Kirken hele jeres liv eller er et relativt nyt medlem, konsulterer I håndbogen, når I er usikre på nogle retningslinjer eller en procedure,« sagde præsident Monson. »Der er sikkerhed i håndbøgerne.«

Gør åbenbaring mulig

Håndbøgerne muliggør åbenbaring, når lokale ledere søger Åndens vejledning i forvaltningen af Kirkens anliggender.

»Når ledere i Kirken kender deres pligter og følger fastlagte retningslinjer, indbyder de Helligånden til at inspirere sig og de mennesker, de tjener,« sagde ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum ved mødet i november 2010.

Bror David M. McConkie, første-rådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab, belyste vigtigheden af håndbøgerne ved generalkonferencen i oktober 2010.

Da bror McConkie som ny stavspræsident blev undervist af en områdehalvfjerdsler, stillede han en række spørgsmål, som til hans ærgrelse alle blev besvaret i håndbøgerne.

»Jeg vovede ikke at stille flere spørgsmål. Jeg tænkte, det ville være bedre at læse håndbogen,« sagde ældste McConkie. »Det strider imod himlens orden, hvis Herren skal gentage det for os individuelt, som han allerede har åbenbaret til os kollektivt« (»Evangelisk indlæring og undervisning«, *Liahona*, nov. 2010, s. 13).

For at finde video, tekst og lyd fra de verdensomspændende oplæringsmøder for ledere i november 2010 og februar 2011 på 40 sprog, gå til afsnittet **Serving in the Church** på LDS.org. ■

TRYG I MIN MENIGHEDSFAMILIE

Caroline Kingsley

Et af mine dejligste barndoms minder er lyden af min mors høje hæle mod trægulvet i køkkenet, mens hun gjorde familien klar til kirke. Hun var stærkt engageret i menigheden og tjente i mange år som hjælpeforeningspræsident. Jeg havde aldrig drømt om, at det ville ændre sig.

Da jeg var omkring 12 år, og hun og jeg boede alene, forlod hun Kirken af årsager, som jeg ikke forstod. Skønt min mor – mit forbillede – havde besluttet at følge en anden vej, vidste jeg, at evangeliet var sandt, og jeg blev ved med at komme i Kirken. Selv om min mor ikke var enig med mig i min beslutning, kørte hun mig til og fra kirke hver uge.

Det var ofte følelsesmæssigt hårdt at komme i kirke, især til nadvermøderne, hvor jeg fra min ensomme plads omme bagved kunne se alle de mødre, fædre og børn, der sad sammen. Mange gange sad jeg sammen med en vens familie. Jeg vil altid være taknemlig for min »mormonfamilie« og andre i min menighed, som gjorde sig umage for at tage sig af mig i denne svære tid.

Mine hjemmelærere var for eksempel trofaste, selv om det kun var mig, de kom for at besøge, og jeg boede længere væk, end de fleste andre medlemmer af menigheden. Jeg så frem til muligheden for at tale om evangeliet og fornemme præstedømmets styrke og Ånden i mit hjem.

Mange af menighedens medlemmer var mennesker, jeg havde kendt hele mit liv. Med deres velkendte ansigter, imødekomende smil og venlige samtaler blev de mine

Da jeg begyndte at gå i kirke alene som 12-årig, opdagede jeg, at min himmelske Fader havde velsignet mig med et sikkerhedsnet.

menigheds mødre, -fædre og -søskende. Fornemmelsen af at høre til og deres kærlighed lindrede den smerte, jeg følte ved at komme i kirke uden min familie.

Jeg ved, at jeg ikke er alene om at være i den situation. Mange unge kommer i kirke uden den ene eller begge forældre. Men gennem eksempel, venskab og kaldelser kan vi alle række ud til disse sønner og døtre af vor himmelske Fader og sørge for, at de føler sig velkomne. Vi kan undervise dem i evangeliets principper og opmuntre dem til at være en aktiv del af møderne og aktiviteterne.

»Vor himmelske Fader har planlagt, at vi skulle fødes ind i familier – den mest grundlæggende, hellige og stærke gruppe på jorden,« sagde Virginia H. Pearce, tidligere rådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab. »Og det er i familien, at vi modtager noget af den vigtigste undervisning, som vi overhovedet får. Udover den familiegruppe har Herren også sørget for en menighedsfamilie ... Menigheder skal ikke erstatte familieenheden, men støtte familien og dens retskafne undervisning. En menighed er endnu et sted, hvor der er hengivenhed og energi nok til at skabe en slags »sikkerhedsnetsfamilie« for enhver af os, når vores egen familie ikke kan give os al den undervisning og de udviklende erfaringer, som vi har brug for, hvis vi skal vende tilbage til vor himmelske Fader. Vi har brug for at øge vores påskønnelse af menighedsfamiliens kraft og forny vores forpligtelse til at yde en positiv indsats i det fællesskab af hellige.«¹

Hvor er jeg dog taknemlig for dem, der blev mit sikkerhedsnet og indgød mig et ønske om at være det samme for andre. ■

NOTE

1. Virginia H. Pearce, »The Rewards of a Ward«, *New Era*, mar. 1995, s. 41.

KRISTI ORD

Så bliver jeg frelst, af Al Young

»Men se, en kvinde, der i tolv år havde lidt af blødninger, nærmede sig Jesus bagfra og rørte ved kvasten på hans kappe.

For hun sagde ved sig selv: »Bare jeg rører ved

hans kappe, bliver jeg frelst.»

Jesus vendte sig om, så hende og sagde: »Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig.» Og fra det øjeblik var kvinden frelst» (Matt 9:20-22).

» **G**uds helbredende kraft er storslået, enestående og smuk,« skriver ældste Yoshihiko Kikuchi fra De Halvfjerds. »Jeg takker ham for hans barmhjertighed, hans kærlighed og hans mirakuløse, himmelske helbredelse. Jeg takker ham for Frelserens forsoning, som gennem hans nåde skænker kraft til at bortvaske synder, at helbrede og at skænke evigt liv.« Se »Helbrederens kunst«, side 18.